Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου νὰ φανῶ καὶ ἐγὼ χρήσιμος . . . .

— Χρήσιμος! ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων συγκεκινημένος. Καλέ, τί λέγεις, ἀγαπητέ μου Βριάν; Καὶ μήπως δὲν ἐφάνης ἕως τώρα μυριάκις χρήσιμος; Καὶ τίς ἄλλος περισσότερον σοῦ εἰργάσθη μετὰ περισσοτέρας προθυμίας; Δὲν σοῦ ὀφείλομεν πάντες μεγίστην εὐγνωμοσύνην;

— Ὄχι δά, Γόρδων, ὅλοι μας κάμνομεν τὸ καθῆκόν μας . . . λοιπὸν σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, Βριάν. Καὶ ποῖον θὰ παραλάβῃς ὡς τρίτον σύντροφον; Δέν σου προτείνω τὸν Δόνιφαν διότι σεῖς οἱ δύο ποτὲ δὲν τὰ ἔχετε καλά . . .

— Ὦ! μετὰ χαρᾶς τὸν ἤθελα τὸν Δόνιφαν. Ὁ Δόνιφαν δὲν εἶνε ἄνθρωπος μοχθηρός, εἶνε γενναῖος, ἐπιδέξιος καὶ ἂν δὲν ἦτο ὀλίγον ζηλότυπος, θὰ ἦτο ἐξαίρετος σύντροφος. Καὶ ἔπειτα δά, ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ συμμορφωθῇ, ὅταν καταλάβῃ ὅτι ἐγὼ δὲν ἐπιζητῶ πρωτεῖα, καὶ θὰ γίνωμεν μίαν ἡμέραν φίλοι ἀδελφικοί. Ἀλλὰ ἐσκέφθην νὰ παραλάβω ἕνα ἄλλον.

— Τίνα; . .

— Τὸν ἀδελφόν μου Ἰάκωβον, διότι ἡ κατάστασίς του μὲ φοβίζει. Βεβαίως κάτι σφάλμα βαρὺ θὰ ἔκαμε καὶ δέν το μαρτυρεῖ. Ἴσως εἰς τὴν ἐκδρομὴν ὅταν εὑρεθῶμεν μόνοι σὶ δύο μας, ἴσως μοῦ το μαρτυρήσῃ . . .

— Καλὰ λοιπόν, ἂς ἔλθῃ ὁ Ἰάκωβος· καὶ ἀπὸ τώρα εὐθὺς ἄρχισε τὰς προετοιμασίας. »

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Γόρδων ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἐκδρομήν. Ὁ Δόνιφαν ἐπειράχθη διατί νὰ μὴ ὑπάγῃ καὶ αὐτός, καὶ παρεπονέθη εἰς τὸν Γόρδωνα· οὗτος δὲ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτι τρεῖς μόνον ἐχρειάζοντο, ἐπειδὴ δὲ ὁ Βριὰν εἶχε προτείνῃ τὴν ἐκδρομήν, αὐτὸς ἔπρεπε καὶ νά τὴν ἐκτελέσῃ.

— Ὥστε ἐδῶ εἶνε πλέον ὅτι κάμῃ ὁ Βριάν! εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Ἔχεις ἄδικον, Δόνιφαν. Ἀδικεῖς καὶ τὸν Βριὰν καὶ ἐμέ.»

Ὁ Δόνιφαν δὲν ἐπέμεινε περισσότερον καὶ ἐπορεύθη εἰς συνάντησιν τῶν ἰδιαιτέρων φίλων του Οὐΐλκοξ, Κρὸς καὶ Οὐὲπ καὶ πρὸς αὐτοὺς πλέον εἶπεν ὅλα τὰ παράπονά του καὶ ἐξεθύμανε.

Ὅτε ὁ Μόκος ἔμαθεν ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ κυβερνήτης τοῦ κέλητος ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, μάλιστα δὲ ἀφ' οὗ ἔμελλε νὰ συνταξειδεύσῃ μετὰ τοῦ Βριάν· οὐχ ἧττον δὲ καὶ ὁ Σέρβος ἐχάρη, διότι αὐτὸς θὰ ἀνελάμβανε τὸ ὑπούργημα τοῦ ἀρχιμαγείρου καὶ θὰ ἔψηνε τὰ φαγητὰ ὅπως ἤθελε χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄλλον ὀδηγόν. Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀνεκουφίσθη ὅτε ἔμαθεν ὅτι θὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας μόνος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ δὲν θὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ κέλης ἦτο ἕτοιμος. Ἐτέθησαν ἐντὸς αὐτοῦ δύο ὅπλα, τρία περίστροφα, ἀρκεταὶ πυριτοβολαί, τρία καλύμματα ὀδοιπορικά, τροφαὶ στερεαὶ καὶ ὑγραί, κηρωτοὶ μανδύαι ἂν τύχῃ καὶ βρέξῃ, τέσσαρα κωπία καὶ ἀντίγραφον τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος.

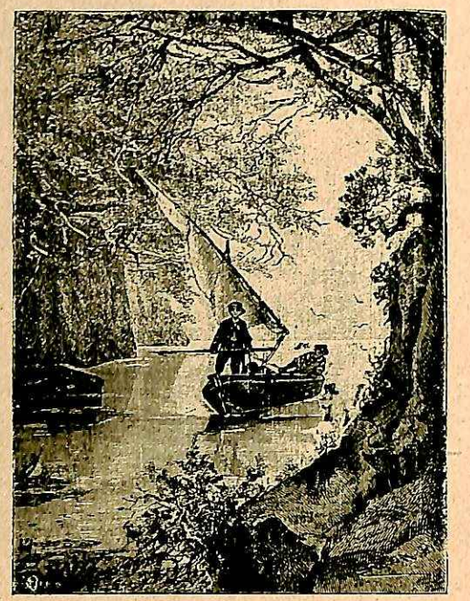

« Ο ΚΕΛΗΣ ΕΠΛΕΕ ΜΕΤΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ ΕΝΟΣ ΜΙΛΛΙΟΥ ΤΗΝ ΩΡΑΝ » (Σελ. 53)

Τῇ 4 Φεβρουαρίου περὶ ὥραν 8 π. μ. ὁ Βριάν, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Μόκος ἀπεχαιρέτισαν τοὺς συντρόφους των καὶ ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ τοῦ κέλητος. Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς καὶ ἔπνεεν ἐλαφρὰ αὔρα νοτιοδυτική. Ὁ Μόκος ἤνοιξε τὸ ἱστίον, καὶ ὁ κέλης ἔπλεε κατ' ἀρχὰς μὲν ἐλαφρὰ ἐν ὅσῳ ἦτο πλησίον τῆς ξηρᾶς, ἔπειτα δὲ ἀφ' οὗ ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος, ταχύτερον καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν μόλις ἐφαίνετο ὡς μαῦρον στίγμα, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη.

Ἐπὶ μίαν ὥραν οἱ ἀπότομοι καὶ ὑψηλοὶ βράχοι τῆς παραλίας ἐφαίνοντο, ἔπειτα δὲ ἤρχισαν νὰ κρύπτωνται ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα. Δυστυχῶς περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅπως συμβαίνῃ συνήθως ὅταν ὁ ἥλιος εἶνε δυνατός, ὁ ἄνεμος ἐφάνη ὅτι ἤρχιζε νὰ κοπάζῃ καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον ἐκόπασε.

« Σ τὸ κουπί, κῦρ Βριάν! εἶπεν ὁ Μόκος στρέλλων τὸ ἱστίον καὶ λαμβάνων τὰ κωπία.

— Ἡμεῖς οἱ δύο 'ς τὸ κουπὶ καὶ ὁ Ἰάκωβος εἰς τὸ πηδάλιον.

— Ἂν ὁ κῦρ Ἰάκωβος κρατῇ καλὰ τὸ τιμόνι, θὰ πᾶμε καλά.

— Νά μου δείξῃς, Μόκο, καὶ ἔννοια σου ἔπειτα· ἐγὼ θὰ κάμω ὅπως μὲ ὁδηγήσῃς.

— Ἀλλὰ ἂς τσιμπήσωμεν κάτι τι πρῶτα,» εἶπεν ὁ Βριάν.

Ἐγευμάτισαν ἐν βιᾷ καὶ παρευθὺς οἱ μὲν ἔλαδον τὰ κωπία, ὁ δὲ τὸ πηδάλιον, καὶ ὁ κέλης ἔπλεε καταευθυνόμενος ὀλίγον λοξῶς πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ ὡς ἔδειξεν ἡ πυξίς.

Ὁ κέλης ἦτο τότε ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης λίμνης, ἥτις πανταχόθεν περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Περὶ ὥραν 3 μ. μ. ὁ ναυτόπαις παρατηρήσας διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, εἶπεν ὅτι ἀνεκάλυπτεν ἴχνη γῆς. Ὀλίγον δὲ βραδύτερον καὶ ὁ Βριὰν ἐβεβαίωσε τὴν παρατήρησιν τοῦ Μόκου. Περὶ ὥραν 4 μ. μ. ἐφάνησαν κορυφαὶ δένδρων φυομένων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἥτις ἦτο πολὺ χαμηλή, καὶ δι' αὐτὸ δέν τὴν εἶχόν ποτε διακρίνῃ ἐκεῖνοι παρετήρουν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν βράχων τῆς παραλίας.

Ὑπελείποντο ἤδη δύο ἢ τρία μίλλια διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Ὁ Βριὰν καὶ ὁ Μόκος ἐκωπηλάτουν συντόνως καὶ ὀλίγα τοῦ καυστικοῦ ἡλίου ἦσαν κατάκοποι. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἦτο ὡς ὑδράργυρος, διὰ τῶν διαυγεστάτων δὲ ὑδάτων αὐτῆς ἐφαίνετο ὁ βυθὸς εἰς βάθος δεκαπέντε περίπου ποδῶν, πλήρης φυτῶν ὑδατίων καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἔπαιζον μυριάδες ἰχθύων.

Τέλος τῇ 6 μ. μ. ὁ κέλης ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην, ὑπεράνω τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο μέγιστοι κλάδοι θαλασσίων πευκῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὄχθη αὕτη ἦτο ὑψηλὴ καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποβιβασθῶσιν ἐκεῖ, παρέπλευσαν αὐτὴν ἐπὶ ἥμισυ σχεδὸν μίλλιον πρὸς δεξιὰν καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης.

« Νὰ καὶ τὸ ποτάμιον τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος, εἶπεν ὁ Βριάν, δεικνύων χαράδραν τινά, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνοντο τὰ περιττὰ ὕδατα τῆς λίμνης.

« Ἀπόψε θὰ διανυκτερεύσωμεν ἐδῶ ὑπὸ τὰ δένδρα, εἶπεν ὁ Βριὰν καὶ αὔριον πρωΐ θὰ πλεύσωμεν πλησίον εἰς τὸ ποτάμιον καὶ τὸ ῥεῦμα θά μας φέρῃ εἰς τὴν θάλασσαν».

Ἔβεσαν στερεὰ τὸν κέλητα, παρέλαβον τὰ ὅπλα καὶ τὰς τροφάς, ἤναψαν πυρὰν διὰ ξηρῶν κλάδων καὶ εἰπνησαν κρέας κρύον καὶ διπυρίτην, ἐξήπλωσαν κατὰ γῆς τὰ σκεπάσματα καὶ χωρὶς πολλὰ πολλὰ ἀπεκοιμήθησαν ὕπνον γλυκύτατον. Ὅμως διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον εἶχον γεμίσῃ τὰ ὅπλα των, διότι περὶ λύχνων ἀφᾶς ἠκούσθησάν τινες ὠρυγμοί, ἀλλὰ ἡ νὺξ εὐτυχῶς παρῆλθεν ἄνευ τινὸς ἀπευκταίου.

« Ἐμπρὸς παιδιά! » εἶπεν ὁ Βριὰν ἐξυπνήσας πρῶτος περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς πρωΐας.

Μετά τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐντὸς τοῦ κέλητος καὶ τοὺς παρέσυρε τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμίου πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἦτο δὲ τὸ ῥεῦμα ὁρμητικὸν διότι ἡ ἄμπωτις εἶχεν ἀρχίσῃ πρὸ ἡμισείας ὥρας, ὥστε τὰ κωπία δὲν ἐχρειάσθησαν. Ὁ Μόκος ἐκράτει τὸ πηδάλιον, ὁ δὲ Βριὰν μίαν κώπην, διὰ τῆς ὁποίας συνεκράτει τὸ ἐλαφρὸν πλοιάριον εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμίου, τὸ ὁποῖον εἶχε πλάτος τριάκοντα περίπου ποδῶν καὶ ἡ διεύθυνσίς του ἦτο σχεδὸν εὐθύγραμμος, καὶ διήρχετο διὰ μέσου πυκνοῦ δάσους.

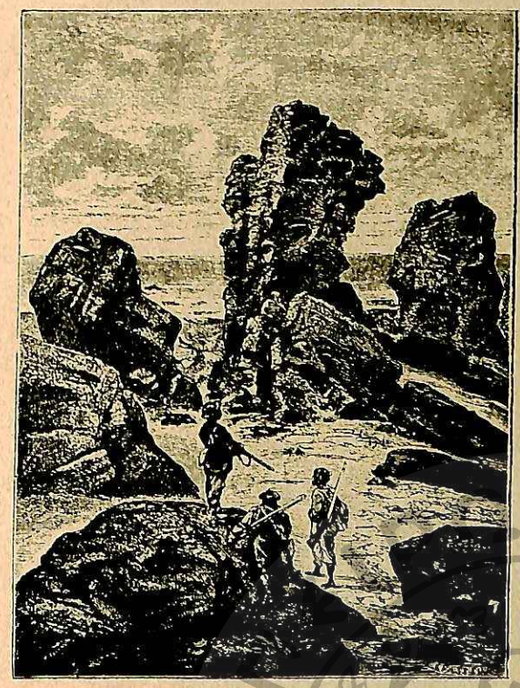

« ΕΘΑΥΜΑΣΑΝ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΣ ΒΡΑΧΟΥΣ » (Σελ. 54)

Ὁ κέλης ἔπλεε μετὰ ταχύτητος ἑνὸς μιλλίου τὴν ὥραν. Περὶ τὴν 11. π. μ. τὰ ἑκατέρωθεν πυκνὰ δένδρα ἐφάνησαν ἀραιούμενα ὀλίγον, καὶ ἡ πνέουσα αὔρα εἶχεν ὀσμήν τινα θαλασσίαν, σημεῖον ὅτι ἡ θάλασσα δὲν ἀπεῖχε πολύ. Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ τῆς ὥρας ὄπισθεν πυκνῆς συστάδος μεγάλων δρυῶν ἐφάνη εἰς τὸν ὁρίζοντα γραμμὴ ὑπόγλαυκος. Τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμίου ἦτο ἤδη ὀλιγώτερον ὁρμητικόν, διότι τὸ πλάτος του ἦτο τεσσαράκοντα μέχρι πεντήκοντα ποδῶν.

Τέλος μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Μόκος ὦθησε τὸν κέλητα πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, ἐνέπηξε στερεὰ τὴν ἀρπάγην εἰς τὴν ἄμμον καὶ τὴν ἐκράτησεν ἕως ὅτου ἐπήδησαν ἔξω ὁ Βριὰν καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἔπειτα δὲ ἐξῆλθε καὶ αὐτός.

Πόσον ἡ ἀνατολικὴ αὕτη ἀκτὴ τῆς νήσου διέφερε τῆς δυτικῆς ἀκτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ναυαγήσῃ τὰ παιδία! Ἐκείνη μὲν ἦτο ἀπέραντος ἀμμώδης ἀκτὴ πλήρης ὑφάλων καὶ ἄνευ τινὸς ὅρμου· ἐνταῦθα δὲ ἐσχηματίζετο μικρὸς λιμενίσκος καὶ παρὰ τὴν ἀκτὴν ὑψοῦντο ὑψηλοὶ βράχοι, ὅπου ὑπῆρχον, ὡς παρετήρησε μετ' ὀλίγον ὁ Βριάν, περὶ τὰ εἴκοσι σπήλαια, ἐν ᾧ ἐκεῖ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀνεκάλυψαν ἕν.

Ὥστε ἐὰν τὸ Σλῶγι κατέπλεεν εἰς τὴν ἀνατολικὴν ταύτην ἀκτήν, δὲν θὰ συνετρίβετο ἐπὶ τῶν ὑφάλων, ἀλλὰ θὰ προσωρμίζετο εἰς τὸν μικρὸν λιμενίσκον ὅστις ἐσχηματίζετο εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμίου.

Ὁ Βριὰν ἅμα ἀποβιβασθείς, παρετήρησε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μήπως ἀνακαλύψῃ πλοῖόν τι ἢ γῆν τινα εἰς τὸ ἀπέραντον πέλαγος. Ἀλλ' οὐδὲν ὑπῆρχεν. Ὥστε ἡ νῆσος ἦτο ἀπομεμονωμένη καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὅπως καὶ πρὸς δυσμάς.

«Αἴ, παιδιά! εἶπεν ὁ Βριάν, καθὼς φαίνεται οὐδὲ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο θὰ ξεκινήσωμεν διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας!

— Αἴ, κῦρ Βριάν, εἶπεν ὁ Μόκος, θὰ φύγωμε μιὰ μέρα εἴτε ἀπὸ 'δῶ εἴτε ἀπ' ἀλλοῦ. Τώρα ὅμως ἐγὼ θαρρῶ ὅτι θὰ ἐκάναμε καλὰ νὰ φᾶμε καὶ λιγάκι.

— Καλά, εἶπεν ὁ Βριάν, ἂς φάγωμεν. Ἀλλὰ πότε θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν;

— Τώρα δὰ ἀμέσως, εἶπεν ὁ Μόκος, κυττάξτε, τώρα ἀρχίζει ἡ παλίρροια.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Βριάν. Διότι πρέπει νὰ παρατηρήσω τὸν ὁρίζοντα καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν κανενὸς βράχου, ἀφ' οὗ ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ ἤλθαμεν ἐδῶ.

— Τότε λοιπόν, κῦρ Βριάν, νὰ περιμένωμεν τὴν ἄλλην παλίρροιαν, τὴν νύκτα 'ς τὰς δέκα ἡ ὥρα.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι νὰ ταξιδεύσωμεν νύκτα; ἠρώτησεν ὁ Βριάν.

— Ὄχι, δὲν εἶνε καθόλου κίνδυνος, ἀπεκρίθη ὁ Μόκος. Ἔπειτα σήμερα εἶνε καὶ πανσέληνος. Καὶ ὅταν τελειώσῃ ἡ πλημμυρὶς καὶ ἀρχίσῃ ἡ ἄμπωτις, τότε πιάνουμε τὸ κουπὶ καὶ ἂν τὸ ῥεῦμα εἶνε δυνατόν, τότε σταματοῦμε σὲ κανένα μέρος ὡς νὰ ξημερώσῃ.

— Πολὺ καλά, Μόκο, εἶπεν ὁ Βριάν. Ἔχομεν λοιπὸν εἰς τὴν διάθεσίν μας δώδεκα ὥρας, ἂς μὴ χάνωμεν καιρὸν καὶ ἂς συμπληρώσωμεν τὰς ἐρεύνας μας. Ἐμπρός!»

Περιῆλθον τὴν κατάφυτον ἀκτήν, ἐπεσκέφθησαν καὶ ἐθαύμασαν τοὺς μεγαλοπρεπεῖς βράχους. Εἰς ἕνα τῶν βράχων τούτων, ὑψηλὸν περὶ τοὺς ἑκατὸ πόδας ἀνερριχήθησαν μετά τινος δυσκολίας οἱ τρεῖς παῖδες καὶ ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσι καλῶς ὅλην τὴν νῆσον. Πρὸς νότον ἡ νῆσος ἐφαίνετο κεκαλυμμένη ὑπὸ τῶν ὑποκιτρίνων ἀμμολόφων, πρὸς βορρᾶν ἐφαίνετο ἀπέραντος πεδιὰς ἀμμώδης· ὥστε μόνον τὰ κεντρικὰ μέρη τῆς νήσου ἦσαν εὔφορα ἕνεκα τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης, ἥτις ἐπότιζε καὶ ἐζωογόνει τὴν γῆν διὰ τῶν διαφόρων ποταμίων τὰ ὁποῖα ἐξήρχοντο ἐξ αὐτῆς.

Πρὸς ἀνατολὰς ὁ ὁρίζων ἦτο καθαρώτατος. Ὁ Βριὰν παρετήρησε διά του τηλεσκοπίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνατό τις νὰ διακρίνῃ γῆν κειμένην ἐπὶ ἀκτῖνος ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μιλλίων καὶ οὐδὲν ἄλλο διέκρινεν ἢ θάλασσαν καὶ μόνον θάλασσαν καὶ οὐρανόν!

Ἐπὶ μίαν ὅλην ὥραν παρετήρουν καὶ οἱ τρεῖς μετὰ προσοχῆς μεγίστης ἀλλ' οὐδὲν ἀνεκάλυψαν. Ὅτε δὲ ἡτοιμάζοντο νὰ καταβῶσιν, ὁ Μόκος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Βριὰν καὶ εἶπε δεικνύων πρὸς τὰ βορειανατολικά!

«Τί εἶνε ἐκεῖ πέρα;...»

Ὁ Βριὰν παρατηρεῖ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος καὶ ὄντως διακρίνει ὀλίγον ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα σημεῖόν τι ὑπόλευκον στίλβον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξελάμβανέ τις ὡς νέφος ἐὰν ὁ οὐρανὸς δὲν ἦτο τὴν ὥραν ἐκείνην ὅλος ἀνέφελος. Τὸ σημεῖον δὲ αὐτὸ δὲν ἐκινεῖτο οὐδὲ τὸ σχῆμά του καὶ τὸ μέγεθος μετεβάλλετο.

«Καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί νὰ εἶνε, εἶπεν, ἐκτὸς ἂν εἶνε βουνόν, ἀλλὰ πάλιν δὲν φαίνεται νὰ εἶνε βουνόν!»

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς καθ' ὅσον ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς δυσμὰς τὸ σημεῖον ἐξηφανίζετο βαθμηδόν, τέλος ἐξηφανίσθη ἐντελῶς.

Τί ἆραγε νὰ ἦτο τὸ στίλβον ἐκεῖνο σημεῖον; Ἦτο ὄρος ἢ μᾶλλον φωτεινὴ ἀντανάκλασις τῶν ὑδάτων; Τὸ τελευταῖον τοῦτο παρεδέχθη ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Μόκος, ἀλλ' ὁ Βριὰν ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἔχῃ ἔτι ἀμφιβολίας τινὰς περὶ τοῦ πράγματος.

Ἀποπερατώσαντες τὰς ἐρεύνας των, κατέβησαν ἀπὸ τὸν βράχον καὶ ἐπορεύθησαν ὅπου ἦτο δεδεμένος ὁ κέλης. Ὁ Ἰάκωβος συνέλεξε ξηρὰ κλαδία, ἤναψαν πῦρ καὶ ὁ Μόκος κατέγινε νὰ ψήσῃ τέσσαρα πέντε πτηνά, τὰ ὁποῖα εἶχον φονεύσῃ πρὶν ἀναβῶσιν ἐπὶ τοῦ βράχου.

Περὶ τὴν 7 μ. μ. ἀφ' οὗ ἔφαγον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, ὁ μὲν Ἰάκωβος καὶ ὁ Βριὰν κατέβησαν εἰς τὴν παραλίαν νὰ περιπατήσωσιν ὀλίγον ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς πλημμυρίδος, ὁ δὲ Μόκος εἶπε:

«Κῦρ Βριάν, ἐδῶ πάρα πάνω εἶδα πλῆθος κουκκουναριές, νὰ πάω νὰ κόψω καμπόσους κούνους γιὰ τὰ μικρά, νά τους πᾶμε κάτι τι;

— Πήγαινε, Μόκο, ἀλλὰ κύτταξε νὰ μὴ βραδειασθῇς.

— Μένετε ἥσυχος, κῦρ Βριάν.»

Καὶ οὕτω πως ἀπεχωρίσθησαν.

Ὅτε δὲ περὶ τὴν ἑσπέραν ἐπανῆλθεν ὁ Μόκος φέρων ὁλόκληρον φορτίον κώνων, δὲν εὗρεν ἐκεῖ τὸν Βριὰν καὶ τὸν Ἰάκωβον.

«Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶνε», εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐκάθισεν ἐντὸς τοῦ κέλητος περιμένων.

Ἀλλὰ ἐξεπλάγη ἀκούσας αἰφνης κλαυθμοὺς καὶ κραυγὰς δυνατάς. Αἱ κραυγαὶ ἦσαν τοῦ Βριάν. Μήπως ἔπαθον τίποτε οἱ δύο ἀδελφοί; Ὡς ἀστραπὴ ἐπήδησεν ἔξω τοῦ κέλητος καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν φωνήν. Ἀλλ' ἅμα πλησιάσας ἐστάθη. Διατί; τί εἶδε

[Ἕπεται συνέχεια] Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΚΩΜΟΠΟΛΕΩΣ

Εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, ὄχι μακρὰν τῆς ἀρχαίας Σαλμηδυσσοῦ, κεῖται κωμόπολίς τις. Ἡ κωμόπολις αὕτη ἔχει πολλὰς φυσικὰς καλλονάς, ἀλλ' ἀγρίας, ὅπως ὅλα εἶνε ἄγρια εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν.

Ἡ κωμόπολις εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ ὑψώματος τῆς ἀκτῆς, βράχοι δὲ πελώριοι τὴν περιτριγυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, σχηματίζοντες ἀπόρθητον φυσικὸν ὀχύρωμα· μόνον ἀπὸ ἓν στενὸν μονοπάτι, διὰ μέσου τῶν βράχων λαξευθὲν ἐν εἴδει κλίμακος, δύνανται οἱ κάτοικοι νὰ καταβαίνωσιν εἰς τὴν δεξιὰν πλευράν, ὅπου ἡ παραλία γίνεται ὁμαλὴ μέχρι διαστήματός τινος ὅπου εἶνε ἐστρωμένη μὲ λευκὴν ἄμμον.

Ἄγριον θέλγητρον δίδουσιν ἐπίσης εἰς τὴν κωμόπολιν τὰ πέριξ βουνὰ κεκαλυμμένα ὑπὸ δρυῶν καὶ πλατάνων καὶ ἐπὶ τῆς πετρώδους ἀκτῆς ὑπὸ ἐρεικῶν· ἀλλὰ τὸ γραφικώτατον στόλισμα τῆς κωμοπόλεως εἶνε δύο ποτάμια περικυκλοῦντα αὐτήν, τὸ μὲν ἓν πρὸς Βορρᾶν τὸ δὲ ἄλλο πρὸς Νότον καὶ ἐκβάλλοντα ἀμφότερα εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Τὰ ποτάμια αὐτὰ ἔρχονται ἐκ διαφόρων διευθύνσεων, δὲν συναντῶνται διόλου καθ' ὁδόν, εἶνε δὲ πλωτὰ καὶ τὰ δύο, καὶ οἱ κάτοικοι, ὡς ναυτικοὶ ἔχοντες πολλὰς λέμβους, συχνὰ διαπλέουσιν αὐτὰ ἢ διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς ὡραίαν τινὰ τοποθεσίαν, τὸ θέρος, καὶ γευματίσωσι μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των παρὰ τὴν σκιερὰν ὄχθην των, ἢ διὰ ν' ἁλιεύσωσιν ὡραίους κωβιούς, ἢ διὰ νὰ μεταφέρωσι τὸν σῖτόν των εἰς τὸν νερόμυλον, τὸν ὁποῖον κινεῖ τὸ ὕδωρ τοῦ πρὸς νότον ποταμίου.

Πολὺ ὡραία εἶνε ἡ κωμόπολις· ἀλλ' ἡ ὡραιότης ἐκείνη τῇ ἐστοίχιζε ἀκριβὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀρχίζει ἡ μικρὰ διήγησις μας· τὰ ὕδατα τῶν ποταμίων ἐκινοῦντο πολὺ ὀλίγον καὶ ἐλίμναζον· προσέτι ἐπλημμύρουν εἰς τὰ πλησίον χαμηλὰ λειβάδια καὶ ἐσχημάτιζον τέλματα, ἀναδίδοντα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις. Διὰ τοῦτο οἱ πυρετοὶ ποτὲ δὲν ἔλειπον ἀπὸ τὴν κωμόπολιν ἐκείνην. Τὰ παντοπωλεῖα ἐπώλουν κινίνον, τόσον συχνά, ὅσον καφὲν καὶ ζάχαριν. Ἦτο σπάνιον νὰ ἴδῃ τις εἰς τοὺς δρόμους κόκκινον πρόσωπον, φέρον τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας. Ὅπου καὶ ἂν ἔστρεφέ τις τὸ βλέμμα ἔβλεπε κιτρίνους μορφὰς καὶ ὀφθαλμοὺς σβεστοὺς καὶ ὑαλώδεις. Ἀλλὰ θλιβερότατον θέαμα ἀπετέλουν πρὸ πάντων τὰ παιδία· ὅλα ἦσαν χλωμὰ καὶ μουδιασμένα· ὡς καὶ αὐτὸ τὸ μειδίαμά των ἦτο θλιβερόν· δὲν εἶχαν τὴν εὐθυμίαν, τὴν ζωηρότητα, τὴν θορυβώδη εὐκινησίαν τῶν ἄλλων παιδίων· ὁ πυρετός, ὁ ὁποῖος τὰ ἥρπαζεν εἰς τὴν σκληρὰν ἐξουσίαν του ἀπ' αὐτὸ τὸ λίκνον των, ἔκαμνεν εἰς αὐτὰ ὅ,τι ἡ παγωνιὰ τοῦ Μαρτίου εἰς τὰ μόλις ἀνθοῦντα λουλούδια τῆς ἀνοίξεως: τὰ ἐμάραινε σύρριζα.

Οἱ κάτοικοί της ἦσαν ἀτρόμητοι ναυτικοί, μὴ φοβούμενοι τὰς τρομερὰς τρικυμίας τῆς Μαύρης Θαλάσσης· ἔκαμνον μέγα ἐμπόριον ἀνθράκων καὶ καυσοξύλων μὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔμποροι δὲ καὶ πλοίαρχοι ἦσαν εὔποροι, ὡς καὶ οἱ ναῦται ἀκόμη ἔζων μὲ ἄνεσιν. Ἦσαν καὶ φιλομαθεῖς· ἀλλὰ τὸ σχολεῖον των ἔμενε πολλάκις ὁλοκλήρους μῆνας κλειστόν, διότι ἡ φήμη εἶχε διαδώσῃ ὅτι κατὰ διαφόρους καιροὺς τρεῖς τέσσαρες διδάσκαλοι ἀπέθανον ἐκ τῶν πυρετῶν, καὶ δὲν ἐτόλμα ὁ καθεὶς νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωήν του.

Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἔφερε πολλάκις τοὺς κατοίκους εἰς ἀπελπισίαν· οἱ πρόγονοί των, χωρὶς ἄλλο εἰς στιγμήν τινα τρόμου, φεύγοντες τοὺς διωγμοὺς τῶν πειρατῶν ἐζήτησαν ἄσυλον ἐπὶ τῆς ὀχυρᾶς ἐκείνης θέσεως· ναί, ἦτο ἀσφαλὴς ἡ κωμόπολις ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' ὁ χειρότερος, ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς ἦτο ἐντὸς αὐτῆς, ἦτο ὁ ἄπανθρωπος πυρετός. Πολλάκις, ὅταν τὸ κακὸν ἐβεβαίωνε, ἀπεφάσιζον νὰ ἐγκαταλίπωσιν οἰκίας καὶ ἀγροὺς καὶ τάφους γονέων καὶ παππων καὶ νὰ ζητήσωσι μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία των φιλοξενίαν εἰς ἓν εὐσπλαγχνικὸν μέρος τῆς γῆς. Ἀλλὰ ῥιζόνεται κανεὶς εἰς τὸ γενέθλιόν χῶμά του, ὅσον κακὸν καὶ ἀφιλόξενον καὶ ἂν εἶνε, καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τ' ἀφήσῃ. Οἱ στεναγμοὶ καὶ ἡ ἀπελπισία μετεδίδοντο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἀλλ' οἱ κάτοικοι δὲν μετηνάστευον· ἔμενον ἐκεῖ μεταξὺ τῶν δύο ποταμίων, τὰ ὁ-

ποῖα περιέζωνον τὴν κωμόπολίν των ὡς δύο θανατηφόροι ὄφεις· ἔμενον ἐκεῖ· μολονότι ἀλύπητα τοὺς ἐθέριζεν ἡ νόσος· ὤ! πῶς τοὺς ἐθέριζεν ἡ ἀπάνθρωπος. Σπάνιον νὰ ἴδῃ τις γέροντα εἰς τὴν κωμόπολιν· ὁ πυρετὸς ἔρριπτεν τοὺς κατοίκους εἰς τὸν τάφον πρὶν προφθάσωσι νὰ γηράσωσι!...

* * *

Ἡμέραν τινὰ μία μεγάλη εἴδησις διεδόθη εἰς τὴν κωμόπολιν.

—Ὁ ἰατρὸς Παλατιανὸς θἄρθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ!

Ὁ ἰατρὸς οὗτος εἶχε μεγάλην φήμην εἰς τὰ πέριξ, κατῴκει δὲ εἰς πολίχνην ἀπέχουσαν, μὲ ἀρκετὰ γοργὸν βάδισμα ἵππου, περὶ τὰς ἓξ ὥρας. Πρὸ μικροῦ εἶχον γίνῃ ἐκεῖ οἱ γάμοι τῆς μονογενοῦς θυγατρός του μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ πλουσιωτέρου καὶ ἐπισημοτέρου προὔχοντος τῆς κωμοπόλεως. Ὅτε ἠκούσθη πρώτην φορὰν τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο, πολλοὶ ἠπόρησαν διατὶ ὁ ἰατρὸς χάριν ἑνὸς καλοῦ γαμβροῦ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ τὴν κόρην του εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τοῦ θανάτου καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν τί εἴδους ἀγάπην εἶχε πρὸς τὴν μοναχοκόρην του· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔλεγον: «Αὐτὸς εἶνε ἰατρός, καὶ τί ἰατρός, ὅλη ἡ χώρα τριγύρω 'μολογᾷ τὰ θαύματά ποῦ κάνει, αὐτὸς ξεύρει καλλίτερα ἀπὸ 'μᾶς.»

Ἡ εἴδησις ὅτι ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν κόρην του καὶ ν' ἀποκατασταθῇ ὁριστικῶς εἰς τὴν κωμόπολιν, ἐχαροποίησαν εἰς ἄκρον τοὺς κατοίκους· μολονότι ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἀσθένεια διὰ δύο καὶ τρεῖς ἰατρούς, ἐν τούτοις δὲν εὑρίσκετο κανείς, εἰμὴ μόνον εἷς πρακτικὸς αὐτοχειροτόνητος ἰατρός· καὶ τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου, ὅταν ἔφθανε ἡ ἀνάγκη, ἔστελον ἀγωγιάτην καὶ προσεκάλουν βιαστικὰ τὸν ἰατρόν, πολλάκις νύκτα, πολλάκις μὲ τὴν βροχὴν καὶ μὲ τὰ χιόνια· τοῦτο ἐπροξένει καὶ ἀργοπορίας καὶ ἔξοδα πολλά. Τοῦ λοιποῦ ἔμελλον νὰ τὸν ἔχωσι πλησίον των, θὰ ἐζήτουν τὴν προστασίαν του κατὰ τοῦ θανάτου οἱανδήποτε στιγμὴν ἤθελον. Ἡ χαρά των ἦτο εὐνόητος.

Πράγματι, μετὰ μίαν ἑβδομάδα, περὶ τὴν ἑσπέραν ὁ ἰατρὸς Παλατιανὸς ἦλθεν ἐπιβαίνων τοῦ ἵππου του· μετ' αὐτοῦ δὲ ἦλθον καὶ ἡ θυγάτηρ του καὶ ὁ σύζυγός της, κατόπιν δὲ ἐπὶ ἁμαξῶν παρηκολούθουν τὰ προικιὰ τῆς νύμφης, καὶ τὰ ἔπιπλα τῆς οἰκίας τοῦ ἰατροῦ.

Ἦτο ἀργὰ ὅτε ἦλθεν ἡ συνοδεία, καὶ τὴν πρώτην νύκτα διῆλθεν ὁ ἰατρὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ του, ἐν μέσῳ φίλων καὶ συγγενῶν· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον πρωΐ πρωΐ, ἐνῷ ἀκόμη πυκνὴ ὁμίχλη ἐσκέπαζε τὰ ποτάμια καὶ τὰ πλησίον αὐτῶν τέλματα, ὁ ἰατρὸς ἐξῆλθε καὶ περιῆλθε τὴν κωμόπολιν· ἐπεσκέφθη ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη, κατέβη ἕως εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμίων, ἐξήτασε τὰ τέλματα· ἔκαμνε δὲ ταῦτα μὲ προσοχὴν μεγάλην ὡς νὰ ἦτο ἀσθενής τις ἡ κωμόπολις καὶ ἤθελε νὰ διαγνώσῃ τὴν ἀσθένειάν της, καὶ νὰ τὴν ἰατρεύσῃ· καὶ ἦτο φοβερὰ ἀσθενής, ὡς εἴδομεν· ὁ ἰατρὸς τὸ εἴξευρε, ἐδέχθη δὲ νὰ ἔλθῃ ἡ ἀγαπητή του κόρη εἰς αὐτὴν ὄχι διότι ἦτο κακὸς καὶ ἄστοργος πατήρ, ἀλλὰ διότι εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀσθένειαν τῆς κωμοπόλεως, ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ καλὸν καὶ ὑγιεινὸν τὸ θανατηφόρον ἐκεῖνο κλῖμα.

Αὐθημερὸν ὁ ἰατρὸς ὑπῆγεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ μητροπολίτου, ὅστις μῆνάς τινας τοῦ ἔτους διέμενεν ἐκεῖ καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς τὴν ἄλλην ἕδραν τῆς μητροπόλεως. Συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ ἀρκετὴν ὥραν· ὅτε δὲ ἀνεχώρησεν ὁ ἰατρός, ὁ μητροπολίτης ἔστειλε καὶ προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς προὔχοντας τῆς κωμοπόλεως νὰ συνέλθωσιν αὔριον εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπου ἔμελλον νὰ σκεφθῶσι περὶ σπουδαιοτάτου ζητήματος.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

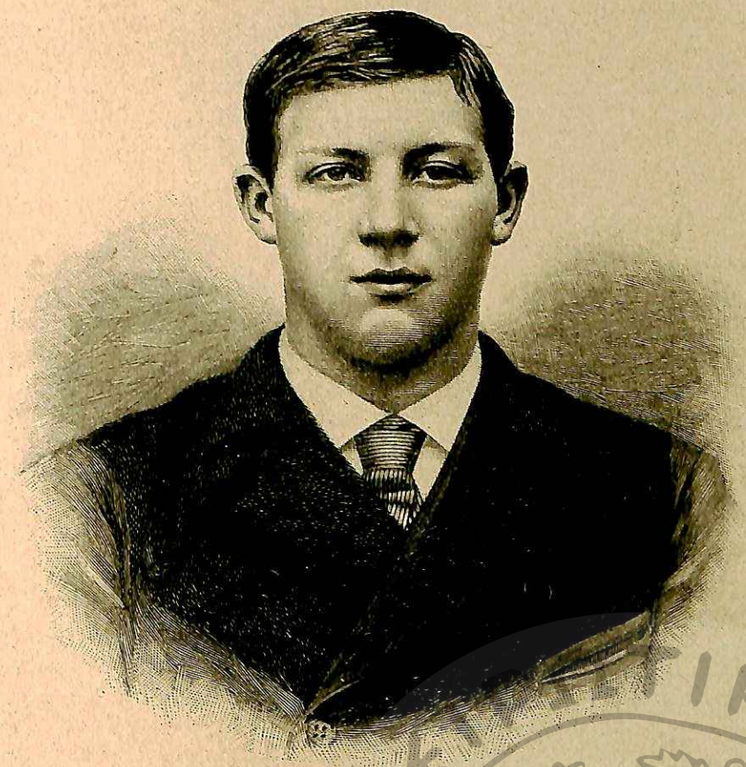

Ο ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΛΒΕΡΤΟΣ

Ὁ ἐπιφανὴς οὗτος ἀνὴρ ὅστις ἀπὸ ἐμποροϋπαλλήλου κατήντησε πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη ἐν Ρήμοις τῷ 1619. Ὁ πατήρ του ἦτο ἔμπορος οἴνων καὶ ὑφασμάτων. Ὁ νέος Ἰωάννης ἀφ' οὗ ἔμεινε χρόνον τινὰ ὡς ἐμποροϋπάλληλος, κατώρθωσε τῷ 1648 νὰ διορισθῇ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ καρδιναλίου Μαζαρίνου, ὅστις τόσον τὸν ἐξετίμησεν ὥστε ἀποθνήσκων (1661) συνέστησαν αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον τὸν ΙΔ'. Ὅθεν εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀνῆλθε βαθμηδὸν εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα καὶ ὠφέλησε τὰ μέγιστα τὴν πατρίδα του βελτιώσας τὰ οἰκονομικὰ αὐτῆς ἄτινα ἦσαν ἐν οἰκτρᾷ καὶ ἀξιοθρηνήτῳ καταστάσει· εἰσήγαγε τὴν βιομηχανίαν τῶν κατόπτρων καὶ τῶν ταπήτων καὶ

ἵδρυσε τὰ διάσημα ταπητουργεῖα τῶν Γοβελίνων, ὧν τοὺς ταπήτας θαυμάζει ἡ ὑφήλιος. Αὐτὸς πρῶτος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἐν Παρισίοις Μεγάρου τῶν Ἀπομάχων, τοῦ Θριαμβικοῦ τόξου καὶ ἄλλων μνημείων τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης.

Ἐπροστάτευσε τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰ γράμματα, ἵδρυσε τὴν Ἀκαδήμειαν τῶν ἐπιγραφῶν, τὴν τῶν ἐπιστημῶν, τὴν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ᾠκοδόμησε τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, κλπ. κλπ.

Τῷ 1669 Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ' ἀνέθηκεν εἰς τὸν Κολβέρτον καὶ τὸ τμῆμα τῶν ναυτικῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸ Γαλλικὸν ναυτικὸν ἀνέλαβε καὶ ἐβελτιώθη τὰ μέγιστα.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις τὰ τοῦ ἐπισήμου βίου του. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ἀσμένως θὰ ἀναγνώσωσι καὶ καθ' ἕκαστά τινα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου ἀνδρός.

Διηγοῦνται ὅτι, νεώτατος ἔτι, ἐφαίνετο φρόνιμος καὶ συνετός. Εἶχε δὲ πολλὴν κλίσιν εἰς τὰ γράμματα, ἀλλὰ ὑπακούων εἰς τοὺς γονεῖς του ἔγινεν ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ τινος καταστήματος νεωτερισμῶν ἐν Ῥήμοις.

Μετά τινα ἔτη, ἀπέστειλεν ὁ κύριός του τὸν ὑπάλληλόν του πρός τινα τραπεζίτην μετὰ ὑφασμάτων πρὸς στολισμὸν ἐξοχικῆς οἰκίας τὴν ὁποίαν ὁ τραπεζίτης εἶχεν ἀγοράσῃ πρὸ ὀλίγου.

Εἰσαχθεὶς ὁ Ἰωάννης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζίτου ἐξεδίπλωσε τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ ἐξέθηκε μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ φιλοκαλίας διὰ νὰ τὰ παρατηρήσῃ ὁ ἀγοραστὴς καὶ ἐκλέξῃ.

— Τοῦτο μ' ἀρέσει, εἶπεν ὁ τραπεζίτης. Καὶ πόση εἶνε ἡ τιμή του;

— Ἐξῆντα φράγκα τὸν πῆχυν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης νομίζων ὅτι εἶπε τὴν ἀληθῆ τιμήν.

Ὁ τραπεζίτης ἀνοίγει μετ' ἀταραξίας τὸ χρηματοκιβώτιόν του καὶ πληρώνει εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια τὴν τιμὴν τριάκοντα πήχεων.

Ὁ Ἰωάννης ἔδωκεν ἀπόδειξιν καὶ ἔλαβε τὰ χρήματα, ἐδίπλωσε τὰ ὑφάσματα καὶ ἀπῆλθε.

Ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη ὁ Ἰωάννης ὅτε ἐλθὼν εἰς τὸ κατάστημα καὶ ἐγχειρίσας τὴν τιμὴν τῶν ὑφασμάτων πρὸς τὸν κύριόν του, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅτι ἠπατήθη, ὅτι ἔκαμε λάθος καὶ ὅτι μόνον τριάκοντα πέντε φράγκα ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὸν πῆχυν καὶ ὄχι ἑξήκοντα. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἄνθρωπος ἀσυνείδητος συνεχάρη τὸν ὑπάλληλόν του διὰ τὴν εὐφυΐαν του καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

« Παιδί μου, θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν τὸ καμάρι καὶ ἡ χαρὰ τῆς οἰκογενείας σου. »

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ ἀπέρχεται λέγων:

« Τώρα ἀμέσως πηγαίνω νὰ δώσω ὀπίσω τὸ περιπλέον ὅπου ἔλαβα. »

Ἐλθὼν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ τραπεζίτου ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὁ θυρωρὸς εἶπεν ὅτι ὁ κύριος δὲν δέχεται ἐπισκέψεις.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης τόσον πολὺ ἐπέμενεν, ὥστε ὁ θυρωρὸς τέλος ἀπεφάσισε νά τον ἀναγγείλῃ πρὸς τὸν κύριόν του καὶ τοι οὗτος εἶχε ῥητῶς ἀπαγορεύσῃ νὰ δεχθῶσιν οἱονδήποτε.

« Κύριε, θέλει νά σας ἰδῇ πάλιν ὁ ἐμποροϋπάλληλος ὅπου ἦλθε πρὸ ὀλίγου.

— Δὲν ἔχω τώρα καιρόν.

— Κύριε, μίαν μόνην λέξιν, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ὅστις εἶχε παρακολουθήσῃ τὸν ὑπηρέτην. Μίαν στιγμήν, κύριε, διότι εἶνε μεγάλη ἀνάγκη.

Λοιπὸν ἐδιηγήθη τὴν αἰτίαν τῆς ἐπανόδου του καὶ τελευτῶν εἶπεν:

« Λάβετε, κύριε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖόν μου ἐδώκατε περιπλέον καὶ σᾶς προσκυνῶ! »

Ὁ τραπεζίτης θαυμάσας εἶπε πρὸς αὐτόν:

« Καὶ διατὶ δέν τα ἐκράτησες διὰ τὸν ἑαυτόν σου;

— Οὐδὲ κἂν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου, εἶπεν ὁ νέος ἀγανακτῶν.

— Καὶ ἂν σ' τα δώσω ἐγώ;

— Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θά τα δεχθῶ, εἶπεν ὁ νέος ἐρυθριῶν ὑπὸ ἀγανακτήσεως.

— Πολὺ καλά, νέε μου. Πήγαινε καὶ τὰ εὑρίσκομεν ἄλλοτε. »

Ὁ Κολβέρτος ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ τραπεζίτου συνήντησε πρῶτον πρῶτον τὸν προϊστάμενόν του, ὅστις πορφυροῦς ὑπὸ ὀργῆς εἶπε πρὸς αὐτόν.

«Νὰ πᾷς, παιδί μου, 'ς τὴ δουλειά σου καὶ νὰ μή σε ξαναϊδοῦν τὰ μάτιά μου. Μὲ τὸ στραβοκέφαλό σου δὲν θὰ ἰδῇς ποτὲ πρόοδον.

Ὁ Ἰωάννης ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του, τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Τὸ δεῖπνον ἦτο λιτότατον καὶ τὰ πρόσωπα τῶν γονέων του ἦσαν φαιδρά.

«Μὲ ἀπέβαλεν ὁ κύριος μου,» εἶπε πρὸς αὐτούς.

Τὰ φαιδρὰ πρόσωπά των ἔγιναν διὰ μιᾶς σκυθρωπὰ καὶ κατηφῆ, ἀλλὰ παρευθὺς ἐφαιδρύνθησαν πάλιν ὅτε ὁ υἱός των ἐξιστόρησε τὴν αἰτίαν τῆς ἀποβολῆς του.

« Εὖγε, παιδί μου! ἔκαμες πολὺ καλὰ εἶπον πρὸς αὐτὸν μιᾷ φωνῇ· ὁ Θεὸς θά σε ἀνταμείψῃ διὰ τὴν τιμιότητά σου. Ἔχε τὴν εὐχήν μας.»

Μετὰ τὸ δεῖπνον συνδιελέγοντο ἔτι περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ συνεσκέπτοντο νὰ εὕρωσιν ἄλλην θέσιν διὰ τὸν Ἰωάννην.

Ἀλλ' αἴφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται κύριός τις ἄγνωστος εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας· αλλ' ὁ Ἰωάννης τὸν ἀνεγνώρισε παρευθύς. Ἦτο ὁ τραπεζίτης.

Εἶχε μεταβῇ εἰς τοῦ ἐμπόρου ἀναζητῶν τὸν νέον ἐμποροϋπάλληλον, ἀλλὰ μὴ εὑρὼν αὐτὸν ἠρώτησε καὶ ἔμαθε τὴν κατοικίαν του.

«Ἔρχομαι, καλέ μου νέε, νά σε παρακαλέσω νὰ δεχθῇς θέσιν εἰς τὰ γραφεῖά μου. »

Μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδέχεται ὁ Ἰωάννης τὴν ἀνέλπιστον ταύτην θέσιν καὶ μετὰ φιλοπονίας καὶ ἐπιμελείας ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του.

Βαθμηδὸν δὲ προβιβαζόμενος ἔγινε διευθυντὴς τῶν γραφείων τοῦ τραπεζίτου, ὅστις τέλος τὸν συνέστησεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅπου προσληφθεὶς ὡς ὑπάλληλος, ταχέως ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα καὶ κατήντησεν εἰς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας.

Τὴν δόξαν του δὲ ταύτην ὤφειλεν, ὡς εἴδομεν, εἰς τὴν τιμιότητά του καὶ τὴν καλήν του ἀνατροφήν, ἣν ἔλαβε παρὰ τῶν γονέων του. Διὰ τοῦτο καὶ τοι ἦσαν πτωχοί, ὅμως ἐτίμα αὐτοὺς καὶ τους ἐνέπλησσεν ἀπείρων ἀγαθῶν, ὡς καλὸς καὶ εὐγνώμων υἱός.

Ν**

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΛΥΑΡΟΣ

Εἰς ἓν δάσος εἶχε τὴν φωλεάν της μία ἀλώπηξ, πανοῦργος καὶ πονηρὰ ὡς ὅλαι αἱ ἀλώπεκες.

Μίαν ἑσπέραν ἡ ἀλώπηξ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς κατοικίας της καὶ ὑπῆγεν εἰς ἓν χωρίον. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου ἐκείνου ἦτο ἓν μεγάλον καὶ ὡραῖον κτῆμα.

— Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ μάθω, εἶπεν ἡ Ἀλώπηξ μὲ τὸν νοῦν της, ἂν αὐτὸς ποῦ ἔχει τὸ κτῆμα ἔχει καὶ κότες καὶ χῆνες καὶ περιστέρια.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ ἀλώπηξ περιήρχετο πανταχόθεν τὸ κτῆμα διὰ νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν της, ἓν μικρὸν κυνάριον ἐξῆλθεν εἰς μίαν θύραν καὶ ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ δυνατὰ κατὰ τῆς ἀλώπεκος.

Ἀλλ' ἡ ἀλώπηξ ἀμέσως εἶπε:

— Διατί μὲ γαυγίζεις μὲ τόσην κακίαν: Ἐγὼ δὲν σοῦ ἔκαμα τίποτε κακόν, οὔτε θέλω νὰ σοῦ κάμω κακόν. Ἔλα κοντά μου· Ἔλα νὰ καθήσωμεν κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπηδιὰ καὶ νὰ κουβεντιάσωμεν ἡσυχα σὰν φίλοι. Γιὰ ἰδὲ τί ὡραία βραδυὰ ποῦ εἶνε! Γιὰ ἰδὲ τί εὔμορφα ποῦ φαίνεται τὸ φεγγάρι ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων. Μήπως πεινᾷς: Ἔχω ἀκόμη ἕνα κομμάτι πάπια ἀπὸ τὸ μεσημερινὸ φαγεῖ μου· πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ τὸ προσφέρω· πάρε το.

Μόλις ἤκουσε τοὺς φιλικοὺς τούτους λόγους ὁ μικρὸς Ἀζώρ, ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀλώπεκα, ἔλαβε τὸ τεμάχιον τῆς πάπιας καὶ τὸ ἔφαγε.

Τότε τῷ λέγει μὲ οἰκειότητα ἡ ἀλώπηξ:

— Λοιπόν, τί νέα, ἀγαπητέ μου φίλε, πῶς πάει τὸ κέφι;

— Ὦ, πολὺ καλά, εὐχαριστῶ.

— Εἶσαι καλὰ ἐδῶ 'ς τὸν ἀφέντη σου; ἠρώτησεν ἡ ἀλώπηξ.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ Ἀζώρ.

— Εἶνε πλούσιος ὁ ἀφέντης σου;

— Εἶνε πολὺ πλούσιος, πολὺ πλούσιος, εἶπεν ὁ Ἀζώρ.

— Καὶ ἔχει πολλὰ ζῶα εἰς τοὺς σταύλους του;

— Ὦ, πολλὰ καὶ κάθε εἴδους· ἔχει ἄλογα, βώδια, ἀγελάδες καὶ χοίρους ἕνα σωρόν. Ἔχει μάλιστα κ' ἕνα γάϊδαρον.

— Ἔχει καὶ πουλερικά; ἠρώτησε μὲ ἀπάθειαν ἡ ἀλώπηξ.

— Ὦ, πολλά, πολλά.

— Εἶνε παχειά;

— Αἱ χῆνες εἶνε παχὲς σὰν χοῖροι καὶ αἱ κότες δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ σὰν τί.

— Καὶ ποῦ κοιμοῦνται τὴν νύκτα τὰ πουλερικά ;

— Σ τὸ βουστάσιο, ἐκεῖ ποῦ εἶνε αἱ ἀγελάδες· εἶπεν ὁ Ἀζώρ. Βλέπεις ἐκείνη τὴ στρογγυλὴ τρύπα ποῦ εἶνε εἰς τὸν τοῖχο ; ἀπ' ἐκεῖ ἐμπαινοβγαίνουν.

— Ἀφ' οὗ ὁ ἀφέντης σου εἶνε τόσον πλούσιος, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ, ἔχει κανένα σκύλο γιὰ νὰ φυλάγῃ 'ς τὴν αὐλὴν τὴν νύκτα ;

— Ἔχει ἕνα σκύλο, καὶ μεγάλο μάλιστα, εἶπεν ὁ Ἀζώρ, ἀλλ' ἐγήρασε ὁ καϊμένος καὶ δὲν βλέπει πλειὰ καλὰ οὔτε ἀκούει καλά.

— Καὶ σὺ ποῦ εἶσαι τὴν νύκτα, Ἀζώρ ;

— Ἐγὼ κοιμοῦμαι 'ς τὸ κελλάρι.

— Πολὺ ὡραῖα, πολὺ ὡραῖα, εἶπεν ἡ Ἀλώπηξ. Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναχωρήσω. Ἐσκοτείνιασε πλειὰ ὅλως διόλου. Καλὴν νύκτα, ἀγαπητέ μου Ἀζωράκη. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραία κουβέντα ποῦ ἐκάμαμε.»

Ἀφ' οὗ εἶπε τοὺς λόγους τούτους ἡ ἀλώπηξ ἀνεχώρησε καὶ ὁ Ἀζώρ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κτῆμα.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν μεγάλη ταραχὴ καὶ σύγχυσις ἐπεκράτει εἰς τὸ κτῆμα. Καὶ διατί ;

Ἡ ἀλώπηξ εἶχε πνίξη ὅλας τὰς χῆνας καὶ τὰς ὄρνιθας, καὶ εἶχε πάρη μαζί της τὴν παχυτέραν χῆνα καὶ τὴν παχυτέραν ὄρνιθα.

Ποῖος ἔπταιε ;

Σοφια Δημου

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Εἶχε περάσῃ τὸ πανηγῦρι τοῦ Μαρτίου εἰς τὴν Τῆνον καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἑορταστὰς ἀπέμεινεν ἐκεῖ ἕνας γέρων μουσικὸς πτωχότατος.

Οἱ ὦμοί του εἶχαν κυρτωθῇ, τὸ πρόσωπόν του ἦταν τριγυρισμένο μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά του· ὡμοίαζεν εἰκόνα ἐπὶ τῆς ὑποίας ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ὑπομονή. Μάτην προσπαθεῖ ν' ἀναγκάσῃ τὰ τρέμοντα πόδια του νὰ περιπατήσουν ταχύτερα. Δὲν θὰ κατορθώσῃ ὁ καϊμένος νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ φάντασμα ποῦ τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ. Ὁ φοβερὸς ἐχθρὸς τὸν καταδιώκει χωρὶς νὰ σταθῇ, χωρὶς νὰ κουρασθῇ ποτέ, καὶ ζητεῖ νὰ ἁρπάξῃ πλέον ἀπὸ τὰ ἀδύνατα χέρια του τὴν ζωήν του ὡσὰν εὔκολο θήραμα· δὲν συγκινεῖται ὁ σκληρὸς ἀπὸ τοὺς ἀναστεναγμούς του.

Ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς εἶναι ἡ πεῖνα. Ἕως σήμερον τὸν ἐξέφυγεν ὁ γέρων, τὸν ἐνικοῦσε διότι ὅσῳ ἦσαν ἐκεῖ οἱ προσκυνηταὶ ἔπαιζε τὸ βιολίον του καὶ ἐσύναζε ὁ δυστυχὴς κάτι χρηματάκια. Τώρα ἔμειναν μόνον οἱ Τηνιακοί, δὲν εὐχαριστοῦνται ν' ἀκούουν τὸ βιολί του ποῦ στενάζει, διότι δὲν δύναται πλέον τὸ τρέμον χέρι του, νὰ τὸ κάνῃ νὰ ψάλλῃ ὅπως πρίν. Ἔπειτα ἡ ἡλικία του ἐβάρυνε τὸ σῶμά του, ἐσκίασε τὴν καρδίαν του.

— Μακρυά, μακρυά ! τοῦ λέγει ὁ κόσμος, ἀφοῦ ἡ θλίψις σου διώχνει τὴν χαρὰν μας, ἀφοῦ ἡ θλίψις σου δὲν ξεύρει νὰ γελᾷ, δὲν γνωρίζῃ νὰ πνίγῃ τοὺς λυγμούς της ! Καὶ ἐκεῖνος δυστυχής, ἔρημος περιφέρεται εἰς τὸ παράλιον.

Αἴφνης ἀκούει τὸν ἦχον κώδωνος. Ἐνθυμήθηκε πῶς εἶνε σαββατόβραδο. Ὁ ναὸς δὲν εἶνε καὶ τόσον μακράν, σύρεται ἕως ἐκεῖ ὁ δυστυχὴς καὶ γονατίζει πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας. Ἡ γλυκεῖα πρόσκλησις τῆς Παρθένου ἀναβιβάζει ἀπὸ τὴν καρδίαν του θερμὴν προσευχήν.

Πόσον περιπαθὴς ἡ οὐράνιος Μήτηρ μας ! πῶς μειδιᾷ σφίγγουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Υἱόν της. Τὸ θεῖόν της μέτωπον, γύρω τοῦ ὁποίου ἀστράπτει στέφανος ἀπὸ πολυτίμους λίθους, φωτίζεται ὡσὰν ἀπὸ οὐράνιον ἀκτινοβόλον αἴγλην !

Αὐτὴ πάντοτε ἐμψυχώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν παρηγορεῖ. Δὲν θὰ λησμονήσῃ καὶ σέ, γέρον.

Ἐκεῖνος τὴν θεωρεῖ ἀτενῶς καὶ τὸ στόμα του δὲν εὑρίσκει λόγους ὅπως τὴν ὑμνήσῃ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐνεπνεύσθη· ἁρπάζει τὸ βιολίον του καὶ ἀνακρούει θελκτικωτάτην μελῳδίαν ὅπου καὶ τὰ Χερουβεὶμ θὰ ἐζήλευον. Οἱ θόλοι τῆς ἐκκλησίας, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη, ἀνετρίχιασαν ἀπὸ τὸν γλυκὺν τόνον τῆς μελῳδικῆς ἁρμονίας.

Ἡ Παναγία ἐκινήθη, ἡ εἰκὼν ἔτριζεν, ἐμειδίασεν εἰς τὸν πτωχὸν μουσικὸν ἡ Παρθένος, τὸν ἐκύτταξε προσεκτικὰ εἰς τὰ 'μάτια καὶ τοῦ ἔρριψεν ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια του ἕνα καραβάκι ἀπὸ τὰ ἀφιερώματά της.

Περιχαρὴς ὁ γέρων ἥρπασε τὸ θεῖον δῶρον καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ ἀντὶ ἄρτου..... Ὅμως ὁ κόσμος τὸν εἶδε καὶ ὥρμησεν εἰς ἐκδίκησιν ἐναντίον του.

— Ὁ ἱερόσυλος ! γλήγορα 'στὴ φυλακή ! Κρέμασμα ! κρέμασμα ! ἐφώναζεν ὅλον τὸ πλῆθος. Τὸν συνέλαβον. Εἰ, ματην ἔκλαιεν ὁ γέρων, ἐθρήνει, ὡρκίζετο· οὐδεὶς τὸν ἐπίστευε.

— Δὲν τὤκλεψα ! Ἡ Παναγία ἔκαμε τὸ θαῦμά της !

Αἱ κραυγαὶ τοῦ ὄχλου : « Κρέμασμα ! σκότωμα !» τοῦ ἀπεκρίθησαν μόνον.

Τὸν τραβοῦν, τὸν σύρουν, τὸν σπρώχνουν καὶ τέλος περνοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ γέρων ἱκετεύει, παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ προσευχηθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν Παναγίαν. Δὲν ἠμποροῦν νὰ τῷ ἀρνηθοῦν, καὶ τὸν φέρουν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Γλυκὺ φῶς τοῦ δύοντος ἡλίου εἰσήρχετο ἀπὸ τὰ πλάγια παράθυρα καὶ ἔπιπτεν ἐμπρὸς τῆς εἰκόνος. Ὁ γέρων μουσικὸς ἐγονυπέτησε καὶ πάλιν. Οἱ διῶκται εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ ναοῦ, παρατηροῦν ἀνήσυχοι, ἀναμένουν ὡπλισμένοι μὲ ὅ,τι καθεὶς εὗρε πρόχειρον. Μετ' ὀλίγον, ὦ ! θαῦμα ! ἐκ νέου ἐμειδίασεν ἡ Παρθένος, πάλιν ἔτριζεν ἡ εἰκών, τὸν ἐκύτταξε μέσα εἰς τὰ 'μάτια καὶ τῷ ἔρριψε πάλιν κάτι τι ἐκ τῶν ἀφιερωμάτων της. !

Ὅλοι διὰ μιᾶς ἐτραβήχθησαν ὀπίσω ἔντρομοι καὶ ὅλοι πάλιν ὁμοῦ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Χάρις ! χάρις εἰς τὸν γέροντα ! Δόξα σοι ὁ Θεός ! Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά, καὶ ἐσταυροκοποῦντο.

Ὁ γέρων ἐσώθη !

[Μίμησις] Φακ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Εὐσπλαγχνος κύων.

ΞΙΟΝ θαυμασμοῦ εἶνε τωόντι ὅτι μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν.

Ἕως τώρα ἠξεύρομεν ὅτι πολλὰ ζῷα ἔχουν εὐφυΐαν, τὴν ὁποίαν δεικνύουν εἰς πολλὰς περιστάσεις ὡς διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν τόσον βριστικὴν σημασίαν εἰς τὴν λέξιν ζῷον· δὲν ἠξεύρομεν ὅμως ὅτι εἶχον καὶ φιλελεημοσύνην καὶ εὐσπλαγχνίαν, αἰσθήματα εὐγενῆ, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νομίζομεν ὅτι εἶνε ἀποκλειστικὸν κτῆμα ἡμῶν.

Καὶ ἐν τούτοις ἰδοὺ τί γράφει γαλλικὸν ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν περὶ ἑνὸς κυνὸς ἐκ Μόσχας, ὀνομαζομένου Μπίλ, ἡλικίας τεσσάρων μέχρι πέντε ἐτῶν. Ὁ Μπὶλ ὅλα τὰ κόκκαλα ἢ τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου, τὰ ὁποῖα τῷ ἔδιδον οἱ κύριοί του εἰς κάθε γεῦμα καὶ δεῖπνόν των, τὰ ἐλάμβανε καὶ τὰ ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς ὑποκάτω ἀπὸ μικρὸν τάπητα ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸ *οἰκίον* του (σπιτάκι του). Ὁ κύριός του ἀπορῶν διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ Μπίλ, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐπανελάμβανε συχνὰ εἰς κάθε γεῦμα καὶ δεῖπνον, καὶ θέλων νὰ μάθῃ τί ἔκαμνε τὰς τόσας τροφὰς τὰς ὁποίας ἀποθήκευε, τὸν παρεμόνευσε πολλὰς ἡμέρας καὶ ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὰ ἔλυσε τὸ αἴνιγμα.

Μίαν πρωΐαν ὁ Μπὶλ ἐπέστρεψεν ἐκ μακροῦ περιπάτου ἀκολουθούμενος ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ κύνας, τοὺς ὁποίους ὡδήγησεν εἰς τὸ *οἰκίον* του, καὶ ἀφ' οὗ ἔσυρε διὰ τῶν ὀδόντων του τὸν μικρὸν τάπητα, ὅστις ἐσκέπαζε τὰς τροφάς, ἀφῆκε τοὺς φίλους του νὰ διανεμηθῶσι μεταξύ των ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δι' αὐτοὺς εἶχε συναθροίσῃ ἐκεῖ. Ὁ Μπὶλ πολλάκις ἐπανέλαβε τὴν πρᾶξιν ταύτην· ἐπὶ εἴκοσι πέντε τριάκοντα ἡμέρας συνέλεγε κόκκαλα, τεμάχια ἄρτου κτλ. καὶ ἔπειτα μίαν ἡμέραν ἤρχετο μὲ συνοδείαν πέντε, ἓξ ὁμοφύλων του καὶ τοὺς ἔτρεφε καὶ τοὺς ἐφιλοξένει μὲ τὸ προϊὸν τῆς οἰκονομίας του. Ἔκτακτον καὶ ἀξιοθαύμαστον εἶνε τὸ παράδειγμα τοιούτου κυνός, πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι, εἰμεθα βέβαιοι, θὰ ἐρυθριάσωσιν ἂν συγκρίνωσι τὰ ἰδικά των αἰσθήματα πρὸς τὰ τοῦ εὐσπλάγχνου Μπίλ· καὶ ἂν ἐρωτήσωσι τὴν συνείδησίν των θὰ τοῖς εἰπῇ ὅτι μέσα

εἰς τὸ στῆθος τοῦ Μπὶλ κτυπᾷ ἀνθρωπινὴ καρδία καὶ εἰς τὸ ἰδικόν των (ὁμιλῶ περὶ τῶν ἀσπλάγχνων ἀνθρώπων) σκύλου καρδία...

Ἡλικία τῶν πτηνῶν.

Τὸ μακροβιώτατον ἐξ ὅλων τῶν πτηνῶν εἶνε ὁ κύκνος, διότι λέγεται ὅτι δύναται νὰ ζήσῃ μέχρι 300 ἐτῶν. Οἱ γῦπες καὶ οἱ ἀετοὶ ζῶσιν ὑπὲρ τὰ 100 ἔτη. Οἱ ψιττακοὶ δύνανται νὰ ζήσωσιν 100 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συνελήφθησαν καὶ ἡμερώθησαν. Αἱ χῆνες δύνανται νὰ ζήσωσι πολλὰ ἔτη, ἀλλὰ... ποῦ τοὺς ἀφίνουν οἱ ὀδόντες τῶν ἀνθρώπων; Καὶ οἱ κόρακες εἶνε μακρόβιοι καὶ οἱ κόκκυγες. Ἡ κίσσα ὅταν μὲν εἶνε εἰς κλωβίον ζῇ 20 μέχρι 25 ἐτῶν, ὅταν δὲ εἶνε ἐλευθέρα πολὺ περισσότερον. Ὁ ἀλέκτωρ ζῇ (ὁσάκις δὲν σπεύσωμεν νὰ τὸν ἐνταφιάσωμεν ἐντὸς τῶν στομάχων μας) δέκα πέντε ἕως εἴκοσι ἔτη, αἱ περιστεραὶ δέκα, τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα κελαδοῦν ὀκτὼ μέχρι δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἐκ τούτων δὲ ἡ ἀηδὼν ζῇ δέκα ἔτη τὸ πολύ, ὁ δὲ κόσσυφος δέκα πέντε. Τὰ κανάρια ἐντὸς κλωβίου μὲν ζῶσι δώδεκα μέχρι δέκα πέντε ἐτῶν, εἰς τὰς Καναρίους ὅμως νήσους, τὴν γενέθλιον πατρίδα των, εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα δύνανται νὰ ζήσωσιν ἔτι περισσότερον.

Παιγνίδιον τοῦ δομινοῦ.

Λέγετε εἰς τὸν μεθ' οὗ παίζετε νὰ λάβῃ ἕνα οἱονδήποτε πεσσὸν τοῦ δομινοῦ, νὰ παρατηρήσῃ πόσα στίγματα ἔχει εἰς τὸ ἓν μέρος καὶ πόσα εἰς τὸ ἄλλο, ἀλλὰ νὰ μὴ σᾶς τὸ εἴπῃ διὰ νὰ τὸ μαντεύσετε· ἔπειτα τὸν παρακαλεῖτε: 1ον νὰ διπλασιάσῃ τὰ στίγματα τοῦ ἑνὸς μέρους·—2ον νὰ προσθέσῃ 5·—3ον νὰ πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ 5·—4ον νὰ προσθέσῃ τὰ στίγματα τοῦ ἄλλου μέρους·—5ον νὰ ἀφαιρέσῃ 25·—καὶ τέλος νὰ σᾶς εἴπῃ τί ἀριθμὸν εὗρεν ὑπόλοιπον.

Τὰ δύο ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ, ὃν θὰ σᾶς εἴπῃ ὅτι εὗρε μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ 25, παριστῶσι τὰ στίγματα τῶν δύο μερῶν τοῦ πεσσοῦ. Ἂν, παραδείγματος χάριν, σᾶς εἴπῃ ὅτι εὗρε 54, ὁ πεσσὸς ἔχει τὰ στίγματα 5 καὶ 4 καὶ οὕτω καθεξῆς: Ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἔχει ἐξαιρέσεις.

Ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι εὐτυχής:

α'. Καταγίνου εἰς τὴν ἐργασίαν σου καὶ εἰς τὰ συμφέροντά σου, ἢ ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον: κύτταζε τὴ δουλειά σου.

β'. Φύλαττε τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ παντὸς κακοῦ λόγου.

γ'. Μὴ ἔριζε περὶ μηδαμινῶν πραγμάτων.

δ'. Ἐὰν οἱ ἄλλοι παραμελῶσι τὰ πρὸς σὲ καθήκοντά των μὴ ἀμέλει σὺ τὰ πρὸς αὐτούς.

ε'. Ἀποδείκνυε εἰς τοὺς ἐχθρούς σου ὅτι ὄντως ἀγαπᾷς αὐτούς.

ς'. Παρακάλει τὸν Θεὸν νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν σου φιλανθρωπίαν καὶ εὐσέβειαν

ζ'. Ἔσο ταπεινόφρων καὶ θεώρει τοὺς ἄλλους πολὺ καλλιτέρους σου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων ὁ Θοδωράκης κατεγίνετο ἀπὸ πρωΐας νὰ συλλέξῃ ὅσα βιβλία εἰμποροῦσε περισσότερα καὶ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος ἐφόρτωσε εἰς τὴν ράχην του ὀγκωδέστατον δέμα βιβλίων, δεμένον μὲ δερμάτινον λωρίον, καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸ σχολεῖον.

—Ἔχεις λοιπὸν σκοπὸν νὰ γίνῃς σοφὸς ἐφέτος, Θοδωράκη, ποῦ παίρνεις μαζί σου τόσα βιβλία; τῷ λέγει ὁ πατήρ του.

—Ἄ, ὄχι, μπαμπᾶ, τὰ παίρνω μόνον γιὰ νὰ κάθωμαι ἀπάνω, ἐπειδὴ μοῦ ἔρχεται ὑψηλὸ τὸ θρανίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

*

— Ποῦ εἶνε τὸ δακτυλίδι ποῦ σοῦ 'χάρισα Μαρίκα;
— Τὸ 'φύτεψα, μαμά μου, γιὰ νὰ φυτρώσουν κι' ἄλλα.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

Ὁ μικρὸς Κοκκὸς βλέπων τὸν σκύλον του Ἀζὼρ δαγκάνοντα τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρός του λέγει:

—Μπαμπά, διῶξε τὸν Ἀζώρ, διότι θὰ φάγῃ τῆς φόλες τῶν ὑποδημάτων σου καὶ θὰ ψοφήσῃ· διότι μοῦ εἶπε ἡ μαμὰ ὅτι τὰ σκυλιὰ ψοφοῦν ἅμα φάγουν φόλες.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Δεμονιᾶς.

«Ὑποφέρουνε οἱ μαῦροι πόνους δυνατούς, μητέρα;»
Ἐρωτοῦσε τὴν μαμά του ὁ Τοτός μας μιὰν ἡμέρα.
«Τί θὰ 'πῇ αὐτὸ ποῦ λέγεις, καὶ γιατί 'ρωτᾷς, Τοτό μου;»
Ἀπεκρίθηκε ἐκείνη. «Νά, γιατί 'ς τὸ γόνατό μου
Κτύπησα ἐχθὲς τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὥρα
Μιὰ μαυρίλα ποὖχει γίνῃ μοῦ πονεῖ πολὺ ὡς τώρα!»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαΐδος.

*

— Μπαμπᾶ, λέγει ἡ Φιφή, σήμερα τὸ πρωῒ ἐδιάβασα δι' ἕνα μικρὸ παιδὶ ὅτι ἐμεγάλωνε δέκα πέντε ὀκάδες τὴν ἑβδομάδα, ἐπειδὴ τὸ ἀνέτρεφαν μὲ γάλα ἐλέφαντος.

— Αὐτό, παιδί μου, εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον· ποῖος ἦτο ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ;

—Ἕνας ἐλέφας! ἀπαντᾷ γελῶσα ἡ πονηρὰ Φιφή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Κρήτης.

*

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἔξωθεν τοῦ λιμένος Πειραιῶς.

Ὁ Κωστάκης ἔρχεται τρέχων καὶ ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του μεθ' οὗ συνταξειδεύει:

— Μπαμπᾶ, μποροῦμε νὰ 'ποῦμε ὅτι ἕνα πρᾶγμα ἐχάθη ὅταν ξεύρομεν ποῦ εἶνε;

—Ὄχι, βεβαίως.

—Ἐ λοιπὸν τὰ λορνιά σου δὲν ἐχάθησαν, διότι τώρα δὰ μοῦ ἔπεσαν 'ς τὴ θάλασσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλυάρου Ἰχθύος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καταλυπημένο πετᾷ τριγύρω μου σήμερον τὸ πουλάκι. Μοῦ ἔφερε πολὺ λυπηρὰς εἰδήσεις διὰ δύο παιδάκια ποῦ τὰ ἐνόμιζα πολὺ χαριτωμένα, εὐτακτα καὶ ὑπήκοα.

«Τὸ *Πυρπολικὸν τοῦ Κανάρη* δὲν εἶνε ὅπως τὸ ἐγνώριζες, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, μοὶ λέγει· Δὲν εἶνε πλέον τὸ ἐντροπαλὸ παιδάκι ποῦ ἐκοκκίνιζε 'σὰν παπαροῦνα ὅταν τυχὸν καὶ τοῦ ἔκαναν παρατήρησιν· τώρα γελᾷ ὅταν τὸ ἐπιπλήττουν—καὶ τὸ ἐπιπλήττουν συχνὰ — καὶ βάζει ἄνω κάτω τὸ σπίτι καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀκούσῃ σὲ κανένα· καὶ τὸ χειρότερον γίνεται κακὸ παράδειγμα καὶ 'ς τὸ μικρό του ἀδελφάκι.

—Καλέ, τί ἀκούω! ἀλήθεια εἶνε;

—Ἂν εἶν' ἀλήθεια; εἶνε ὅπως σοῦ τὸ λέγω. Καὶ τὸ ἄλλο τὸ παιδάκι ξεύρεις ποῖο εἶνε; ἡ Ἀγλαΐα Μ. Δ. Αὐτὴ ἐνῷ πρῶτα ἦτο ἐπιμελὴς μαθήτρια καὶ καλὴ ἀδελφούλα, τώρα ἤρχισε νὰ βαρύνεται κἄποτε τὸ σχολεῖον, ἂν καὶ εἶνε μόνον 10 ἐτῶν, καὶ δὲν θέλει νὰ κτενίζῃ τὰ μικρά της ἀδελφάκια, καὶ βγάζει γλωσσαράκι τῆς μητέρας της, καθὼς λέγουν ἐκεῖ 'ς τὴν Κρήτην, δηλαδὴ αὐθαδιάζει, ἀντιλέγει!

—Ὦ! μὴ μοῦ τὸ λές, πουλάκι μου, διότι μὲ πικραίνεις.

—Ἀπόδειξις ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν· δὲν λέγει καὶ ἡ παροιμία πῶς ἡ ἀλήθεια εἶνε πικρά; Τώρα πρέπει, θαρρῶ, νὰ τοὺς βάλῃς καμμιὰ μικρούλα τιμωρία, καλή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.

—Τί! μικρούλα λέγεις; Ἄ! ὄχι μικρούλα! ἐδῶ χρειάζεται αὐστηρὰ τιμωρία. Θὰ τοὺς διακόψω τὰς ἐπισκέψεις μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ πηγαίνω νὰ βλέπω τέτοια κακὰ παιδιά. Καὶ θὰ ἀρχίσω πάλιν νὰ τοὺς ἐπισκέπτωμαι μόνον ὅταν διορθωθοῦν. Ἐσύ, καλό μου πουλάκι, θὰ μοῦ 'πῇς πότε νὰ ἀρχίσω· αὐτὸ τὸ *πότε* τὸ περιμένω οὔτε 'γὼ δὲν ξεύρω σὰν καὶ τί! Πήγαινε λοιπόν, πέταξε γοργά!

Ἔφαγε ὀλίγους κόκκους τὸ πουλάκι καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παράθυρον· τὸ παρηκολούθησα διὰ τοῦ βλέμματος ἕως ὅτου ἔγεινεν ἄφαντον, καὶ ἔπειτα ἐκάθησα νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀλληλογραφίαν μου.

Ἄρά γε θὰ μοῦ φέρῃ καλὰς εἰδήσεις;

Πῶς πάει ὁ πονόλαιμος, *Νεράϊδα τῆς Λίμνης*; Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ μάθω ὅτι ἐπέρασε διὰ παντός, διότι βλέπω ὅτι πολὺ σᾶς ἐβασάνισαν αἱ ἀσθένειαι καὶ σὲ καὶ τὸν ἀδελφούλην σου ἀπό τινος. Χαίρω πολὺ ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε τόσον.

Ὅταν ἕνα παιδὶ εἶνε 13 ἐτῶν, *Μαῦρε Κύκνε*, πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἠθικὸν θάρρος νὰ προτιμᾷ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος καὶ νὰ μὴ παρασύρεται ἀπὸ τοὺς *φίλους*, οἱ ὁποῖοι—σημείωσέ το καλὰ τοῦτο—δὲν εἶνε φίλοι ἀλλ' ἐχθροί, ὅταν ζητοῦν νὰ σ' ἀποτρέψουν ἀπὸ τὰ καθήκοντά σου.

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἔμαθα, *Θαυμασία Χλόη*, ὅτι ἀγαπᾷς τόσον τὴν γραμματικήν· τοῦτο δὲν εἶνε σύνηθες εἰς παιδία τῆς ἡλικίας σου, μολονότι ἡ κυρὰ *Γραμματικὴ* μὲ ὅλας της τὰς δυστροπίας εἶνε σεβαστὴ γραῖα μὲ τὴν ὁποίαν κάθε παιδὶ πρέπει νὰ τὰ ἔχῃ καλά.

Περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου συνεννοήσου μὲ τὸν ἐκεῖ ἀνταποκριτήν μου κ. Γ.Μ., φιλτάτη *Τζενῆ Τ.Τσιροπινᾶ*.

Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σὲ λησμονήσω, *Ἀνδρεῖε Ἕλλην*, ἀλλ' ἠγνόουν τὴν νέαν σου διεύθυνσιν.

Ἐρευνήσασα εὗρον τὸν λόγον δι' ὃν δὲν λαμβάνει τὰ φύλλα τῆς «Βιβλιοθήκης» *Ἡλιοστάλακτος Πύλη* ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἐφέτος ἐνεγράφης μόνον διὰ τὴν «Διάπλασιν».

Τὸ βραβεῖον σοὶ ἐστάλη φίλε, *Κ. Βασαρδάκη* σοῦ εὔχομαι νὰ λάβῃς καὶ ἄλλα πολλά.

Καὶ ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μαζί σου, μικρούλα μου φίλη *Μαρία Ν. Τσουρῆ* γράφε μου λοιπὸν τακτικὰ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντῶ

Πολὺ λυποῦμαι διότι σὲ πειράζουν οἱ συμμαθηταί σου, *Ἄσπρε Λαγέ*, ἀλλὰ περισσότερον λυποῦμαι διότι δυσαρεστεῖσαι ἀπὸ τὰ πειράγματά των. Αὐτὸ τοὺς ἐνθαρρύνει νὰ ἐξακολουθοῦν, καλέ μου φίλε. Ἂν θέλῃς νὰ τοὺς κάμῃς νὰ ἐντρέπωνται διὰ τὴν διαγωγήν των, ἀκολούθησε αὐτὴν τὴν συμβουλήν μου· ἀπόδειξέ τους ὅτι εἶσαι καλοῦ χαρακτῆρος παιδίον, δεχόμενος τὰ πειράγματά των ὡς ἀστειότητας—ὡς καὶ πράγματι εἶνε, ὑποθέτω—καὶ ἐξακολούθει νὰ πηγαίνῃς τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάμῃς, ἀλλέως θὰ τὰ χαλάσωμεν.

Πολύ, παρὰ πολὺ χαριτωμένο ἦτο τὸ γραμματάκι σου, *Μέλλων Ναύαρχε*· ἀφοῦ, καθὼς λέγεις, ἠλιόνεις κάθε 'μέρα καὶ κοντεύεις νὰ φθάσῃς τὸν μεσαῖον ἱστὸν τῆς μελλούσης ναυαρχίδος σου, ἄλλην θεραπείαν δὲν βλέπω παρὰ νὰ προσπαθήσῃς νὰ μεγαλώνῃς ἐξ ἴσου καὶ ἠθικῶς ὅσον αὐξάνεις φυσικῶς· αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μέσον νὰ εὐρίσκεσαι εἰς ἰσορροπίαν.

Πῶς σοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ, *Μαγικὴ Φλογέρα*; Μήπως μοῦ εἶχες γράψῃ ἄλλοτε καὶ δὲν σοῦ ἀπήντησα; Καὶ σήμερον δὲν ἔχω πολλὴν θέσιν διὰ νὰ σοῦ δείξω ὅλην μου τὴν ἀγάπην καὶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω ὅσον ἤθελα διὰ τὴν *μίαν καραβιὰν φιλιὰ* ποῦ μοῦ ἔστειλες (Μὰ τί εἶνε, γαϊάνθρακες ἢ ἀραβόσιτος τὰ φιλιὰ ποῦ μοῦ τὰ στέλλεις καραβιὲς καραβιές;) ὡς καὶ διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν μοὶ προξενεῖς ὀνομάζουσα τὸ περιοδικόν μου «ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀπαράμιλλον»

Ναί, *Βρυωνίς*, θὰ δεχθῶ μὲ πολλὴν στοργὴν τὰς νέας φίλας ποῦ θὰ μοῦ συστήσῃς, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ διὰ τὴν ἀγάπην των. Ἂν καὶ τώρα πρώτην φορὰν σὲ γνωρίζω βλέπω ὅτι εἴμεθα παλαιαὶ φίλαι, διότι ξεύρεις μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σίγμα ὅλους τοὺς ἐκδεδομένους τόμους μου. Ἐλπίζω ὅτι ἡ φιλία μας θὰ διαρκέσῃ αἰωνίως

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ ἀρχίσῃ νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, *Πτερωτὴ Φήμη*, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ μέρος δύνασαι νὰ λάβῃς καὶ νὰ βραβευθῇς, ἂν ἔχῃς ἐπιμονὴν καὶ ἐπιμέλειαν.

Εἶτα: ἀξιέπαινος καὶ ἀξιαγάπητος, φίλε *Αὐγουστε Ζωγράφε*, διότι ἀκολουθεῖς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς· καταγίνου τώρα εἰς τὰς σπουδάς σου, ἐναποταμίευε εἰς τὸν νοῦν σου γνώσεις, πότιζε τὴν καρδίαν σου μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ καιρὸς νὰ διδάξῃς καὶ τοὺς ἄλλους ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα μανθάνεις τώρα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος μελέτη, μελέτη, μελέτη!

Πρῶτον, πρῶτον, ὡς πάντοτε, ἐξεδόθη καὶ ἐφέτος τοῦ κ. Κωνστ. Φ. Σκόκου τὸ «Ἐτήσιον Ἡμερολόγιον» τοῦ ἔτους 1890. Ἔχει ἄφθονον ὕλην, πολλὰς προσωπογραφίας, εἶνε καλλιτεχνικώτατα τυπωμένον καὶ πωλεῖται εὐθηνότατα εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Τέλειον βιβλιοπωλεῖον κατήρτισεν ἐν Ὀδησσῷ ὁ κ. Π. Γ. Ζερβάτης ἢ Περάκης ὅστις εὑρισκόμενος εἰς στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδοτῶν καὶ βιβλιοπωλῶν δύναται νὰ προμηθεύῃ ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ του ἐμπεριεχομένων, καὶ πᾶν ἄλλο οἱονδήποτε ἑλληνικὸν βιβλίον ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητὰς, εἰς ὅλα τὰ ἑλληνικὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας ἑπομένως καὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» καὶ τὴν «Βιβλιοθήκην» ἄνευ προσθέτου προμηθείας. Οἱ ἐν Ὀδησσῷ ὁμογενεῖς, οἵτινες διακρίνονται ἐπὶ φιλομουσίᾳ, θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ εὐκόλως νὰ προμηθεύωνται τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, ὡς καὶ ὅλους τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης» ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου τοῦ κ. Π. Γ. Ζερβάτη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Σεπτεμβρίου]

45. Λεξίγριφος.

Ἄπληστος λέγεσαι πολὺ τὸ πρῶτόν μου ὅταν ποθεῖς.
Ὅταν ἰδῇς τὸ δεύτερον γιὰ μιὰ στιγμούλα θὰ σταθῇς.
Καὶ ὅμως τί περίεργον ! τὸ ὅλον μου πολλὲς φορὲς
Ἔφερε δάκρυα πολλά, ἔδειξε ἄπειρες χαρές !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιν-Χό.

46. Αἴνιγμα.

Σφικτὰ ἐναγκαλίζομαι ὅ,τι ἐμπρός μου τύχῃ,
Τὰ δένδρα, καὶ τὰ μνήματα, τοὺς βράχους καὶ τὰ τείχη.
Ὅποιος μοῦ γίνῃ στήριγμα πιστόν θὰ μ' ἔχῃ φίλον,
Γιατί 'ς τὴν ἀφοσίωσιν περνῶ κι' αὐτὸν τὸν σκύλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπροσπελάστου Βράχου.

47. Αἴνιγμα.

Εἶμαι τὸ καθαρώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου καὶ ὅμως ἀποθνήσκω εἰς τὴν λάσπην· πάντες θαυμάζουν τὸ κάλλος μου καὶ πάντες μὲ ἀποφεύγουν. Ζῶ συνήθως μίαν ἡμέραν, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ τόποι ὅπου ζῶ αἰωνίως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ῥόδου.

48. Αἴνιγμα δημῶδες.

Βαρὺ εἶνε σὰν τὸ σίδερο, γλυκὸ εἶνε σὰν τὸ μέλι,
Μήτε 'ς τὸ ζύγι πιάνεται, μήτε 'ς τὸ ζύγι μπαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυρπολικοῦ τοῦ Κανάρη.

49. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον μέσα 'ς τὴ ῥακὴ εὑρίσκεις, ἂν τὴν πίνῃς.
Τὸ δεύτερον ἐνίοτε χαλᾷ τὴν ἡσυχία σου.
Ὅταν γηράσῃς καὶ προβῇς πολὺ 'ς τὴν ἡλικία σου
Θὰ καταντήσῃς, φίλε μου, τὸ τρίτον μου νὰ γίνῃς.
Χωρὶς τὸ τέταρτον κισσὸς 'ς τὸν κόσμο δὲν φυτρώνει,
Καὶ μὲ τὸ πέμπτον εὐτυχῶς ὁ ῥόμβος τελειώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

50. Ἀστήρ.

. . . . . Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέτως τὸ ὄνομα πόλεως, τῆς Γερμανίας, ὁριζοντίως πόλις τῶν ἰνδικῶν νήσων, διαγωνίως δὲ ἀφ' ἑνὸς τὸ ὄνομα ὄρους τῆς Εὐρώπης καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ ὄνομα μεγάλου γεωγράφου.

. . . A . . .

. . . . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῆς Ἠπείρου.

51. Ἀριθμητικὸν πρόβλημα.

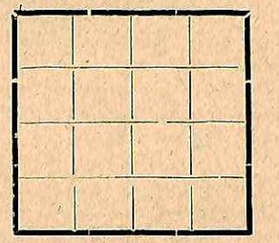

Ἐγγράψατε ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω τετραγωνιδίων τοὺς δεκαεξ πρώτους ἀριθμοὺς οὕτως ὥστε, προσθέτοντες αὐτοὺς ὁριζοντίως καὶ καθέτως, νὰ εὑρίσκετε ἄθροισμα τὸν ἀριθμὸν 34· τὸ αὐτὸ ἐπίσης ἄθροισμα πρέπει νὰ εὑρίσκετε ἀθροίζοντες τοὺς ἀριθμοὺς τῶν τετραγωνιδίων τῶν ἀποτελούντων τὰς δύο μεγάλας διαγωνίους τοῦ τετραγώνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Στρατηγοῦ.

52. Ἐρώτησις.

Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποῦ ἔχει κεφάλι χωρὶς μυαλὸ καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἀνθρώπων;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καφετέριας.

53. Ἐρώτησις.

Ποῖος εἶνε ὁ ἐνδυόμενος τὴν ἡμέραν μαῦρα καὶ τὴν νύκτα ἄσπρα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρος.

54. Μαγικὸν γράμμα.

Ἓν ἐκ τῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι ἐννέα λέξεων νὰ ἀντικατασταθῇ δι' ἑνὸς φωνήεντος, τοῦ ἰδίου εἰς ὅλας τὰς λέξεις, καὶ κατόπιν νὰ σχηματισθῶσιν ἐννέα νέαι λέξεις :

Ὀχυρός, λευκός, πύργος, κλοπή, ὄρνις, λύκος, κοιτών, τρύγος, τροφός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νήσου Τσαίρμαν.

55. Στίχοι πρὸς συμπλήρωσιν.

Ὡς ἀλλοιοῦται ὁ καιρός, ἐν τῇ ζωῇ —
Τῆς εὐτυχίας ὁ ἀστὴρ σκοτίζετ' —,
Κ' ἐνῷ ἀρτίως ἥσυχος ἐπέκειτο—,
Κακοκαιρία ταραχὴν πολλάκις—.
Ἀλλά, θνητέ, μὴ δυσφορεῖς εἰς τὰ δεινὰ τοῦ—.
Τὸ πᾶν εὐθύνει τοῦ Θεοῦ ἡ χεὶρ τοῦ—.
Ἰδοὺ αὐτὸς τοῦ πάσχοντος καὶ κλαίοντος—.
Ἐξέλιπον τὰ δάκρυα, τὸ πάθος—,

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωντανῆς Κούκλας.

56. Μεσοστιχίς.

Τὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητουμένων λέξεων εὑρισκόμενα γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα δένδρου.

1. Κράτος ἐνδόξου καὶ μεγάλου βασιλέως. 2. Πτηνόν. 3. Μυθολογικὸν πρόσωπον. 4. Ἔνδοξος ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

57. Ἀπροσδόκητον.

Πότε δυνάμεθα νὰ κάμωμεν μίαν τρύπαν 'ς τὸ νερό ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λεμονιᾶς.

58. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ὁ *εὸ*—ἀ*α*ᾶ—*οὺ* — *α*οὺ*— *αὶ — ἐ*α*έ*ου*— ἀ***ώ*ου*.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Θεοτόκη.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰουλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

19. Ἡρακλῆς (Ἥρα, κλείς). — 20. Πεντέλη (Πέντε, λ, η). — 21. Γέρων, Ἱέρων. — 22. Ὄκνος, ὀκνός. — 23. Ὁ *μυλωνᾶς*· διότι ὅταν ἔχῃ νερὸ ὁ νερόμυλός του αὐτὸς πίνει κρασὶ διότι ἡ δουλειές του πᾶνε καλά· ὅταν δὲν ἔχῃ νερὸ ὁ μῦλος, δὲν πᾶνε καλὰ ἡ δουλειές του καὶ δὲν πίνει κρασί.—24. α'.) Φήμη. - 6'.) Θέτις· - γ'.) Ἠώς· - δ'.) Ἔρις.— 25. Τὸ πρῶτον ἐζύγιζεν 97 1/2 δραχμάς, τὸ δεύτερον 98 1/2, τὸ τρίτον 99 1/2, τὸ τέταρτον 100 1/2, τὸ πέμπτον 101 1/2, καὶ τὸ ἕκτον 102 1/2.—
56. Ὦ ἄνθρωπε, δὲν γίνεσαι γενναῖος καὶ περιφανὴς
Ἂν ἄδοξος σεμνύνεσαι εἰς τοὺς ἐνδόξους σου γονεῖς.
—27. ΔΑΝΙΑ (1. ΔαυὶΔ. 2. ἈλεξάνδρειΑ. 3. ΝέρωΝ. 4. ἸνδοΙ. 5. ΑἴγινΑ)·—28. Ὁ μὲν γλυκὺς λόγος καταπραΰνει τὴν ὀργήν, ὁ δὲ σκληρὸς καὶ ἀπότομος ἐρεθίζει καὶ γίνεται αἰτία φιλονεικιῶν καὶ ἐρίδων.—29. Ἄνθρωπος δίχως φίλον εἶνε δένδρον δίχως φύλλα.—30. Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἔρις ἦσαν ποτὲ θεοί.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 15ην Μαΐου λήγει σήμερον, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς δὲ φυλλαδίου ἄρχεται νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους οὓς θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

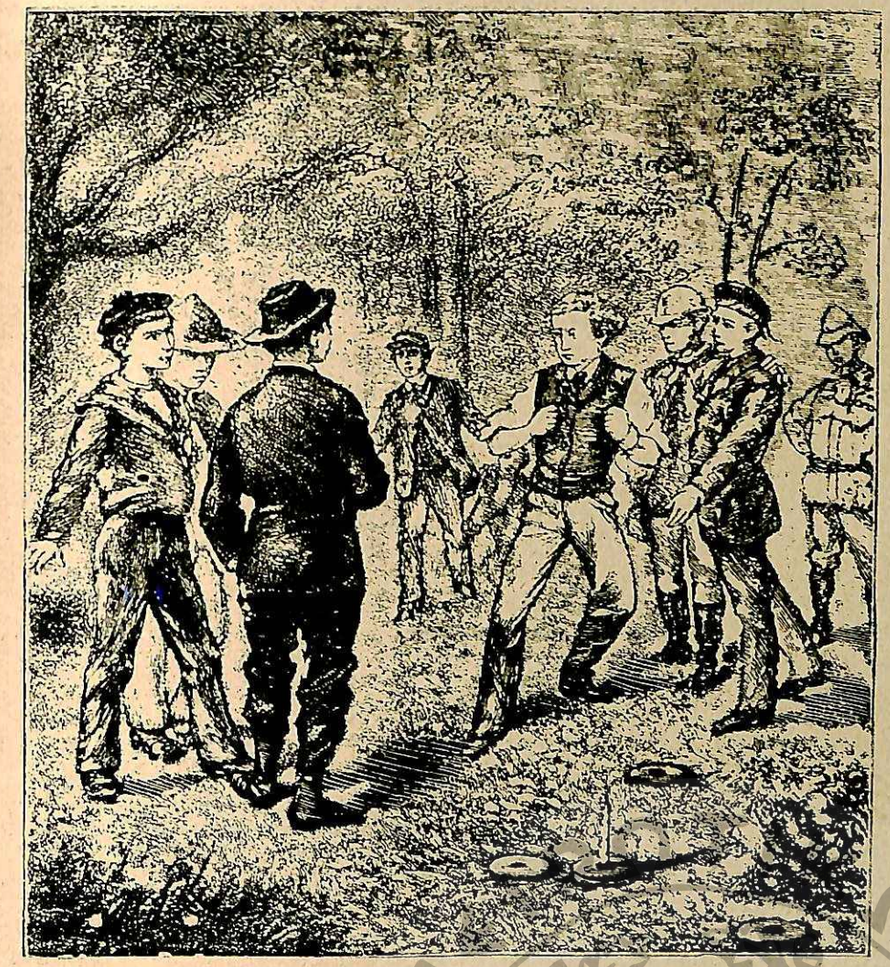

« Οἱ ΔΥΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΗΣΑΝ ΗΔΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΑΛΛΗΛΩΝ» [Σελ. 69]

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 49]

Ὁ Ἰάκωβος ἦτο γονυκλινὴς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Βριάν! ἐφαίνετο ἱκετεύων καὶ ἐπικαλούμενος συγχώρησιν!...

Ὁ ναυτόπαις ἠθέλησε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐξ εὐλαβείας... ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά!... διότι τὰ πάντα ἤκουσε καὶ τὰ πάντα ἐνόησε! Ἐγίνωσκεν ἤδη τὸ πταῖσμα τοῦ Ἰακώβου, τὸ ὁποῖον ὡμολόγει τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

« Ἄθλιε! ἐκραύγαζεν ὁ Βριάν· Σὺ λοιπόν, σύ... σὺ τὸ ἔκαμες αὐτό!... σὺ εἶσαι ἡ αἰτία...

—Ἥμαρτον, ἀδελφέ μου, ἥμαρτον! συγχώρησέ με!

—Δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν ἐπλησίαζες τοὺς συντρόφους σου! δι' αὐτό τους ἐφοβεῖσο!... Α! νὰ μὴ τὸ μάθουν ποτέ!... Ὄχι!... τίποτε... τίποτε... εἰς κανένα!...

Ὁ Μόκος τὴν ζωήν του θὰ ἔδιδεν, ἂν ἦτο τρόπος

νὰ μὴ ἐμάνθανε τὸ ἀπόρρητον τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἀλλὰ πάλιν νὰ ὑποκριθῇ ὅτι δὲν εἰξεύρει τίποτε, δὲν ἤθελε, διότι το ἐθεώρει ὡς προσβολὴν κατὰ τοῦ Βριάν. Λοιπὸν μετ' ὀλίγον ὅτε τον εὗρε πλησίον τοῦ κέλητος μόνον, ἐπλησίασε καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

«Κῦρ Βριάν, τὰ ἤκουσα ὅλα...

— Τί; ἤκουσες ὅτι... ὁ Ἰάκωβος...

— Μάλιστα, κῦρ Βριάν ... καὶ πρέπει νά τον συγχωρήσετε ...

— Θά τον συγχωρήσουν ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι;

— Ἴσως! εἶπεν ὁ Μόκος· ἀλλὰ πάλιν καλλίτερα νὰ μὴ μάθουν τίποτε· ἐγώ, μένετε ἥσυχος, τὸ στόμα μου εἶνε κλειδί!

— Α! Μόκο μου!» ἐψιθύρισεν ὁ Βριὰν σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ναυτόπαιδος.

Ἐπὶ δύο ὥρας μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐπιβιβάσεως ὁ Βριὰν δὲν εἶπε λέξιν πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἐκάθητο εἰς τοὺς πρόποδας βράχου σύννους καὶ καταβεβλημένος.

Περὶ ὥραν δεκάτην τῆς νυκτὸς ἤρχισεν ἡ πλημμυρὶς καὶ οἱ τρεῖς παῖδες ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸν κέλητα. Εὐθὺς δὲ ὡς τον ἔλυσαν, τὸ ρεῦμά τον παρέσυρε μετὰ πολλῆς ὁρμῆς. Ἡ σελήνη, ἥτις εἶχεν ἀνατείλῃ ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐφώτιζεν ἐπαρκῶς τὸ ποτάμιον καὶ σχεδὸν μέχρι τῆς ἡμισείας μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ κέλης ἔπλεε ταχέως. Ἔπειτα ἤρχισεν ἡ ἄμπωτις καὶ οἱ παῖδες ἠναγκάσθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὰ κουπία, ἐπὶ μίαν δὲ ὅλην ὥραν ὁ κέλης εἶχε προχωρήσῃ ἓν μίλλιον. Διὰ τοῦτο ὁ Βριὰν εἶπε νὰ σταθμεύσωσιν ἐκεῖ που μέχρι τῆς αὐγῆς, ὅτε ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ἡ πλημμυρίς, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τῇ δὲ 6 π. μ. ἐξεκίνησαν πάλιν καὶ περὶ τὴν ἑνάτην εἰσέπλευσαν εἰς τὴν λίμνην. Τότε ὁ Μόκος ἤνοιξε τὸ ἱστίον, καὶ διὰ τοῦ πνέοντος ἐλαφροῦ ἀνέμου κατηυθύνθησαν πρὸς τὸ σπήλαιον.

Τὴν δὲ 6 μ.μ. ὁ Γάρνετ, ἁλιεύων παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, εἶδε μακρόθεν τὸν κέλητα καταπλέοντα, καὶ σπεύσας ἀνήγγειλε τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸν Γόρδωνα. Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπεβιβάζοντο οἱ τρεῖς παῖδες, πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὁποίων εἶχον σπεύσῃ πάντες οἱ σύντροφοί των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Η ΑΛΥΚΗ.— ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ.— ΔΟΝΙΦΑΝ ΚΑΙ ΒΡΙΑΝ.— ΠΑΡΕΜΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ.— ΑΓΩΝΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.— ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ὁ Βριὰν ἐνόμιτε καλὸν νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε περὶ ὅσων συνέβησαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐνθυμεῖσθε, μόνος ὁ Μόκος ἐγίνωσκε. Διηγήθη δὲ καταλεπτῶς εἰς τοὺς συντρόφους του τὰ κατὰ τὴν ἐκδρομήν, ἐξ ἧς ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ νῆσος ἦτο ἀπομεμονωμένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἀναμφιβόλως πολλαὶ ἑκατοστύες μιλλίων ἀπεχώριζον αὐτὴν ἀπὸ οἵας δήποτε ἠπείρου.

Ὤφειλον λοιπὸν μετὰ καρτερίας καὶ θάρρους νὰ ὑπομείνωσι περιμένοντες ἔξωθεν τὴν σωτηρίαν των. Ὅθεν ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι τὰ μέτρα των κατὰ τοῦ ἐπικειμένου χειμῶνος· πρὸ πάντων δὲ κατεγίνετο ὁ Βριὰν πολὺ περισσότερον ἢ ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε. Ἀλλ' ὅμως ὁσημέραι ἐγίνετο σκυθρωπότερος καὶ ἦτο σιωπηλὸς καὶ σύννους, ἐφαίνετο δὲ προσπαθῶν νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς συντρόφους του καὶ νὰ ἐπιζητῇ τὴν μοναξίαν.

Πρῶτος ὁ Γόρδων παρετήρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Βριάν. Ὡσαύτως δὲ παρετήρησεν ὅτι ὁ Βριὰν ὁσάκις ἦτο ἐπιχείρησις ἐπίπονος ἢ καὶ κινδυνώδης, πάντοτε ἔστελλε πρῶτον τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἰάκωβον, οὗτος δὲ ἀσμένως ἐξετέλει τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Γόρδων δὲν ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Βριάν, ἀφ' οὗ αὐτὸς δὲν εἶπε πρὸς αὐτὸν τίποτε. Ἐνόησεν ὅμως ὅτι θὰ ἐπῆλθεν ἐξήγησίς τις μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν.

Ὁ Φεβρουάριος παρῆλθεν οὐχὶ ἄγονος. Ὁ Οὐίλκοξ ἡμέραν τινὰ παρετήρησε πλῆθος σολομῶν, οἵτινες ἀνέβαινον ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὰ γλυκέα ὕδατα τῆς λίμνης. Ἔστησαν δίκτυα ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμίου εἰς τὴν ἑτέραν ὄχθην καὶ συνέλαβον μυριάδας τοῦ νοστιμωτάτου τούτου ἰχθύος ὅστις τρώγεται καὶ παστός. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο εἶχον χρείαν ἅλατος. Ὁ δὲ Βάξτερ καὶ ὁ Βριὰν ἠναγκάσθησαν νὰ μεταβῶσιν ἐπανειλημμένως πρὸς τὰ μέρος ὅπου εἶχε ναυαγήσῃ τὸ Σλώγι καὶ ἐκεῖ κατασκεύασαν πρόχειρον ἁλικὴν μεταξὺ τῶν πτυχῶν τῆς ἄμμου, ὅπου κατεκάθιζε τὸ ἅλας ἀφ' οὗ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἐξετμίζετο ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Ὁ δὲ Γόρδων ἐφρόντισεν ἐν καιρῷ νὰ ἐφοδιάσῃ τὸ βασίλειόν του κατὰ τῆς δριμύτητος τοῦ ἐπικειμένου χειμῶνος. Εἶχον χρείαν πολλῆς καυσίμου ὕλης διὰ νὰ θερμαίνωσι τὸ σπήλαιον, τὸ ὀρνιθοτροφεῖον καὶ τὰ ἐξαρτήματα. Πολλαὶ ἐκδρομαὶ ἔγιναν εἰς προμήθειαν καυσοξύλων. Τὸ ἀμάξιον συρόμενον ὑπὸ τῶν δύο γουανάκων ἐξετέλεσε πλείστους δρόμους ἐπὶ ἓν δεκαπενθήμερον, καὶ αἱ ξυλαποθῆκαι ἐγέμισαν. Τώρα πλέον καὶ ἐξ ὅλους μῆνας ἂν ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ὁ δριμὺς χειμών, οἱ μικροὶ ἡμῶν φίλοι δὲ, εἶχον νὰ φοβηθῶσι μήπως διαχειμάσωσι τρέμοντες ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ ἐν τῷ σκότει· διότι εἶχον ἄφθονα ξύλα καὶ ἄφθονον ἔλαιον φώκης.

Ἀλλ' αἱ ἐργασίαι αὗται δὲν παρεκώλυον τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ προγράμματος ὡς πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδίων. Κατὰ σειρὰν οἱ μεγάλοι ἐδίδασκον τοὺς μικροτέρους. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐδίδασκον χωρὶς νὰ ἐπαίρωνται ὅτι εἶνε ὑπέρτεροι τῶν ἄλλων. Μόνος δὲ ὁ Δόνιφαν εἶχε τοιαύτην τινὰ ἔπαρσιν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶχε καὶ πολλοὺς φίλους. Ὅθεν, πλὴν τῶν ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὀπαδῶν του, πάντες οἱ ἄλλοι δέν τον ἔβλεπον «μὲ καλὸ μάτι» ὅπως λέγομεν κοινῶς. Καὶ ὅμως εἶχεν ἀξιώσεις νὰ ἐκλεχθῇ ἀρχηγός, διότι μετὰ δύο περίπου μῆνας ἔληγεν ἡ ἀρχὴ τοῦ Γόρδωνος καὶ ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐκλογὴ προέδρου. Ἔλεγε δὲ ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε να διαδεχθῇ τὸν Γόρδωνα, ἀφ' οὗ ἠδικήθη καὶ δὲν ἐξελέχθη αὐτὸς πρῶτος. Τὰς παραλόγους ταύτας ἀξιώσεις τοῦ Δόνιφαν ὑπέθαλπον ἀδεξίως ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρός, καὶ ὁ Οὐέπ, καὶ ἐβολιδοσκόπουν μάλιστα τοὺς συντρόφους των ἔχοντες πᾶσαν βεβαιότητα περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἀλλ' ὁ Δόνιφαν δὲν εἶχε τὴν πλειονοψηφίαν. Οἱ μικρότεροι μάλιστα δὲν ἐφαίνοντο ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ὑπὲρ τοῦ Γόρδωνος.

Ὁ Γόρδων ἔβλεπε φανερὰ τὰ διαβούλια τῶν συντρόφων του· καίτοι δὲ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλεχθῇ καὶ αὖθις, δὲν εἶχεν ὅμως ὄρεξιν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀρχήν. Διότι ἠσθάνετο ὅτι δὲν θὰ συγκεντρώσῃ ψήφους, καθ' ὅσον κατὰ τὸ ἔτος τῆς προεδρείας του εἶχεν ἀποδείξῃ μεγίστην αὐστηρότητα. Διὰ τοῦτο τὰ παιδία ἦσαν δυσηρεστημένα, καὶ τὴν δυσαρέσκειάν των ταύτην ἤλπιζεν ὁ Δόνιφαν νὰ τρέψῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Τούτων πάντων ἕνεκα αἱ προσεχεῖς ἐκλογαὶ ἔμελλον νὰ εἶνε ὀπωσοῦν θορυβώδεις καὶ μέγας ἀγὼν προεμηνύετο.

Κυρίως οἱ μικροὶ εἶχον παράπονα κατὰ τοῦ Γόρδωνος διὰ τὴν οἰκονομίαν του εἰς τὰ γλυκύσματα, καὶ διὰ τὴν αὐστηρότητα μεθ' ἧς ἐπέπληττε καὶ ἐτιμώρει τοὺς μὴ προσέχοντας τὰ ἐνδύματά των, ὁσάκις ἔβλεπεν αὐτὰ ρυπαρὰ ἢ ἐσχισμένα, καὶ μάλιστα τὰ ὑποδήματά των· ἡ δὲ ἐπισκευὴ τῶν ὑποδημάτων ἦτο τὸ δυσκολώτατον τῶν ζητημάτων. Τί φωναὶ καὶ κακόν, ἐὰν ἐξηλώνετο καὶ ἐχάνετο ἓν κομβίον! καὶ πολλάκις τί τιμωρίαι! Πράγματι δὲ ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῶν κομβίων ἐπανήρχετο ἀδιαλείπτως, διότι ὁ Γόρδων ἔκαμνεν ἐξέτασιν καθ' ἑσπέραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ, καὶ ὅστις δὲν εἶχε τὸν ὡρισμένον ἀριθμὸν τῶν κομβίων, ἐστερεῖτο τὰ ἐπιδόρπια ἢ ἐτίθετο εἰς περιορισμόν.

Κατὰ τὰς τοιαύτας δὲ περιστάσεις παρενέβαινε ὁ Βριὰν ὁτὲ μὲν ὑπὲρ τοῦ Γέγκινς, ὁτὲ δὲ ὑπὲρ τοῦ Δόλη, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγίνετο δημοτικός. Ἔπειτα δὲ εἴξευρον κάλλιστα οἱ μικροὶ ὅτι οἱ δύο τμηματάρχαι τοῦ μαγειρείου, ὁ Σέρβης καὶ ὁ Μόκος, ἦσαν πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Βριάν, καὶ ὅτι ἐάν ποτε ὁ Βριὰν ἐγίνετο πρόεδρος, διέβλεπον μέλλον νοστιμώτατον καὶ ἄφθονον εἰς ὀρεκτικὰ φαγητὰ καὶ γλυκύσματα!...

Βλέπετε πόθεν ἐξαρτῶνται πολλάκις τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ! Τάχα ἡ μικρὰ αὕτη ἀποικία δὲν εἶνε μικρὰ εἰκὼν τῆς κοινωνίας, καὶ τὰ παιδία μικροὶ ἄνδρες;

Ἀλλ' ὁ Βριὰν οὐδόλως ἐσκέπτετο περὶ τοῦ ζητήματος. Εἰργάζετο ἀνενδότως, ἔβδιδεν ἐργασίαν πολλὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἀμφότεροι ἤρχιζον πρῶτοι τὴν ἐργασίαν καὶ ἔπαυον τελευταῖοι, ὡς ἐὰν εἶχον ὑποχρέωσιν.

Ὧραί τινες τοῦ προγράμματος ἦσαν προωρισμέναι καὶ εἰς διασκεδάσεις, καὶ μάλιστα τὴν γυμναστικήν, ἥτις καλῶς γινομένη εἶνε ὠφελιμωτάτη εἰς τὴν ὑγίειαν. Μικροί τε καὶ μεγάλοι ἐγυμνάζοντο ἀναρριχώμενοι εἰς τὰ δένδρα εἴτε ἐπὶ τοῦ κορμοῦ εἴτε διὰ σχοινίου δεδεμένου ἀπὸ τῶν κλάδων, ὑπερπηδῶντες χάνδακας μεγάλους στηριζόμενοι εἰς κοντοὺς μακρούς, ἐλούοντο εἰς τὴν λίμνην καὶ ὅσοι δὲν εἴξευρον νὰ κολυμβῶσιν ἔμαθον ἄνευ τινὸς δυσκολίας. Ἐξετέλουν ἀγῶνας δρόμου μετὰ βραβείων εἰς τοὺς νικητάς. Ἠσκοῦντο καὶ εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν λιθίνων σφαιρῶν καὶ τοῦ λωρίου πρὸς σύλληψιν ζῴων, καὶ ἔπαιζον καὶ διάφορα παιγνίδια.

Θὰ περιγράψωμεν ἓν τῶν παιγνιδίων τούτων, διότι, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἔγινεν αὐτὸ ἀφορμὴ ἔριδος καὶ λογομαχίας λυπηρᾶς μεταξὺ τοῦ Βριὰν καὶ τοῦ Δόνιφαν.

Ἐμπήγονται εἰς τὴν γῆν δύο σιδηροῖ πασσαλίσκοι αἰχμηροί, ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων περὶ τοὺς πεντήκοντα πόδας. Οἱ παίζοντες διαιροῦνται εἰς δύο ὁμάδας καὶ κρατοῦσι μικροὺς σιδηροῦς δίσκους παχυτέρους ἐν τῷ κέντρῳ καὶ λεπτυνομένους πρὸς τὴν περιφέρειαν, εἰς σχῆμα φακῆς, ἔχοντας δὲ ἐν τῷ μέσῳ ὀπὴν μεγαλητέραν τοῦ πάχους τῶν πασσαλίσκων.

Ἕκαστος τῶν παιζόντων κατὰ σειρὰν ῥίπτει τὸν δίσκον του προσπαθῶν νὰ διαπεράσῃ αὐτὸν εἰς τὸν πρῶτον πασσαλίσκον καὶ ἔπειτα εἰς τὸν δεύτερον. Καὶ ἂν μὲν διαπεράσῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἕνα, κερδαίνει δύο ἀριθμούς, ἐὰν δὲ διαπεράσῃ αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς δύο, κερδαίνει τέσσαρας. Ἐὰν ὅμως οἱ δίσκοι δὲν διαπεράσωσι μὲν τὸν πασσαλίσκον, καταπέσωσι δὲ πλησίον αὐτοῦ, τότε μόνον οἱ δύο πλησιέστεροι κερδαίνουσιν ὁμοῦ δύο ἀριθμούς.

Λοιπὸν ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν οἱ παῖδες ἔπαιζον τὸ παιγνίδιον τοῦτο, ἔτυχε νά το παίζωσι μετὰ μεγαλητέρας ζωηρότητος καὶ φιλοτιμίας, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Βριὰν ἔτυχε νὰ εἶνε ἀντίπαλοι.

Τὸ παιγνίδιον ἐπαίχθη δίς καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐκέρδησαν ὁ Βριάν, ὁ Βάξτερ, ὁ Σέρβης καὶ ὁ Γάρνετ δι' ἑπτὰ ἀριθμῶν· τὸ δὲ δεύτερον οἱ ἀντίπαλοι, ἀλλὰ δι' ἓξ μόνον ἀριθμῶν. Ἡτοιμάζοντο δὲ νὰ παίξωσι τὸ τρίτον, ὅπερ καὶ ἔμελλε νὰ ἀποφασίσῃ τίς θὰ κερδήσῃ. Ἔπαιξαν καί, ἀφ' οὗ ἐκέρδησαν ἑκάτεροι ἀνὰ πέντε ἀριθμούς, ὑπελείποντο πλέον νὰ ῥίψωσι δύο δίσκους.

«Σὺ νὰ ῥίψῃς, Δόνιφαν ἀνεφώνησεν ὁ Οὐέπ, καὶ νὰ σκοπεύσῃς καλά. Εἶνε ὁ τελευταῖος δίσκος μας, ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ κερδήσωμεν.

— Μεῖνε ἥσυχος ! ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν.

Καὶ ἔλαβε τὴν κατάλληλον στάσιν, τὸν ἕνα πόδα πρὸ τοῦ ἄλλου, διὰ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὸν δίσκον, τὸ σῶμα ὀλίγον κεκλιμένον πρὸς τὰ ἀριστερά, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν βολήν του.

Ἐφαίνετο δὲ φῶς φανερὰ ὅτι ὁ ματαιόδοξος παῖς ἔμελλε νὰ παίξῃ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, συσφίγγων τοὺς ὀδόντας, ἔχων τὰς παρειὰς ὑπώχρους καὶ τὸ βλέμμα ζωηρὸν ὑπὸ τὸ συνωφρυωμένον βλέφαρόν του.

Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐσκόπευσε ζυγίζων εἰς τὴν χεῖρά του τὸν δίσκον, ἔρριψεν αὐτὸν ὁριζοντίως καὶ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, διότι ὁ πασσαλίσκος ἀπεῖχεν, ὡς εἴπομεν, περὶ τοὺς πεντήκοντα πόδας. Ἀλλ' ὁ δίσκος δὲν ἐπέτυχεν· ἐκτύπησε δὲ μόνον τὸν πασσαλίσκον καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς, ὥστε ἐν ὅλῳ τὸ κέρδος ἦτο ἓξ ἀριθμοί.

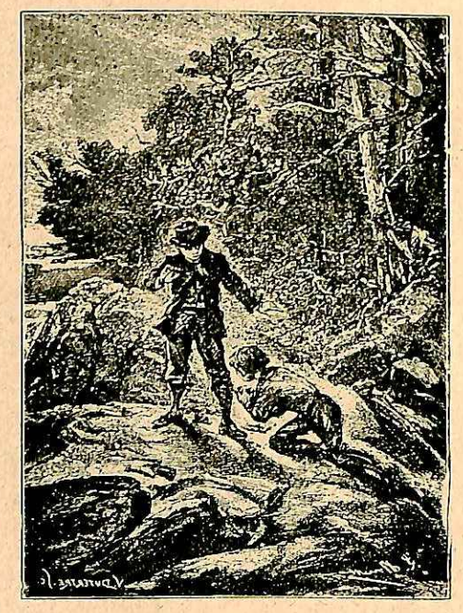

«ΗΜΑΡΤΟΝ, ΑΔΕΛΦΕ ΜΟΥ, ΗΜΑΡΤΟΝ! ΣΥΓΧΩΡΗΣΕ ΜΕ!» (Σελ. 65)

Ὁ Δόνιφαν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ χειρονομίαν θηλοῦσαν πεῖσμα καὶ ἀγανάκτησιν, καὶ ἔπληξε τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδὸς ὠργισμένος.

«Κακὸ ἦτον αὐτό, εἶπεν ὁ Κρός, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐχάσαμεν, Δόνιφαν!

— Ὄχι βέβαια! προσέθηκεν ὁ Οὐίλκοξ. Ὁ δίσκος σου εἶνε κολλητὰ εἰς τὸν πασσαλίσκον, καὶ ἂν ὁ Βριὰν δὲν κατορθώσῃ νὰ περάσῃ τὸν δίσκον του, τὸν ἔχω ἄξιον νὰ τὸν ῥίψῃ αὐτὸς καλλίτερα!»

Καὶ ὄντως ἐὰν ὁ δίσκος τοῦ Βριάν, διότι αὐτοῦ ἡ σειρὰ ἦτο νὰ ῥίψῃ, ἐὰν δὲν διεπέρα τὸν πασσαλίσκον, θὰ ἔχανε τὸ παιγνίδιον αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του, διότι ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὸν ῥίψῃ πλησιέστερον τοῦ Δόνιφαν.

«Σκόπευσε καλά !... σκόπευσε καλά!» ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης.

Ἀλλ' ὁ Βριὰν δὲν ἀπεκρίθη, μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν Δόνιφαν· ἓν μόνον πρᾶγμα ἤθελε, νὰ κερδήσῃ τὸ παιγνίδιον, καὶ τοῦτο μᾶλλον χάριν τῶν συντρόφων του ἢ χάριν ἑαυτοῦ.

Ἔλαβε λοιπὸν τὴν κατάλληλον θέσιν καὶ τόσον ἐπιδεξίως ἔρριψε τὸν δίσκον του, ὥστε τὸν διεπέρασεν εἰς τὸν πασσαλίσκον.

«Ἑπτά! ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης, ἐκερδήσαμεν! ἐκερδήσαμεν !»

Ἀλλ' ὁ Δόνιφαν προχωρήσας βιαίως εἶπεν·

«Ὄχι!... δὲν ἐκερδήσατε.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Βάξτερ.

— Διότι ὁ Βριὰν ἔκαμε ζαβολιά!

— Ζαβολιά!... ἀνεφώνησεν ὁ Βριὰν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔγινεν ὠχρὸν ἕνεκα τῆς συκοφαντίας ταύτης.

— Μάλιστα!... ζαβολιά! ἐπανέλαβεν ὁ Δόνιφαν, ὁ Βριὰν δὲν ἐπάτησεν εἰς τὴν γραμμήν· ἐπάτησε δύο βήματα ἐμπρός.

— Ψεύματα! ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης.

— Μάλιστα, ψεύματα! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν. Καὶ ἀληθινὸν ἂν ἦτο θάτο ἔκαμα κατὰ λάθος καὶ ὄχι ἐξεπίτηδες. Καὶ δὲν ἀνέχομαι νὰ μὲ προσβάλλῃ ὁ Δόνιφαν καὶ νὰ μὲ ὑβρίζῃ.

— Ἀλήθεια, δὲν ἀνέχεσαι; εἶπεν ὁ Δόνιφαν ἀνυψῶν τοὺς ὤμους.

— Ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Βριὰν γινόμενος ἔξω ἑαυτοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν θὰ ἀποδείξω ὅτι ἐπάτησα ἐπάνω εἰς τὴν γραμμήν.

— Μάλιστα, μάλιστα! ἀνεφώνησαν ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Σέρβης.

— Ὄχι, ὄχι! ἀπήντησαν ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Κρός.

— Ἰδοὺ τὰ πατήματά μου, εἶπεν ὁ Βριάν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Δόνιφαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἐγὼ θὰ τὸν εἰπῶ ὅτι λέγει ψεύματα.

— Ψεύματα!» ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν ἐρχόμενος βραδέως πλησίον τοῦ ἀντιπάλου του.

Καὶ ὁ μὲν Οὐὲπ καὶ ὁ Κρὸς παρετάχθησαν ὄπισθεν τοῦ Δόνιφαν, ὁ δὲ Σέρβης καὶ ὁ Βάξτερ ὄπισθεν τοῦ Βριάν, ἵνα ἐν ἀνάγκῃ ἔλθωσιν εἰς ἐπικουρίαν.

Ὁ Δόνιφαν ἐξέβαλε τὸ ἱμάτιόν του, ἀνέσυρε τὰς χειρίδας τοῦ ὑποκαμίσου του μέχρι τῶν ἀγκώνων, περιετύλιξε τὸ μαντήλιόν του πέριξ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς καὶ ἔλαβε στάσιν πυγμάχου.

Ὁ Βριὰν ὅστις εἶχε συνέλθῃ ἐκ τῆς ὀργῆς του, ἵστατο ἀτάραχος καὶ ἀκίνητος, ὡς μὴ ἐπιθυμῶν νὰ συμπλακῇ μετὰ συντρόφου του καὶ νὰ δώσῃ κακὸν παράδειγμα εἰς τὴν μικρὰν ἀποικίαν.

«Δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ μὲ ὑβρίσῃς, Δόνιφαν, εἶπε, καὶ τώρα πάλιν δὲν κάμνεις καλὰ νὰ μὲ προκαλῇς!...

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν μετὰ μεγίστης περιφρονήσεως· δὲν κάμνουν καλὰ ὅσοι προκαλοῦν ὅσους δὲν εἰξεύρουν νὰ ἀπαντοῦν εἰς τὰς προκλήσεις!

— Δὲν ἀπαντῶ, διότι δέν μου ἀρμόζει.

— Δὲν ἀπαντᾷς, διότι φοβεῖσαι.

— Ἐγώ, φοβοῦμαι;

— Φοβεῖσαι βέβαια! διότι εἶσαι ἕνας δειλός.»

Ὁ Βριὰν ἀνασύρας τὰς χειρίδας του προέβη κατὰ τοῦ Δόνιφαν ἀκλόνητος. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν ἤδη ἀπέναντι ἀλλήλων.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ πυγμὴ εἶνε οὕτως εἰπεῖν μέρος τῆς ἀγωγῆς τῶν παίδων, ὅπως εἶνε κοινὴ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἄγγλοις. Παρετηρήθη δὲ ὅτι ὅσοι παῖδες εἶνε ἐπιδέξιοι πυγμάχοι εἶνε φιλήσυχοι καὶ οὐχὶ φιλέριδες ὅπως οἱ ἄλλοι παῖδες.

Ἀλλ' ὁ Βριάν, ὡς Γάλλος, οὐδεμίαν εἶχε ποτε κλίσιν εἰς τὴν πυγμαχίαν· ὥστε κατὰ τοῦτο ἦτο πολὺ κατώτερος τοῦ Δόνιφαν, ὅστις ἦτο πυγμάχος ἐπιδεξιώτατος, καίτοι ἀμφότεροι ἦσαν τῆς αὐτῆς ἡλικίας, τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος καὶ ἐξ ἴσου ῥωμαλέοι.

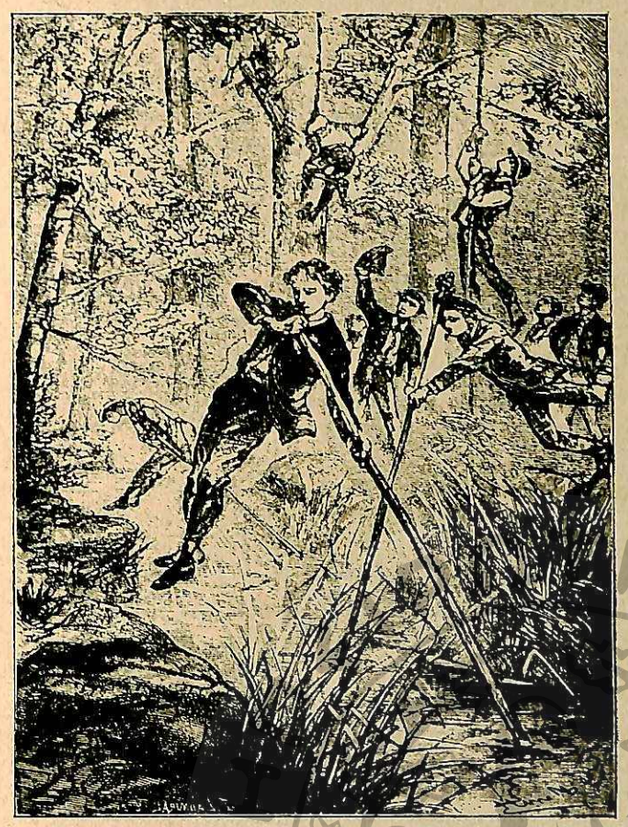

«ΥΠΕΡΠΗΔΩΝΤΕΣ ΧΑΝΔΑΚΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ...» (Σελ. 67)

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἀρχίσῃ ὁ ἀγών, ἰδοὺ ἐπιφαίνεται ὁ Γόρδων συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Δόλη, ὅστις εἶχε σπεύσῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ἀναγγείλῃ τὰ διατρέχοντα.

«Βριάν!... Δόνιφαν! ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων παρεμβαίνων.

— Μὲ εἶπε ψεύτην! εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Ἀφ' οὗ πρῶτόν με προσέβαλεν ὅτι τον ἐγέλασα εἰς τὸ παιγνίδι καὶ μὲ εἶπε δειλόν!» προσέθηκεν ὁ Βριάν.

Πάντες οἱ παῖδες περιεκύκλωσαν τὸν Γόρδωνα, οἱ δὲ δύο ἀντίπαλοι ἐχώρησαν πρὸς τὰ ὀπίσω ὀλίγα βήματα, ὁ μὲν Βριὰν ἔχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ δὲ Δόνιφαν ἔχων αὐτὰς προτεταμένας ὡς οἱ πυγμάχοι.

«Δόνιφαν, εἶπεν ὁ Γόρδων μετὰ φωνῆς αὐστηρᾶς, τὸν εἰξεύρω τὸν Βριάν, καὶ δὲν θὰ ἔδωκεν αὐτὸς πρῶτος ἀφορμήν. Σὺ πρῶτος ἔδωκες...

— Καὶ διατί ὄχι, ἀφ' οὗ σὺ τὸ λέγεις, Γόρδων! εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Σὺ πάντοτε εἶσαι πρόθυμος νὰ κηρύττεσαι ἐναντίος μου.

— Μάλιστα...ὅταν τὸ ἀξίζῃς! ὑπέλαβεν ὁ Γόρδων.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Ἀλλ' ὅμως εἴτε ὁ Βριὰν παίει εἴτε ἐγώ, ἐὰν δὲν θελήσῃ ὁ Βριὰν νὰ κτυπηθοῦμε, εἶνε ἕνας ἄνανδρος καὶ δειλός.

— Καὶ σύ, Δόνιφαν, ἀπεκρίθη ὁ Γόρδων, εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος, διότι δίδεις τὸ κακὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους. Τί! δέν μας φθάνει ἡ ἀθλία κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εὑρισκόμεθα, ἀλλὰ θέλομεν νὰ φέρωμεν μεταξύ μας καὶ τὴν διχόνοιαν!

— Βριάν, εὐχαρίστησε τὸν Γόρδωνα..., ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν. Καὶ τώρα ἑτοιμάσου!

— Καὶ ἐγὼ λέγω ὄχι! ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων. Ἐγὼ ὁ προϊστάμενός σας σᾶς τὸ ἀπαγορεύω. Βριάν, πήγαινε μέσα 'ς τὸ σπήλαιον! Καὶ σύ, Δόνιφαν πήγαινε ὅπου θέλεις ὡς νά σου περάσῃ ἡ παραφορά σου καὶ νὰ μὴ ξαναφανῇς ἐδῶ, ἂν δὲν ἔλθῃς εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσῃς ὅτι καταδικάζων σὲ ἐκτελῶ τὸ καθῆκόν μου.

— Μάλιστα!... μάλιστα!.., ἀνεφώνησαν οἱ παῖδες πλὴν τοῦ Οὐέπ, τοῦ Οὐίλκοξ καὶ τοῦ Κρός. Ζήτω ὁ Γόρδων!... Ζήτω ὁ Βριάν!»

Ὁ Βριὰν καὶ ὁ Δόνιφαν ὑπήκουσαν.

Τὴν δὲ ἑσπέραν ἐπανῆλθεν ὁ Δόνιφαν εἰς τὸ σπήλαιον τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Καὶ ναὶ μὲν δὲν εἶπε

τίποτε, ἀλλ' ὅμως ἐφαίνετο ὅτι ἐνδομύχως ἐφύλαττε πάθος κατὰ τοῦ Βριὰν καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐλησμόνει ὅ τι του ἔκαμεν ὁ Γόρδων. Δὲν ἠθέλησε δὲ νὰ συνδιαλλαχθῇ μετ' αὐτῶν.

Πολὺ λυπηραὶ βεβαίως ἦσαν αὗται αἱ διαμάχαι μεταξὺ φίλων καὶ συντρόφων. Ὁ Δόνιφαν εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ μόνον τὸν Οὐίλκοξ, τὸν Κρὸς καὶ τὸν Οὐέπ, οἵτινες ἐπεδοκίμαζον πᾶν ὅ τι ἔλεγε, πᾶν ὅ τι ἔπραττε.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης οὐδεὶς λόγος ἔγινε πλέον περὶ τῆς ἔριδος τοῦ Βριὰν καὶ τοῦ Δόνιφαν· ἀλλὰ πάντες ἐκ συμφώνου ἐξηκολούθησαν τὰ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ χειμῶνος.

Τὸ ψῦχος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Μαΐου τὸ ψῦχος ἦτο τόσον ἐπαισθητόν, ὥστε ὁ Γόρδων παρήγγειλε νὰ ἀνάψωσι τὰς θερμάστρας καὶ νὰ διατηρῆται τὸ πῦρ ἡμέρας καὶ νυκτός. Μετ' οὐ πολὺ μάλιστα ἐνομίσθη ἀναγκαῖον νὰ θερμάνωσι καὶ τὸ κτηνοτροφεῖον καὶ πάντα τὰ ἄλλα μέρη. Τὸ ἔργον δὲ τοῦτο ἦτο τοῦ Σέρβη καὶ τοῦ Γάρνετ.

Τὴν ἐποχὴν ταύτην αἱ χελιδόνες καὶ ἄλλα πτηνὰ ἐκτοπιστικὰ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν νῆσον, μεταβαίνοντα εἰς χώρας θερμοτέρας.

Ὁ Βριὰν διενοήθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀποδημίαν τῶν χελιδόνων, καὶ πρὸς τοῦτο συνέλαβε πολλὰς δωδεκάδας αὐτῶν, διότι πλεῖσται ὅσαι εἶχον τὰ φωλεάς των καὶ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου. Ἔδεσε περὶ τὸν τράχηλον αὐτῶν μικρὸν φάκελον πάνινον, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ σύντομον σημείωσιν, λέγουσαν ποῦ περίπου κεῖται ἡ νῆσος Τσαίρμαν, μετὰ τῆς παρακλήσεως ὅτι ὅστις τυχὸν ἀναγνώσῃ τὴν σημείωσιν νὰ δώσῃ παρευθὺς εἴδησιν εἰς τὴν Ἀουκλάνδην τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ζηλανδίας. Τὰς ἀπέλυσαν ἔπειτα καὶ μετὰ πολλῆς συγκινήσεως τὰ παιδία ἔκραζον πρὸς τοὺς πτερωτοὺς ταχυδρόμους των «καλὴν ἐντάμωσιν», ἐν ᾧ αἱ χελιδόνες ἱπτάμεναι ἐξηφανίζοντο κατευθυνόμεναι πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τοῦ οὐρανοῦ.

[Ἕπεται συνέχεια]

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΚΩΜΟΠΟΛΕΩΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδ. σελ. 55)

Ἡ ἐπαύριον ἦτο Κυριακή.

Οἱ προΐοντες μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας διηυθύνθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Μητροπόλεως· μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ Μητροπολίτης, ἀφ' οὗ ἐξέβαλε τὴν κατάχρυσον ἀρχιερατικὴν στολήν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἱερουργήσῃ. Ὑποτακτικός τις μὲ καλογερικὸν ἔνδυμα προσέφερε καφὲν καὶ σιγάρα εἰς τοὺς παρισταμένους. Ὅλοι ἀνέμενον μὲ ἐνδιαφέρον ν' ἀκούσωσι ποῖον ἦτο τὸ σπουδαῖον ζήτημα, διὰ τὸ ὁποῖον τοὺς συνεκάλεσεν ὁ Μητροπολίτης.

— Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εἶπεν οὗτος, σήμερον πρόκειται νὰ συσκεφθῶμεν περὶ σπουδαιοτάτου ζητήματος· ἐὰν ὅσα σκέπτεται ὁ κ. Παλατιανὸς εἶνε δυνατὸν νὰ κατορθωθοῦν, καὶ νὰ φέρουν τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον προβλέπει, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, ἡ κωμόπολίς σας πρέπει νὰ θεωρήσῃ τὴν ἔλευσίν του ὡς τὴν μεγαλητέραν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἀπήλαυσε, καὶ νὰ χρεωστῇ εἰς αὐτὸν τὴν μεγαλειτέραν εὐγνωμοσύνην. Τὸν λόγον ἔχει ὁ κ. Παλατιανός.»

Ὁ ἰατρὸς τότε ἡσύχως καὶ μετριοφρόνως, ὄχι ὡς νὰ ἐξεφώνει λόγον ἀλλ' ὡς νὰ ὡμίλει εἰς συναναστροφήν, ἐξήγησεν εἰς τοὺς προΐοντας διατὶ τὸ κλῖμα τῆς ὡραίας κωμοπόλεώς των ἦτο τόσον νοσηρόν.

— Ὁ ἀήρ, εἶπε, εἶνε ἡ κυριωτάτη καὶ ἀναγκαιοτάτη τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοὶ ἠδυνήθησαν νὰ ζήσουν ὁλοκλήρους ἡμέρας χωρὶς τροφὴν καὶ χωρὶς ὕδωρ, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τις καὶ ἡμίσειαν ὥραν μόνον χωρὶς ἀέρα. Ὁ ἀήρ, ἡ *ἀύρατος τροφή*, ὅπως τὸν ὠνόμασεν εἷς σοφός, μᾶς χρειάζεται ἀπὸ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρός μας μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐκπνεύσωμεν. Μὲ τὴν ἀναπνοήν, ἀνανεόνομεν, ζωογονοῦμεν εἰς τοὺς πνεύμονάς μας τὸ αἷμα, ὁ ἀὴρ ἀπὸ *φλεβικόν*, δῆλα δὴ μολυσμένον καὶ μαῦρον τὸ κάμνει *ἀρτηριακόν*, δῆλα δὴ καθαρόν, ἐρυθρόν, κατάλληλον νὰ θρέψῃ τὸ σῶμα καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ζωήν. Ὁ καθαρὸς ἀὴρ καθιστᾷ ὑγιές, ζωηρόν, εὔθυμον τὸ σῶμα· τοῦτο τὸ ἐννοῦμεν πρὸ πάντων ὅταν διερχώμεθα διὰ μέσου δάσους ἢ ἀναβαίνωμεν εἰς τὴν κορυφὴν βουνοῦ· τότε αἰσθανόμεθα μίαν ἰδιάζουσαν εὐχαρίστησιν, τὰ μέλη μας γίνονται ἐλαφρότερα, οἱ πνεύμονές μας ῥοφοῦν τὸν καθαρὸν ἀέρα μὲ ἀπερίγραπτον τέρψιν, ἡ ἀναπνοὴ καθίσταται ἀληθὴς ἀπόλαυσις. Ἀλλ' ὅταν ἀναπνέωμεν ἀκάρθαρτον καὶ μολυσμένον ἀέρα τὸ σῶμα μολύνεται, ἡ ὑγεία καταστρέφεται· εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιον ὡς νὰ τρώγωμεν μουχλιασμένον ψωμί, σάπιον κρέας, δυσ-

ώδη ψάρια. Δηλητηριάζομεν τὸ αἷμά μας.

Ὅλοι οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠκροῶντο μὲ προσοχὴν βαθυτάτην.

—Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς φέρω καὶ ἀποδείξεις περὶ τούτου; ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἰατρός. Ἰδέτε τί γίνεται εἰς τὴν δυστυχῆ κωμόπολίν σας· παντοῦ κίτρινα καὶ μαραμένα πρόσωπα· σχεδὸν κάθε σπίτι ἔχει εἰς τὸ κρεββάτι καὶ ἕνα τουλάχιστον ἄρρωστον· ὡς καὶ εἰς τοὺς δρόμους ἀκόμη βλέπετε ἀνθρώπους νὰ τουρτουρίζουν ἀπὸ τὸ ῥῖγος, ἢ νὰ λάμπουν τὰ μάτια των καὶ νὰ ψήνεται τὸ κορμί των ἀπὸ τὴν φωτιὰ τοῦ πυρετοῦ. Δὲν νομίζετε, καλοί μου φίλοι, ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ πλέον αὐτὴ ἡ φοβερὰ συμφορά, ἡ ὁποία ῥημάζει ἀλύπητα τὴν πατρίδα σας καὶ στέλλει ἀδίκως καὶ προώρως τόσας καὶ τόσας ὑπάρξεις εἰς τὸν τάφον;

— Καὶ εἰμπορεῖ νὰ παύσῃ; ἠρώτησάν τινες.

— Βεβαιότατα! εἶπεν ὁ ἰατρός· καὶ ἰδοὺ τί μέτρα πρέπει νὰ λάβωμεν. Κάτω εἰς τὸ λιβάδι καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμίων σχηματίζονται βάλτοι, τοὺς βάλτους αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς ξηράνωμεν· παρετήρησα προσέτι πολλοὺς λάκκους τριγύρω τῆς κωμοπόλεως· ἐπληροφορήθην δὲ ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἐδῶ εἶνε πετρῶδες, πολλοὶ θέλοντες νὰ κτίσουν σκάπτουν ὅπου ἠμπορέσουν καὶ λαμβάνουν χῶμα· ἀλλὰ τί συμβαίνει ἐκ τούτου; ὅταν βρέχει οἱ λάκκοι αὐτοὶ γεμίζουν νερόν, τὸ ὁποῖον λιμνάζει ἐκεῖ καὶ σαπίζει. Τοὺς λάκκους αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς γεμίσωμεν καὶ ν' ἀπαγορευθῇ συγχρόνως εἰς τοὺς κατοίκους νὰ σκάπτουν ἄλλους· οἱ σκάπτοντες τοιούτους λάκκους δὲν ἐννοοῦν φαίνεται οἱ δυστυχεῖς ὅτι σκάπτουν καὶ τὸν ἴδιόν των λάκκον καὶ τῶν συγγενῶν των καὶ τῶν συμπολιτῶν των!...

—Καλὰ λέγει ὁ ἰατρός, εἶπαν φωναί τινες· ἀσφέρνωμε χῶμα ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι, ἀπὸ τὸν καρπο, δὲν χάθηκε τὸ χῶμα ἀπὸ τὸν ντουνιά!

—Ἄλλο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν, διότι πρέπει νὰ περάσῃ ὀλίγος καιρὸς διὰ νὰ ἔλθουν τὰ λαμπρά του ἀποτελέσματα, εἶνε τὸ ἑξῆς: Κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν τῶν ποταμίων πρέπει νὰ φυτεύσωμεν εὐκαλύπτους· εὐκάλυπτος εἶνε ἓν δένδρον τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουν τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφῶσι τοὺς ὑδατμούς, τὰς ἀναθυμιάσεις. Νὰ παραγγείλωμεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ μᾶς στείλουν τὸ ταχύτερον ῥίζας εὐκαλύπτων.

—Γράψε τὸ γράμμα, ἰατρέ, καὶ ἡμεῖς στέλνομεν τὸν παρᾶ! εἶπε μὲ προθυμίαν πλούσιός τις ἔμπορος. Ὁ δυστυχὴς ἐφόρει πένθος, διότι πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχεν ἀποθάνῃ ἡ κόρη του εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, ἔτρεμε δὲ καὶ διὰ τὸν μονογενῆ υἱόν του τὸν ὁποῖον ἔβλεπε κίτρινον καὶ ἀσθενικόν.

—Λοιπὸν ἀρχίζομεν ἀπὸ αὔριον; εἶπεν ὁ ἰατρός.

—Θέλει κ' ἐρώτημα; εἶπεν εἷς.

—Ἐγὼ θὰ στείλω τοὺς ναύτας μου, εἶπεν εἷς ἰδιοκτήτης τριῶν τεσσάρων πλοίων.

—Κ' ἐγὼ θὰ στείλω τοὺς ἀνθρώπους μου, εἶπεν εἷς μεγαλέμπορος ἀνθράκων.

* * *

Τὴν ἐπαύριον πρωῒ πρωῒ πλῆθος ἀνθρώπων διευθύνθησαν εἰς τὸ λιβάδιον ἢ εἰς τὰ πέριξ ὅπου ἦσαν οἱ λάκκοι· ἄλλοι ἐκράτουν σκαπάνας, ἄλλοι πτύα καὶ ἄλλοι κοφίνους· δὲν ἦσαν δὲ μόνον ἄνθρωποι σταλέντες ἀπὸ τοὺς κυρίους των· ὅταν ἔμαθον ὅτι ἐπρόκειτο νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὸν πυρετόν, ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὴν σωτηρίαν των, διὰ τὴν ζωήν των, καὶ ὅτι τὸ εἶπεν ὁ *γιατρὸς* εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον τόσην πεποίθησιν, ὅλοι ἔτρεξαν ἐκεῖ, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία· καὶ ἄλλοι μὲν μετέφερον μὲ ἁμάξια πέτρας ἢ χῶμα, ἄλλοι κατεσκεύαζον προχώματα διὰ νὰ μὴ πλημμυρῇ τὸ νερὸν τῶν ποταμίων, ἄλλοι ἔσκαπτον αὐλάκια διὰ νὰ ῥεύσουν τὰ λιμνάζοντα νερά, ἄλλοι ἐγέμιζον τοὺς λάκκους. Μερικοί, ὡς νὰ ἦτο κανὲν ζωντανὸν ὃν ἡ φοβερὰ ἀσθένεια, ἐν ᾧ ἔρριπτον χῶμα εἰς τοὺς λάκκους ἔλεγον:

—Ἀφωρισμένη θέρμη, ὡς τώρα μᾶς ἔθαφτες ἐσύ, τώρα σὲ θάφτομε ἐμεῖς· ἤρθε κ' ἡ δική σου ἡ ἀράδα!

Ὁ ἰατρὸς ἔτρεχεν ἀκούραστος ἐπάνω κάτω, ἐπέβλεπε μὲ δραστηριότητα τὰς ἐργασίας· ἔδιδεν ὁδηγίας· ἔδιδε θάρρος, ἐνέπνεε πεποίθησιν.

—Ἂν θέλετε νὰ μὴ βλέπετε κάθε λίγο καὶ λιγάκι τὰ παιδάκια σας 'ς τὸ νεκροκρέββατο, ἔλεγε πρὸς τοὺς ναύτας ἢ τοὺς γεωργοὺς καὶ πρὸς τὰς γυναῖκάς των, ἂν θέλετε νὰ τὰ ἰδῆτε μὲ ῥοδοκόκκινα μάγουλα, νὰ γεμίζουν ζωὴν καὶ εὐθυμίαν τὸ σπίτι σας, ἐμπρός, κτυπήσατε κατακέφαλα τὴν θέρμην.

Καὶ οἱ σκάπτοντες διὰ νὰ κατασκευάσουν αὐλακα ἢ διὰ νὰ ἰσοπεδώσουν τὸ ἀνώμαλον ἔδαφος καὶ μὲ τὸ περισσεῦον χῶμα νὰ γεμίσουν

τοὺς λάκκους, ἐκτύπων δυνατὰ τὴν σκαπάνην, ὡς νὰ ἔθραυον τὴν κεφαλὴν τοῦ θηρίου.

Πέριξ τῆς κωμοπόλεως ἐπὶ τοῦ ὀλίγου ἐδάφους τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο πέτραι ἐφύετο ἓν χόρτον ἔχον πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τὸ κώνειον τῶν ἀρχαίων· ὁ χυμός του ἦτο πικρότατος· ἀνέδιδε δὲ μίαν κακὴν ὀσμὴν ἤτις τὸ θέρος μάλιστα ἦτο ἀνυπόφορος, ἔφερε ζάλην, ἐμόλυνε τὴν ἀτμοσφαῖραν.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν αἱ ἄλλαι ἐργασίαι—Παιδιά, εἶπεν ὁ ἰατρὸς πρὸς τοὺς νεωτέρους, αὐτὰ τὰ βρωμόχορτα εἶνε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τοῦ τόπου μας. Χυθῆτε ἐπάνω τους, θερίσατέ τα, ξερριζώσατέ τα, κάψατέ τα, κάμετέ τα ἕως τὸ βράδυ νὰ μὴ μείνῃ οὔτε ἡ στάκτη των!

Ἄμ' ἔπος ἄμ ἔργον! Ἔπρεπε νὰ ἦσθε ἐκεῖ διὰ νὰ ἰδῆτε μὲ ποίαν προθυμίαν, μὲ ποίας κραυγὰς χαρᾶς ἐξετελέσθη ἡ παραγγελία τοῦ ἰατροῦ. Τὴν ἑσπέραν πολλαὶ πυραὶ πέριξ τῆς κωμοπόλεως, ὑψηλὰ ὑψοῦσαι τὰς φλόγας των, ἀνήγγελλον ὅτι τὰ μολύνοντα τὸν ἀέρα βρωμόχορτα ἐγίνοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Ὁ ἰατρὸς παρετήρησε προσέτι ὅτι οἱ δρόμοι δὲν ἦσαν καθαροί, καὶ ὅτι αἱ μάνδραι καὶ τὰ γήπεδα ἦσαν πλήρη ἀκαθαρσιῶν· ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Μητροπολίτην, καὶ ὁ Μητροπολίτης κατ' αἴτησίν του διέταξε τοὺς ἱερεῖς νὰ προτρέψωσιν ἀπ' ἐκκλησίας τοὺς χριστιανοὺς νὰ καθαρίζωσι τοὺς δρόμους, νὰ μὴν ἀφίνωσιν ἀκαθαρσίας πρὸ τῶν οἰκιῶν των, νὰ μὴν ἀφίνωσι τὰ ψοφίμια νὰ γεμίζωσι μὲ δυσωδίαν τὰς συνοικίας ἀλλὰ νὰ τὰ θάπτουν ἀμέσως.

Οἱ κάτοικοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐννοήσαντες ὅτι ἡ ὑγεία των καὶ ἡ ζωή των ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν καθαριότητα καὶ ἀπὸ τὰς ὑγιεινὰς προφυλάξεις, ἐπῆραν μὲ τὴν καρδιά των τὸ πρᾶγμα, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ κωμόπολις ἔλαμπεν ἀπὸ καθαριότητα καὶ οὔτε βάλτοι ἐφαίνοντο πλέον οὔτε λιμνάζοντα νερά.

Ἡ ὑγεία τῆς κωμοπόλεως εἶχε βελτιωθῇ πολύ· οἱ ἀσθενεῖς ἐγίνοντο ταχέως καλά· ὀλίγοι προσεβάλλοντο ἀπὸ πυρετὸν καὶ σχεδὸν μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἤδη πολλάκις πυρετὸν καὶ τὸ αἷμά των ἦτο μολυσμένον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασαν καὶ αἱ ῥίζαι τῆς εὐκαλύπτου. Μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐφυτεύθησαν αὗται εἰς τὰς ὄχθας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου καὶ τῶν προὐχόντων. Ὅλη ἡ κωμόπολις, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ παιδία συνέρρευσαν νὰ ἴδουν, τὰ θαυματουργὰ ἐκεῖνα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ τοὺς κάμουν τόσον καλόν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχαν ἑορτήν. Ὦ! εἶχον δίκαιον νὰ ἑορτάζωσι τὴν ἀπελευθέρωσίν των ἀπὸ τὸν πυρετόν!.....

Μετὰ δύο τρία ἔτη αἱ εὐκάλυπτοι ἐμεγάλωσαν, οἱ κλάδοι των ἐφούντωσαν, καὶ αἱ ὄχθαι τῶν δύο ποταμίων ἀπετέλουν ἀκόμη ὡραιότερον, ἀκόμη γραφικώτερον θέαμα· ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον ἦτο ἡ ἐπίδρασις των ἐπὶ τοῦ κλίματος τῆς κωμοπόλεως.

Ὑπεράνω τῶν ποταμίων καὶ ὑπεράνω τῆς κωμοπόλεως δὲν ἐξετείνετο πλέον κάθε αὐγὴν ἡ πυκνή, ἡ γαλακτόχρους ἐκείνη ὁμίχλη, τὴν ὁποίαν ἔφθανε ν' ἀναπνεύσῃ τις μίαν πρωΐαν διὰ νὰ εἶνε τὴν ἄλλην εἰς τὸ κρεββάτι· οἱ ναῦται, οἱ χωρικοί, οἱ ἀγωγιάται, δὲν ἐπερίμενον πλέον τὸν ἥλιον νὰ σκορπίσῃ τὰς ἀναθυμιάσεις καὶ ἔπειτα νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ πλοῖόν των, εἰς τὸ χωράφι των, εἰς τὸ ταξεῖδι των· τὸ πρωῒ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο καθαροτάτη, ὁ πρωϊνὸς ἀὴρ ἦτο δροσερὸς καὶ ὑγιεινός. Οἱ κάτοικοι ἕως τότε μὲ φόβον καὶ τρόμον ἔτρωγον κανὲν ὀπωρικόν, μὲ φόβον καὶ τρόμον ἔτρωγον ψάρια. Τώρα πλέον ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν φοβερὰν τυραννίαν τοῦ πυρετοῦ, ἠδύναντο νὰ τρώγωσι καὶ αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι ὅ,τι ἤθελον, ἠδύναντο νὰ ἐξυπνῶσιν ὅταν ἤθελον καὶ νὰ κοιμῶνται ὅταν ἤθελον.

Νέα ζωὴ ἤρχισε δι' αὐτούς, ζωὴ ὑγείας καὶ εὐεξίας, ζωὴ ἡσυχίας καὶ χαρᾶς καὶ ἐργασίας.

Πλούσιοι καὶ πτωχοί, πατέρες καὶ μητέρες, ἐνθυμούμενοι μὲ τρόμον τί ἦτο, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καιροῦ, ἡ κωμόπολίς των ἐξέφραζον μὲ εὐχὰς καὶ εὐλογίας τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν σωτῆρά των ἰατρόν.

Ἂν ἦτο εἰς κανὲν μέρος τῆς Γερμανίας ἢ τῆς Γαλλίας οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως θ' ἀνήγειρον ἀνδριάντα εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ εὐεργεσία αὐτοῦ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτῶν· ἀλλ' οἱ ἁπλοϊκοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι δὲν ἤξευρον τοιαῦτα πράγματα· ἐν γενικῇ ὅμως συνελεύσει ἀπεφάσισαν παμψηφεὶ νὰ μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου των εἰς πᾶσαν λειτουργίαν, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ κωμόπολίς των. Ὦ, ὄχι! ὁ ἰατρὸς τῆς κωμοπόλεως δὲν εὐηργέτησεν ἀχαρίστους!...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Γεωργάκης δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν προσευχήν του πρὸ τοῦ νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλλὰ διατί; σᾶς ἐρωτῶ.

Διότι ἐνῷ ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ πλαγιάσῃ ἔφθασεν, διωργάνιζεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ἑστιατορίου περίφημον μάχην μεταξὺ τῶν μολυβδίνων στρατιωτῶν του. Οἱ ἀκροβολισταὶ εἰς τὰς θέσεις των ἐντὸς τοῦ φρουρίου, οἱ ἐχθροὶ διασκορπίζονται εἰς τὴν πεδιάδα.

« ΣΑΣ ΣΥΓΧΩΡΩ! »

Ἡ παιδαγωγὸς τοῦ Γεωργάκη, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται πολὺ πολὺ διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς μάχης, ἐσυμμάζευσε καὶ πολεμιστὰς καὶ πολιορκουμένους καὶ φρούρια καὶ σκηνὰς καὶ παρὰ τὰς κραυγάς του καὶ τὰς διαμαρτυρήσεις του, ἐπανέθεσε τὸ στράτευμα ἐντὸς τοῦ κιβωτίου του, καὶ τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ ἑρμαρίου.

Δι' αὐτὸ ἐκάκιωσε μὲ τὴν παιδαγωγόν, ἐπειδή, λέγει, ἦτον πολὺ αὐστηρά, καὶ μὲ τὸ ὡρολόγι, ἐπειδὴ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου ἔφθασεν ἐνωρίτερον.

Ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἐκδύσῃ διὰ τῆς βίας, αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἐξεδύετο μόνος, ὅπως ἁρμόζει εἰς ἕνα νέον ἓξ χρόνων, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ παιδαγωγὸς ἔσβυσε τὸ φῶς, ἐκεῖνος ἐμουρμούριζε. Δὲν ἔκαμε προσευχήν, δὲν ἐσυλλογίσθη διόλου τὸν Πλάστην, δὲν ἐκάλησε νύκτησε τὴν μητερίτσα του τὴν ὁποίαν ἄλλως ἀγαπᾷ τόσον καὶ τῆς ὁποίας τὸ δωμάτιον εἶνε δίπλα μὲ τὸ ἰδικόν του.

Ἀφοῦ ἐξηκολούθησεν ὀλίγον ἀκόμη νὰ κλαίῃ καὶ νὰ σπρώχνῃ μὲ τὰ πόδια του τὰ σκεπάσματα, ἀπεκοιμήθη.

Ἀμέσως τότε ἐβγῆκεν ἡ μητέρα του ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της καὶ ἦλθεν ἡσύχως 'ς τὸ κρεββατάκι του ὅπως ἀσπασθῇ τὸν παρήκοον. Ἔπειτα διὰ τῆς ἄκρας τῶν τριῶν δακτύλων της ἐσταύρωσε τὸ μέτωπον τοῦ Γεωργίου ψιθυρίζουσα:

—Ἄγγελε, σὺ ποῦ φυλάγεις τὸ παιδί μου, βοήθησέ το νὰ ξυπνήσῃ αὔριον καλλίτερο!

Καὶ ὁ καλὸς ἄγγελος προσεκτικὸς πάντοτε ἤνοιξε τὰ μεγάλα του πτερὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ ἐσχημάτισε μὲ αὐτὰ διαφανὲς σκέπασμα ἀόρατον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας.

Ὁ Γεωργάκης εἶδεν ὄνειρον ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τοῦ ἐφάνη ὅτι μετεφέρθη ἐξαφνικὰ εἰς τὸ φωτεινὸν χωρίον τῆς Ἀνατολῆς, τὴν Βηθλεέμ, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς καὶ ὅπου εὑρίσκετο ὁ σταῦλος τῶν Χριστουγέννων, ὁ βοῦς καὶ ὁ πῶλος....

Ὁ θεῖος τοῦ Γεωργίου, ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, διηγήθη τὴν προτεραίαν ἐνώπιόν του ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς Βηθλεὲμ ἐνδύονται καὶ σήμερον ἀκόμη ὅπως ἡ Παναγία, μὲ μεγάλον ἐπενδύτην ἀπὸ κυανοῦν ὕφασμα καὶ ἀπὸ μέσα φόρεμα ἕως κάτω, ἀπαράλλακτα καθὼς βλέπομεν εἰς ὅλα τὰ ἅγια εἰκονίσματα.

Τὸ μικρὸν παιδίον ἔβλεπεν εἰς τὸν ὕπνον του τὰς γυναῖκας αὐτὰς τῆς Βηθλεέμ. ὅπως ὁ θεῖός του τὰς παρέστησε τὴν προτεραίαν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρός, αἱ οἰκίαι κατάλευκοι μὲ ὀλίγα μικρὰ παράθυρα. Καὶ μάλιστα ὁ Γεωργάκης εὑρέθη ἀνακατωμένος μὲ πλῆθος παιδίων ἐλθόντων ἐκεῖ, δὲν γνωρίζω ἀπὸ ποῦ διότι ἐφοροῦσαν ἐνδύματα διαφόρων ἐθνῶν. Ἄλλοι ἐλάλουν Ἑλληνικά, ἄλλοι Γαλλικά, ἄλλοι Ἀγγλικά, ἄλλοι Τουρκικά. Εὑρίσκετο

μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἕνας μικρὸς Ῥῶσσος μὲ ὑποκάμισο κεντημένον καὶ εἰς μικρὸς Αἰθίοψ ὁλόγυμνος· διότι,περίεργον πρᾶγμα, ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἐφαίνοντο ὡσνὰ ἐβγῆκαν πρὸ μικροῦ ἀπὸ τὰ κρεββατάκια των καθὼς καὶ ὁ Γεωργάκης.

Ὁ μικρὸς Ἀθηναῖος εὑρέθη στενοχωρημένος καὶ ἔννοιωθε τὸν ἑαυτόν του κατάμονον πολὺ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα του! Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ, μικρὸν παιδίον τῆς ἡλικίας του τον ἥρπασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος μεγάλης πεδιάδος ὅπου μετέβαινον καὶ τὰ ἄλλα παιδία.

—Ποῦ πηγαίνομεν ; ἐμουρμούρισε δειλὰ ὁ Γεώργιος. Ὁ μικρός του συνοδοιπόρος δὲν θὰ ἤξευρε χωρὶς ἀμφιβολίαν καλὰ τὰ Ἑλληνικά, διότιἀπεκρίθη:—Ἐλησμόνησα,χθές,προσευχή!

Ὁ μικρὸς μαῦρος τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ ἐκραύγασεν ἀπὸ πολὺ πλησίον.—Ἐγὼ κακός· ἐγὼ ὄχι προσευχὴ χθὲς τὸ βράδυ!

Ὁ Γεώργιος,ὅστις μανθάνει Ἰταλικὰ μὲ τὴν παιδαγωγόν του,ἤκουσε μικρὸ χαριτωμένο μελαχρινὸ κοριτσάκι νὰ ψιθυρίζῃ:

—Anch'io non ho pregato ieri !

Καὶ ἄλλο,

—J'ai oublié hier ma prière !

Τὰ ὁποῖα σημαίνουσι τὸ ἴδιον—ἐνῶ μικρὸς Ἄγγλος ἐστέναζε διερχόμενος :

— J have not pray yesterday !

Πῶς ! ὅλα λοιπὸν τὰ παιδία ἐφέρθησαν ὅπως αὐτός; Ὑπάρχουσι τόσα πολλὰ κακὰ παιδιὰ εἰς τὸν κόσμον; Ὁ Γεώργιος ἦτο πολὺ στενοχωρημένος μὲ αὐτὴν τὴν συνανα στροφήν.

Διατί ὅμως ἐμαζεύθησαν ὅλα εἰς τὴν Βηθλεέμ, τὸ χωρίον, ὅπου νήπιον ὁ Ἰησοῦς ἦτο παράδειγμα εὐσεβείας καὶ ὑπακοῆς ;

Ὁ Γεώργιος ἐφοβεῖτο Ἡ συνείδησίς του τὸν ἐτρόμαζε περισσότερον παρὰ ὁ σωρὸς αὐτὸς τῶν ἀλλοφύλων παιδίων τὰ ὁποῖα διέτρεχον τὴν πεδιάδα. Ἐφαίνετο εἰς τὸν Γεώργιον ὅτι οἱ γυμνοί του πόδες δὲν ἤγγιζον τὸ ἔδαφος. Ἔφθασαν τέλος εἰς μίαν πεδιάδα γεμάτην ἀπὸ ῥόδα δροσερά ! Οὐδέποτε εἶδε κανεὶς τόσα διάφορα τριαντάφυλλα κόκκινα, λευκά, ῥοδινά. Ὁ Γεωργάκης ἀφοῦ ἔβλεπε πῶς καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ συνάζωσι τριαντάφυλλα, τὰ ἐμιμήθη καὶ ἔβαζε μέσα εἰς τὸ νυκτικό του 'πουκαμισάκι ὅσα 'μποροῦσε, ἐνῶ τὰ χέρια του ἐτρυπῶντο καὶ αἱματώνοντο.

Ὅταν τὰ παιδία ἐσύναξαν ὅλα τὰ ῥόδα, ἔτρεξαν εἰς μίαν μεγάλην κλίμακα τῆς ὁποίας αἱ πρῶται βαθμίδες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς αἱ δὲ ἀνώταται ἐχάνοντο ἐντὸς τῆς ὁμίχλης Ταχέως ἔστρωσαν τὰ ῥόδα ἐπὶ τῶν βαθμίδων, ὅσον ἠδύναντο νὰ τὰ ῥίπτωσιν ὑψηλότερον τὰ μικρά των χεράκια καὶ ἐνεθυμεῖτο τότε ὁ Γεωργάκης τὰ τελετὰς τοῦ Ἐπιταφίου καὶ τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ὅτε ῥαίνουσιν ἄνθη.

Ἀΐφνης ὅλοι ἐπροσκύνησαν· εἰς τὸ ὕψος τῆς κλίμακος ἐφάνη γυνὴ ἐνδεδυμένη κατὰ τὸν συρμὸν τῆς Βηθλεέμ. Κατέβηκεν ὀλίγας βαθμίδας κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της μικρὸν παιδίον ἐνδεδυμένον καὶ αὐτὸ ἐπίσης, καθὼς ἐφαίνετο, μὲ τὰ νυκτικά του.

Ἡ ἐμφάνισις αὕτη ἐτάραξε τὸν Γεώργιον, ὅστις ἤκουσε νὰ ψιθυρίζουσι πέριξ του, Ἑλληνικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ἰταλικά. — Συγχώρησέ με ! Pardon ! Verzeihung ! Scusate mi !

Τὸ τέκνον τῆς γυναικὸς τῆς Βηθλεὲμ ἤνοιξε τὰ δύο του χεράκια καὶ εὐλόγησεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδάκια.

—Σᾶς συγχωρῶ ! ἀλλὰ καὶ σεῖς νὰ μ' ἀγαπᾶτε ὅπως καὶ 'γὼ σᾶς ἀγαπῶ ! εἶπεν.

Ὡμίλησε εἰς γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐννόησαν, διότι δὲν ἦτο ἀνθρωπινὴ ἡ ὁμιλία του, καὶ οἱ μικροὶ παῖδες, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἠσθάνθησαν ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἡ καρδία των ἐκτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ ἀγάπην διὰ τὸν Χριστόν!

Τὸ ὄνειρον ἐπέταξε καὶ ὁ Γεώργιος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του. Εὑρέθη καὶ πάλιν ἐντὸς τοῦ δωματίου του τὸ ὁποῖον ἐφώτιζον αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Ἐσηκώθηκε βιαστικός, εἶπε μετὰ θέρμης τὴν πρωϊνὴν προσευχήν του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον ὅπως εὐχηθῇ καλημέραν εἰς τὴν μητερίτσα του.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν τῇ διηγήθη τὸ ὄνειρον καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ ἐζήτησεν ὁ Ἰησοῦς « νὰ τὸν ἀγαποῦν ὅπως μᾶς ἀγαπᾷ »

—Σὲ συμβουλεύω,νὰ μὴν ἀρχίσῃς 'πίσω τὰ ἴδια, Γεωργάκη μου, ἐψιθύρισεν ἡ μητέρα του. Διότι δὲν εἶνε βέβαιον πῶς ὅλα τὰ παιδάκια ἔχουν τὸ εὐτύχημα νὰ τὰ προσκαλέσῃ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Βηθλεέμ, — ἂς εἶνε καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν των—διὰ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ τὸ σφάλμα των....

[Μίμησις] Φακ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

— Τί σχῆμα ἔχουν τὰ νομίσματα ;

— Τὰ νομίσματα εἶνε στρογγύλλα καὶ πεπλατυσμένα.

— Διατί τοῖς δίδουν αὐτὸ τὸ σχῆμα ;

— Διὰ νὰ εἶνε πλέον εὐμεταχείριστα· τὰ νομίσματα ὡς στρογγύλα δὲν τρυποῦν τὰ βαλάντια ἢ τὰ θυλάκια· ἐπειδὴ εἶνε πεπλατυσμένα τὰ σωρεύουν εὐκόλως εἰς κυλίνδρους διὰ νὰ τ' ἀριθμοῦν.

— Ἀπὸ ποῖα μέταλλα κατασκευάζουν τὰ νομίσματα ;

— Ἀπὸ χρυσόν, ἄργυρον καὶ χαλκόν.

— Ποῖος κατασκευάζει τὰ νομίσματα. Τί ἔχει ἐπ' αὐτοῦ ἕκαστον νόμισμα ;

— Μόνον τὸ κράτος ἔχει δικαίωμα νὰ κατασκευάζῃ νομίσματα· ἐπὶ ἑκάστου ἑλληνικοῦ νομίσματος εἶνε ἡ μορφὴ σοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ ἀξία τοῦ νομίσματος καὶ τὸ ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον ἐκόπη.

— Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάμνουν καὶ ἄλλοι νομίσματα ;

—Ὄχι· καὶ διὰ τοῦτο οἱ καλοὶ καὶ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν κάμνουν· μόνον οἱ παραχαράκται κάμνουν ψευδῆ νομίσματα· παραδείγματος χάριν ἀντὶ δύο δραχμῶν κάμνουν ἕνα νόμισμα τὸ ὁποῖον ἀξίζει μόλις μίαν πεντάραν διότι εἶνε ἀπὸ μόλυβδον ἢ ἀπὸ κασσίτερον.

— Τιμωρεῖ ὁ νόμος τοὺς παραχαράκτας ;

— Βεβαιότατα, εἰς ἰσόβια δεσμά.

— Ὁ νόμος τιμωρεῖ καὶ ἄλλους ;

—Τιμωρεῖ καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ θέσουν εἰς κυκλοφορίαν τὰ ψευδῆ νομίσματα, μολονότι γνωρίζουν ὅτι δὲν εἶνε γνήσια.

—Ἔχομεν καὶ ἡμεῖς χρυσᾶ νομίσματα ;

— Βέβαια· ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ πρώτου βασιλέως ἐλέγοντο *Ὀθώνεια*, τώρα λέγονται εἰκοσάδραχμα καὶ φέρουσι ὡς καὶ τὰ ἐξ ἄλλων μετάλλων τὴν μορφὴν τοῦ Γεωργίου· ἀλλὰ δὲν εἶνε πολλὰ καὶ διὰ τοῦτο σπανίως βλέπομεν ἐξ αὐτῶν ἐν Ἑλλάδι.

— Ποῖα εἶνε τὰ ἀργυρᾶ νομίσματα ;

— Ἀργυρᾶ νομίσματα ἔχομεν τῶν 20 λεπτῶν, τῶν 50, τῆς μιᾶς δραχμῆς, δίδραχμα καὶ πεντάδραχμα.

— Τὰ δὲ χαλκᾶ ποῖα εἶνε ;

— Μονόλεπτα, δίλεπτα, πεντάλεπτα καὶ δεκάλεπτα.

— Δὲν ἦτο καλὸν νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ ἴδια νομίσματα ;

— Θὰ ἦτο εὐκολία, διότι ἕκαστος ταξειδιώτης μεταβαίνων ἀπὸ χώρας εἰς χώραν ἠμποροῦσε νὰ κάμνῃ ἀγορὰς καὶ συναλλαγὰς μὲ τὰ νομίσματα τῆς πατρίδος του.

— Ὑπάρχουν ἔθνη τὰ ὁποῖα νὰ ἔχουν νομίσματα ἔχοντα τὴν ἰδίαν ἀξίαν ;

— Ἡ Γαλλία, ἡ Ἑλβετία, τὸ Βέλγιον, ἡ Ἰταλία ἔχουν τὸ φράγκον καὶ ἡ Ἑλλὰς τὴν δραχμήν· τὰ νομίσματα ταῦτα δὲν φέρουν οὔτε τὴν ἰδίαν μορφὴν οὔτε τὰ ἴδια γράμματα, ἀλλ' ἔχουν τὸ ἴδιον βάρος, τὸ ἴδιον μέγεθος, τὴν ἰδίαν ἀξίαν.

— Ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν καὶ χαρτονομίσματα.

— Παντοῦ ὑπάρχουν χαρτονομίσματα· εἶνε γραμμάτια τῶν Τραπεζῶν, ὡς νὰ λέγωμεν ὁμόλογα αὐτῶν, τὰ ὁποῖα περνοῦν ὡς μεταλλικὸν νόμισμα.

— Ποῖος ἐκδίδει τὰ χαρτονομίσματα ἐν Ἑλλάδι ;

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα, ἡ Ἠπειροθεσσαλικὴ Τράπεζα, ἔχουν ἀπὸ τὸ Κράτος τὸ δικαίωμα νὰ κατασκευάζουν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους χαρτονομίσματα.

— Πόσων εἰδῶν χαρτονομίσματα ἔχομεν ;

— Τὰ μονόδραχμα καὶ δίδραχμα, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν,τὰ δεκάδραχμα τὰ ὁποῖα συνηθίζουν καὶ κόπτουν εἰς δύο πεντάδραχμα· τὰ εἰκοσιπεντάδραχμα, τὰ ἑκατοντάδραχμα καὶ τὰ πεντακοσιάδραχμα. Τὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης φέρουν τὴν μορφὴν τοῦ Γεωργίου Σταύρου,τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς. Πᾶς παραχαράκτης καὶ τούτων, ὅπως καὶ τῶν μεταλλικῶν νομισμάτων, καταδικάζεται εἰς ἰσόβια δεσμά.

Υ**

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ «ΠΗΓΑΙΝΕ» ΚΑΙ «ΕΛΑ»

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος ἦσαν συνομίληκοι, καὶ κατῴκουν εἰς τὸν ἴδιον δῆμον· ὁ Πέτρος εἶχε λάβῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του ὡς κληρονομίαν ἓν μεγάλον κτῆμα μὲ ἀγροὺς εὐφορωτάτους. Ὁ Παῦλος εἶχε ὀλίγην καὶ ὄχι πολὺ γόνιμον γῆν. Ἐν τούτοις μετά τινα ἔτη ὁ Πέτρος δὲν εὑρίσκετο εἰς καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν. Διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὰ μισὰ χωράφια του. Ὁ Παῦλος ἐδήλωσεν ὅτι θέλει νὰ τ' ἀγοράσῃ.

— Πῶς ; σύ ; εἶπεν ὁ Πέτρος. Πρὸ δέκα ἐτῶν, ἐγὼ ἤμην ὁ πλούσιος καὶ σὺ ὁ πτωχός, καὶ σήμερα σὺ εἶσαι πλουσιώτερος ἀπὸ ἐμέ. Πῶς γίνεται τοῦτο ;

—Ὦ, νὰ σοῦ τὸ 'πῶ, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος· αὐτὸ γίνεται διότι σὺ λέγεις πάντοτε : «*Πήγαινε*» κ' ἐγὼ λέγω πάντοτε : «*Ἔλα*».

— Δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἰπῇς, εἶπεν ὁ Πέτρος.

—Ἄκουσε, σοῦ τὸ λέγω χωρὶς νὰ θέλω νὰ σὲ λυπήσω. Σὺ μένεις εἰς τὸ σπίτι καὶ στέλλεις τοὺς ἐργάτας σου εἰς τὴν ἐργασίαν· ἐν ᾧ ἐγὼ τοὺς πηγαίνω ὁ ἴδιος· σὺ λέγεις εἰς τὸν ἕνα : *πήγαινε* νὰ σκάψῃς, εἰς τὸν ἄλλον : *πήγαινε* νὰ κλαδέψῃς, εἰς τὸν ἄλλον: *πήγαινε* νὰ ποτίσῃς· ἐγὼ λέγω : *ἔλα* εἰς τὸ χωράφι, *ἔλα* εἰς τ' ἀμπέλι, *ἔλα* εἰς τὸν μῦλον. Πρῶτος πηγαίνω ἐγώ· δίδω τὸ παράδειγμα τῆς ἐργασίας καὶ ἐπιβλέπω τὴν ἐργασίαν.

Ὁ Παῦλος εἶχε πολὺ δίκαιον· ὅταν θέλετε νὰ κάμετε τίποτε καλὰ κάμετέ το μόνοι σας, ἐπιβλέπετε μὲ τὰ ἰδικά σας μάτια τὴν ἐργασίαν· λέγετε *ἔλα* καὶ ὄχι *πήγαινε*.

Α—Ω

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΝΘΗΣ

Ἡ Ἀνθὴ εἶνε πέντε χρόνων· ἡ μητέρα της τὴν ἐδίδασκε πῶς νὰ κάμνῃ τὴν προσευχήν της·

— Παρακάλει τὸν Θεόν, τῇ εἶπε, νὰ δίδῃ ζωὴν εἰς ὅσους ἀγαπῶμεν· παρακάλει τον νὰ κάμῃ τὴν γιαγιὰ νὰ γηράσῃ.

— Νὰ γηράσῃ ; ἀκόμη πλειὸ πολύ ; εἶνε γρηά· ἐγὼ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ τὴν κάμῃ μικρὴ σὰν κ' ἐμένα.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, παιδί μου· τὰ μικρὰ παιδιὰ μεγαλώνουν, ἀλλὰ οἱ μεγάλοι γίνονται γέροι.

— Καὶ ἀφ' οὗ γηράσουν πολύ ;

— Τότε ἀποθνήσκουν.

— Ἀποθνήσκουν ; τί θὰ 'πῇ αὐτό ;

— Ἀργότερα θὰ τὸ ἐννοήσῃς· τώρα, Ἀνθή μου, μάθε αὐτό, ὅσοι ἀποθνήσκουν πηγαίνουν πολὺ μακρυά, τόσον μακρυά, ὥστε ὅσοι τοὺς ἀγαποῦν τοὺς κλαῖν εἰς τὰ χαμένα· δὲν ἔρχονται πλέον ὀπίσω.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Ἀνθὴ συλλογισμένη.

— Δι' αὐτό, κόρη μου,ὅσον οἱ γονεῖς γερνοῦν τόσον περισσότερον πρέπει νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τοὺς τιμῶμεν· ναί, πρέπει νὰ τοὺς τιμῶμεν, διότι ἴσως δὲν θὰ τοὺς ἔχωμεν πολὺν καιρὸν ἀκόμη μαζί μας.

**

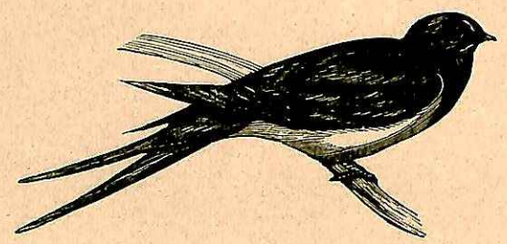

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΛΗΜΕΡΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Μιμῆς εἶνε πολὺ χαριτωμένο παιδάκι· ὅλα του, ὅλα του εἶνε νόστιμα· τὰ χεράκια του τὰ παχουλά, τὰ μαλάκια του τὰ ξανθά, τὰ μάτια του τὰ εὔμορφα καὶ ζωηρά, τὸ στοματάκι του μὲ τὰ κόκκινα χείλια, ποῦ ὅταν γελᾷ φαίνονται ἀπὸ μέσα κάτι δοντάκια σὰν μαργαριτάρια. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Μιμῆς, εἶνε ἡ καρδιά του.

Μὴ τὸν βλέπετε ἔτσι διὰ μικρόν· νὰ ξεύρατε πῶς τὴν ἀγαπᾷ τὴν καλή του τὴν μαμά! Ἅμα τοῦ 'πῇ : Μιμῆ! εὐθὺς ἀκούει· δὲν τὴν δυσαρεστεῖ ποτέ του· δὲν μοιάζει τὰ πεισματάρικα παιδιὰ ποῦ κάμνουν τὴν μητέρα των καὶ τὸν πατέρα των νὰ συγχύζωνται.

Ὁ Μιμῆς νοιώθει ὅτι ἡ μαμά του τὸν ἀγαπᾷ πολύ, καὶ τῆς δείχνει καὶ αὐτός τὴν ἀγάπη του ὅπως ἠμπορεῖ.

Τὴν ἀγκαλιάζει, τὴν φιλεῖ, τρίβει τὸ πρσωπάκι του εἰς τὸ πρόσωπο τῆς μαμᾶς, καὶ τῆς λέγει κάτι μικρά νόστιμα λογάκια.

Ἡ μαμὰ τὰ νοιώθει αὐτὰ τὰ χαριτωμένα λογάκια καὶ τὸν ἀγκαλιάζει καὶ αὐτὴ τὸν Μιμῆ καὶ τὸν φιλεῖ· ἀλλ' ὁ Μιμῆς δὲν εἶνε εὐχαριστημένος μὲ τὴν γλῶσσα, που ὁμιλεῖ. διότι ἔχει ἰδικήν του γλῶσσαν ὁ Μιμῆς ὅπως ὅλα τὰ μικρὰ παιδιά. Λοιπὸν εἶνε τώρα κάμποσαι ἑβδομάδες ποῦ κατώρθωσε καὶ λέγει· Μαμά! καὶ μπαμπᾶ! καὶ νὰ βλέπετε μὲ τί καμάρι τὸ λέγει.

Ἀλλὰ δὲν τοῦ φθάνουν αὐτά. Θέλει νὰ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ ὅπως ὁμιλοῦν ὅλοι μέσα 'ς τὸ σπίτι των. Λὲς καὶ ἐντρέπεται νὰ μὴν ἠξεύρῃ ἑλληνικὰ καὶ νὰ ὁμιλῇ μίαν γλῶσσαν τοῦ κεφαλιοῦ του. Δὲν φανερόνει ὅμως σὲ κανένα τὰ σχέδιά του.

Προχθὲς ἦτο εἰς τὴν κούνια του, τὴν ὑψηλὴν καὶ ὡραίαν καρυδένιαν κούνια του ποῦ ὁμοιάζει μὲ κρεββάτι. Εἶχε ξυπνήσῃ πρωῒ πρωῒ ἀλλὰ δὲν ἐσηκώθη ἀμέσως· ἔμεινε πλαγιασμένος· τὰ ἔξυπνα ματάκια του ἔλαμπαν,τὸ στοματάκι του ἐχαμογελοῦσε, καὶ κάπου κάπου ἔλεγε μίαν λέξιν ὡς νὰ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ ἂν τὴν λέγῃ καλά, ἀλλὰ τὴν ἔλεγε τόσον σιγανὰ ποῦ κανένας δὲν τὸν ἤκουε.

Ἔξαφνα τινάζει μὲ ὁρμὴν τὸ παπλωματάκι του, σηκόνεται ὀρθὸς καὶ γελαστός, καὶ μὲ χωνὴν δυνατὴν λέγει εἰς τὴν μητέρα του ἡ ὁποία ἦτο πλαγιασμένη ἀκόμη εἰς τὸ κρεββάτι της:

— Καλημέρα, μαμά!

— Ἡ μαμά του ἐτινάχθη ἐπάνω ἀπὸ τὴν χαράν της ἅμα ἤκουσε τὴν καλημέραν τοῦ Μιμῆ της, τὴν πρώτην καλημέραν ποῦ τῆς εἶπε τὸ στοματάκι του. Ἐνόησε τὸν κόπον ποῦ

ἔβαλε ὁ Μιμῆς διὰ νὰ μάθῃ τὴν λέξιν ἐκείνην, καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγε καὶ τὸν ἔσφιγξε 'ς τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἐφιλοῦσε καὶ ἔλεγε μὲ ἀγάπην :

— Καλημέρα, παιδί μου! καλημέρα, Μιμῆ μου!

Ὁ Μιμῆς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο τὸ πλέον εὐτυχισμένον παιδὶ τοῦ κόσμου καὶ ἀπεφάσισε νὰ μάθῃ καὶ ἄλλας λέξεις διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν καλήν του τὴν μαμάν.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Θυμὸς καὶ Πλάτων.

Ὁ θυμὸς βεβαίως εἶνε κάκιστον πρᾶγμα· πολλοὶ παραφέρονται εἰς τὸν θυμόν των καὶ δὲν ἠξεύρουν οὔτε τί λέγουν, οὔτε τί κάμνουν· ἔπειτα μετανοοῦν, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ;

Πολλοὶ ὅμως σπουδαῖοι καὶ μεγάλοι ἄνδρες ἐκυρίευσαν τὸν θυμόν των. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, παραδείγματος χάριν, ὅταν ἦτο πολὺ θυμωμένος, διὰ νὰ μὴ τοῦ ἐκφύγῃ καμμία κακὴ λέξις, εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἐξάψεώς του ἔλεγε τὸ ἀλφάβητον· ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἔξαψις ἐπερνοῦσε καὶ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ δὲν ἔλεγε τίποτε διὰ τὸ ὁποῖον νὰ μετανοῇ βραδύτερον.

Τὸν θυμόν του ἐκυρίευε καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος Πλάτων. Ὁ Πλάτων μίαν ἡμέραν εἶχεν ὀργισθῇ κατὰ τοῦ ὑπηρέτου διὰ μεγάλον αὐτοῦ σφάλμα· ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του, καὶ νὰ μὴ εἴπῃ μήτε νὰ πράξῃ τίποτε κατ' αὐτοῦ. Ὁ ἐκ Σάμου φιλόσοφος Πυθαγόρας ἐσυμβούλευε τοὺς ὀργιζομένους *μήτε νὰ λέγωσι μήτε νὰ πράττωσί τι διαρκοῦντος τοῦ θυμοῦ των*. Καὶ τοῦτο τὸ ἤξευρεν ὁ Πλάτων.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἦλθεν ὁ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος Ξενοκράτης.

— Δεῖρε τὸν ὑπηρέτην μου, τῷ λέγει ὁ Πλάτων.

— Διατί δὲν τὸν δέρεις σύ;

— *Διότι ἐγὼ εἶμαι θυμωμένος*, ἀπήντησεν ὁ Πλάτων.

Ἂς ἐντυπώσουν ὅλοι οἱ μικροί μας φίλοι τὸν λόγον τοῦτον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου εἰς τὴν μνήμην των, καὶ ἂς κυριεύουν τὸν θυμόν των.

Τί ἠμπορῶ νὰ κάμω διὰ τὴν πατρίδα μου.

Τί ἠμπορῶ νὰ κάμω διὰ τὴν πατρίδα μου; Εἶμαι τόσον μικρός! ἐσκέπτετο ἓν παιδίον. Ἐν τούτοις ὅλοι ἔχουν καθήκοντα πρὸς τὴν πατρίδα· κ' ἐγὼ λοιπὸν ἔχω. Ἂς ἰδωμεν τί ἠμπορῶ νὰ κάμω.

Μοῦ φαίνεται ὅτι πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ μελετῶ καὶ νὰ εἶμαι καλὸς μαθητής, διὰ νὰ γίνω ἔπειτα μορφωμένος καὶ ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος μίαν ἡμέραν καὶ φανῶ ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅσον ἠμπορέσω.

Θὰ μάθω γράμματα διὰ νὰ ἐννοῶ καλὰ τὰ καθήκοντα ποῦ θὰ ἔχω ὡς πολίτης. Ὅταν θὰ ψηφίζω μίαν ἡμέραν, πρέπει νὰ τὸ κάμω ὄχι ὡς μηχανή, ἀλλὰ ἠξεύρων τί κάμνω καὶ τί ὑποστηρίζω.

Διαλείπουσα νῆσος.

Οἱ ἀναγνῶσταί μας ὅσοι ἰδίως κατοικοῦσιν εἰς μέρη προσβαλλόμενα ὑπὸ πυρετῶν θὰ παραξενευθῶσιν ἴσως ὅταν μάθουν ὅτι δὲν εἶνε μόνον οἱ πυρετοὶ διαλείποντες ἀλλ' ὑπάρχει καὶ νῆσος διαλείπουσα, νῆσος δηλαδὴ ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ἐπί τινα καιρὸν καὶ πάλιν ἐξαφανίζεται. Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον συμβαίνει ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὴν λίμνην Δέρβεντγωτερ κειμένην παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Δέρβεντ, ὅστις χύνεται εἰς τὴν Ἰρλανδικὴν θάλασσαν. Κατὰ καιροὺς ἐμφανίζεται παρὰ τὴν νοτιοανατολικὴν ὄχθην τῆς λίμνης χλοερὰ νῆσος, καὶ μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς ἐξαφανίζεται πάλιν. Ἄλλοτε μὲν ἡ ἐπιφάνεια τῆς διαλειπούσης ταύτης νήσου ἔχει ὀλίγων μόνον τετραγωνικῶν μέτρων ἔκτασιν, ἄλλοτε ὅμως παρουσιάζει ἔδαφος 8000 μέτρων. Εἶνε στερεὰ καὶ ἀντέχει εἰς ἀποβίβασιν, ἂν καὶ ὀλίγα μόνον ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὑπερέχει τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἐπειδὴ εἶνε προσκεκολλημένη εἰς τὸν πυθμένα τῆς λίμνης, ἧς τὸ βάθος κατ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε 1 1]2 ἕως 2 μέτρα ὑποθέτουσιν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ἐξογκώσεως τοῦ πυθμένος παραγομένης ἐξ ὑποχθονίων ἀερίων.

Πῶς διακρίνεται τὸ πετροσέλινον ἀπὸ τὸ κώνειον.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πετροσέλινον, ὁ τόσον νόστιμος δηλαδὴ μαϊτανὸς ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τὸ κώνειον, τὸ γνωστὸν δηλητήριον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐθανάτωσαν τὸν Σωκράτην. Ἐπάναγκες εἶνε λοιπὸν νὰ μάθετε νὰ διακρίνετε τὰ δύο αὐτὰ φυτά.

Τὰ φύλλα τοῦ πετροσελίνου ἔχουν ὀσμὴν εὐάρεστον, καὶ τὸ χρῶμά των εἶνε γλυκὺ πράσινον ἀνοικτόν, ἐνῷ τὸ κώνειον ἔχει δυσάρεστον ὀσμὴν καὶ τὸ χρῶμά του εἶνε πράσινον βαθύ. Προσέτι τὸ στέλεχος τοῦ πετροσελίνου εἶνε μεστόν, ἐνῷ τουναντίον τοῦ κωνείου τὸ στέλεχος εἶνε κενὸν ὡς σωληνάριον, καὶ πρὸς τὸ κάτω μέρος ἔχει ἀραιὰ στίγματα πορφυρομέλαινα.

Οἱ μολυβδένοι στρατιῶται.

Ἡ βιομηχανία τῶν μολυβδίνων στρατιωτῶν, μὲ τοὺς ὁποίους τόσον εὐχαριστοῦνται νὰ παίζουν τὰ παιδία, ἀνεπτύχθη τὸ πρῶτον ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἑπταετοῦς πολέμου [1756—1763). Οἱ τεχνῖται τῆς Νυρεμβέργης ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ στρατιωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὃν ἐνέπνευσεν ὁ μέγας Φρειδερίκος, ἐπενόησαν τὸ παιγνίδιον τῶν μολυβδίνων στρατιωτῶν, τὸ ὁποῖον ταχέως μετεδόθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὰ τελειότερα ὅμως παιγνίδια τῶν μολυβδίνων στρατιωτῶν κατασκευάζονται τώρα ἐν Γαλλίᾳ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο μικρὰ χωριατόπουλα πρώτην φορὰν ἐλθόντα εἰς τὴν Ἀθήνας διέρχονται ἔξωθεν τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ βλέποντα τὴν οὐρανομήκη καπνοδόχον του σταματοῦν ἔκπληκτα καὶ τὰ δύο.

— Τί νὰ εἶνε αὐτό; ἐρωτᾷ ὁ μικρότερος.

Καὶ ὁ μεγαλείτερος μὲ ὕφος παντογνώστου :

— Ἀμ' στραβὸς εἶσαι; δὲν τὸ βλέπεις; νά, χίλιων χρονῶν φλογέρα εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανάτου Σωκράτους.

*

— Νὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν, Μιμῆ, σὺ ἐπῆρες τὴν ζάχαρη ἀπὸ τὸ ἐρμάρι;

— Δὲν σοῦ τὴν λέγω.

— Διατί;

— Διότι θὰ μὲ δείρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῆς Χώρας τῶν Ὀρέων.

*

— Μαρουδίτσα, λέγει ἡ κυρία εἰς τὴν μικρὰν ὑπηρέτριάν της, ἑτοίμασες ὅλα διὰ τὸ λουτρόν μου;

— Μάλιστα, κυρία, ὅλα εἶνε ἕτοιμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζεστὸ νερό.

— Καὶ τί ἔχει τὸ ζεστὸ νερὸ καὶ δὲν εἶνε ἕτοιμο;

— Εἶνε κρύο, κυρία. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Κρήτης.

*

Ἡ Σοφία εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκάθητο ἡ μήτηρ της καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφός της Μιμῆς καὶ λέγει περίφοβος :

— Μαμά μου, ἕνας τόσος ποντίκαρος εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ εἰκονοστάσιον.

— Ὁ καϊμένος, ἀπαντᾷ ὁ Μιμῆς, 'πῆγε νὰ κάμῃ τὴν προσευχήν του.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Βογιατζόγλου.

Δύο τερατολόγοι ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως παρατηροῦν ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος τὸ πέλαγος.

— Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ νησάκι ἐκεῖ κάτω ποῦ μόλις διακρίνεται σὰν σύννεφο;

— Ναί, ναὶ τὸ βλέπω,

— Βλέπεις καὶ μία φωτιὰ ποῦ εἶνε ἀναμμένη ἐπάνω 'ς τὴν κορυφή του;

— Σῶπα, ἀδελφέ! ἦλθε μιὰ σπίθα καὶ μ' ἔκαψε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπάρμπα - Γιώργη.

*

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης μετέβη εἰς τὸ κουρεῖον διὰ νὰ τοῦ κόψουν τὰ μαλλιά του· ἀφοῦ δὲ τοῦ τὰ ἔκοψεν ὁ κουρεὺς τῷ λέγει.

— Κύτταξε εἰς τὸν καθρέπτην νὰ ἰδῇς ἂν σοῦ ἀρέσουν ὅπως σοῦ τὰ ἔκοψα.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης παρατηρεῖ ἐπί τινας στιγμὰς εἰς τὸν καθρέπτην καὶ ἔπειτα κάθεται πάλιν εἰς τὴν καρέκλαν, λέγων.

— Δὲν μ' ἀρέσουν ἔτσι, εἶνε πολὺ κοντά, ἔλα νὰ μοῦ τὰ μακρύνῃς ὀλίγον.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

Ὁ Μπεμπὲς μὲ μεγάλην δυσκολίαν δέχεται νὰ τὸν πλύνουν τὸ πρωΐ. Μίαν ἡμέραν ὅτε τὸ πλύσιμον τὸν δυσηρέστησε περισσότερον τοῦ συνήθους ἐρωτᾷ τὸν ἐξαετῆ ἀδελφόν του :

— Νῖκο, γιατί μᾶς πλαίνουν κάθε πρωΐ; ἔχει ἡ νύκτα τίποτε καὶ μᾶς λερώνει;

Ὁ Νῖκος μετὰ μικρὰν σκέψιν :

— Ξεύρεις, Μπεμπέ, γιατί; γιατὶ ἡ νύκτα εἶνε κατάμαυρη!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράϊδας τῆς Λίμνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Βιαστικὸ πολὺ ἦλθε χθὲς τὸ πουλάκι μου καὶ μοῦ ἔφερε μίαν εὐχάριστον εἴδησιν : « Καλή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, μοῦ λέγει, ξεύρεις τὰ νέα; τὸ *Πυρπολικὸν τοῦ Κανάρη* ἅμα ἐδιάβασε τὴν περασμένη ἀλληλογραφία σου εὐθὺς ἄλλαξε καὶ ἔγινε σὰν καὶ πρῶτα λαμπρὸ παιδί. Δὲν ἔχω καιρὸ τώρα νὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλα τὰ καθέκαστα, διότι βιάζομαι νὰ πάω 'ς τὴν Κρήτη, ἀλλὰ θὰ λάβῃς ἀπὸ τὸν ἴδιον μίαν ἐπιστολὴν τήν ὁποίαν εἶδα νὰ σοῦ γράφῃ καὶ εἶνε μὲ εἰλικρίνειαν γραμμένη ».

Καὶ πραγματικῶς μόλις ἐπέταξε τὸ πουλάκι, λαμβάνω τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, ἡ ὁποία μὲ ἔκαμε πολὺ εὐτυχῆ :

« Ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Λυπημένος θὰ σοῦ γράψω σήμερα. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σοῦ εἶχε εἰπῆ τὸ πουλάκι ἦσαν ὅλα ἀλήθεια καὶ μὲ ἐλύπησαν, ἀλλὰ καὶ μὲ διώρθωσαν· ἄκου νὰ σοῦ διηγηθῶ κάτι περίεργον. Εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἔχομεν μίαν πέρδικαν· ἐπάνω εἰς τὸ κλωβίον μίαν ἡμέραν εἶδα ὅτι ἐκάθητο ἕνα πολὺ ὡραῖον πουλάκι τὸ ὁποῖον ἐκύτταζε λυπητερὰ τὰ συμβαίνοντα· μοῦ ἐπέρασεν εἰς τὸν νοῦν μου μήπως εἶνε τὸ ἰδικόν σου καὶ ἐμαζεύθηκα· ἔπειτα ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς τὴν στέγην καὶ τὸ εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ γραφεῖόν σου. Ὅτε ἀνέγνωσα τὴν ἀλληλογραφίαν ἐκατάλαβα πῶς ἦτο τὸ ἰδικόν σου. Μετενόησα καὶ ἀπεφάσισα νὰ γίνω καλός· νομίζω πῶς ἔγεινα. Σήμερον ὅταν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἤκουσα ὡραῖον κελάδημα τὸ ὁποῖον ἦρχετο ἐκ τοῦ ἰδίου πουλιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν· ἅμα μὲ εἶδε ἀνεχώρησε περιχαρές· ἀρά γε τί νέα θὰ σοὶ φέρῃ. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συμβουλάς σου. Ὢ! δὲν εἶσαι μόνον καλὴ φίλη, ἀλλὰ εἶσαι καὶ καλὴ μητέρα ἡ ὁποία φροντίζει διὰ τὰ παιδάκια της.

Σὲ φιλῶ πολὺ πολὺ

ΠΥΡΠΟΛΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ·»

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἀρχίζει σήμερον, *Γαλανὲ Οὐρανέ*. Ἴδε τὴν ἑπομένην σελίδα.

Ὅλους τοὺς μικρούς της φίλους οἱ ὁποῖοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ στείλωσι τὴν λύσιν τῆς « ἀπελευθερώσεως τῶν αἰχμαλώτων» ἡ *Διάπλασις* ἀσπάζεται τρυφερώτατα.

Ἂν ὅσα παιδικὰ πνεύματα σκοπεύεις νὰ μοῦ στείλῃς, *Μαρμπίρων Ἀστήρ*, μοῦ φανοῦν καλλίτερα ἀπὸ ὅλα ὅσα μοῦ ἔχουν στείλῃ πρὸς δημοσίευσιν οἱ ἄλλοι φίλοι μου, βεβαίως ἠμπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω καὶ εἰς ἓν φύλλον· ἀλλ' ἂν εἶνε σὰν αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες δὲν θὰ δημοσιευθοῦν ποτέ. Φίλησέ μου τὴν *Καρδερίναν* καὶ τῇ εὔχομαι νὰ μὴ ἦτο τίποτε ἡ ἀδιαθεσία της.

Δεκτὴ ἡ ἀδελφή σου, *Τάκη Πλατανίτη*, μεταξὺ τῶν φίλων μου· ἀλλ' ὅταν στέλλεις καὶ σὺ λύσεις μόνον αἱ ἰδικαί σου θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὡς μεγαλείτερου.

Καὶ σὺ καὶ τόσοι ἄλλοι ἔπαθον βλέπεις ἀπὸ Δάγειον. Τί νὰ γίνῃ, ἂς εἶνε ἀφοῦ ἦσαν περαστικά, φίλε *Ἀθάνατε Σωκράτη*.

Ὅλα σου τὰ παιδικὰ πνεύματα, τὰ ἔλαβα, *Νεράϊδα τῆς Δίμνης*· δημοσιεύω σήμερον ἓν· τὰ ἄλλα ἂν εἶνε καλὰ θὰ δημοσιευθοῦν καὶ αὐτά· ἂν ἐν τῷ μεταξὺ μοῦ στείλουν ἄλλοι καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά σου, θὰ προτιμηθοῦν τὰ καλ-

λίτερα· ὥστε καλὸν εἶνε νὰ μὴ περιμένῃς νὰ δημοσιευθοῦν ὅλα ὅσα μοῦ ἔστειλες διὰ νὰ στείλῃς νέα, ἀλλὰ νὰ στέλλῃς ὅταν ἔχῃς κανὲν καλόν.

Ἀτυχῶς, *Ἄρτεμις*, καίτοι ὡραῖον καὶ συγκινητικόν, εἶνε ἀκατάλληλον διὰ τὴν «Διάπλασιν».

Τὸ νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἔχῃς αἰχμαλώτους, *Πάσχουσα Κρήτη*, δεικνύει ἔτι περισσότερον τὴν καλήν σου καρδίαν. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὰ πουλάκια σου τὸ ἐννόησαν, διότι καθὼς μ' ἐπληροφόρησε τὸ ἰδικόν μου, ἤρχισαν νὰ κάνουν φτερά. Σὲ εἶδε προχθές, λέγει τὸ πουλάκι μου, ποῦ ἤσουν ἀνεβασμένη σὲ μιὰ σκάλα, καὶ 'ζητοῦσες ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον ἕνα ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἔφυγε. Δὲν συνεννοήθησαν ὅμως διότι βλέπεις τὰ 'δικά σου εἶνε ἀπὸ τὰς 'Ινδίας, ἄλλως θὰ τὸ ὡδηγοῦσεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ θὰ σοῦ τὸ ἐπέστρεφα. Φύλαξε καλὰ τὰ ἄλλα... Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν παιδικῶν πνευμάτων θὰ βραβευθῇ ἐκεῖνος οὗτινος δημοσιευθῶσι τὰ περισσότερα· δημοσιεύονται δὲ τὰ καλλίτερα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Πρωτοφανὲς ἔργον διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν νὰ ἀναγγείλωμεν σήμερον, τοῦ ὁποίου συγγραφεὺς εἶνε ἡ λογία διευθύντρια τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» Κυρία Καλλιρρόη Παρρέν. Τὸ περισπούδαστον ἔργον, τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἤδη τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ πρώτου τόμου, εἶνε ἡ «*Ἱστορία τῆς Γυναικὸς* ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον». Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ὠφέλιμον καὶ τερπνὸν τοῦτο βιβλίον εἰς πάσας τὰς μητέρας καὶ τὰς μεγάλας ἀδελφὰς τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἡ ἔκδοσις θὰ ἐξακολουθήσῃ οὕτω γινομένη κατὰ τεύχη, πολυτελῶς καὶ κομψῶς ἐκτετυπωμένα καὶ τιμώμενα ἀντὶ δραχμῆς ἕκαστον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Προτείνομεν σήμερον νέον διαγωνισμὸν πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.

Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων εἶνε γνωστοὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, διότι δὶς ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἤτοι εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ φύλλου τῆς 15 Ἰανουαρίου καὶ τῆς 15 Μαΐου. Πάντες οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» δύνανται νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ συμμορφούμενοι κατὰ γράμμα πρὸς τοὺς ὅρους αὐτούς. Εἰς τοὺς θέλοντας νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ συνιστῶμεν νὰ ἀναγνώσωσιν, ἐκτὸς τῶν ὅρων, καὶ τὴν πρώτην παράγραφον τῆς Ἀλληλογραφίας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ φύλλου τῆς 15 Μαΐου ἐ. ἔ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ὀκτωβρίου]

59. Συλλαβόγριφος.

Ἄρθρον εἶνε τὸ πρῶτον μου γράμμα τὸ δεύτερόν μου
Νῆσος εἶνε τὸ τρίτον μου, κριτὴς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Λεοντίδου.

60. Τρίγωνον.

Σᾶς φωτίζει ἡ ἀρχή μου ἀπὸ τὰ παληὰ τὰ χρόνια·
Οἱ ψευδεῖς ἀριστοκράται μοῦ δεικνύουν καταφρόνια·
Μὲ τὸ τρίτον μου σὰν θέλω ἠμπορῶ νὰ τοὺς πεθάνω·
Γιὰ τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον τί νὰ γράψω ; τί νὰ κάνω ;
Τὰ εὑρίσκει ὁ καθένας ὅταν βρῇ τὰ παραπάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσιγκ-Τσιγκ-Τσί.

61. Κυβόλεξον.

Ἀπὸ ἐμὲ τὸ κάθε τι ἂν δὲν τὸ προφυλάττῃς
Δὲν θὰ τὸ ἔχῃς γιὰ πολύ.
Ἐπίρρημα τὸ δεύτερον· τὸ τρίτον δὲ θεά τις
Μεγάλη καὶ καλή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φ.Α. Κ.

62. Αἴνιγμα.

Προξενῶ τὸν θάνατον καὶ πολλοὶ δι' ἐμοῦ ἐκδικοῦσι
τὴν τιμήν των. Ὅταν δὲν μὲ χρειάζονται πλέον μὲ κλείουν
εἰς φυλακὴν στενὴν καὶ μακράν. Τὰ κατορθώματά μου μὲ
κάμνουν νὰ κοκκινίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωντανῆς Κούκλας.

63. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσατε 6 λέξεις ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ τέσσαρα διάφορα φωνήεντα. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Αἱ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς : 1) Δένδρον. 2) Ποταμόν. 3) Ἀρχαῖον ἥρωα. 4) Ζῷον. 5) Ἄνθος. 6) Τετράποδον.

α'.) ΣΠΚΣΡΣ. β'.) ΣΡΤ.γ'.) ΝΔΡΣΛ.δ'.) ΧΜΝΝ.ε'.) ΝΓΡΝ. στ'.) ΑΠΤΝ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσοστόμου.

64. Μαγικὸν γράμμα.

Ἓν ἐκ τῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι ὀκτὼ λέξεων νὰ ἀντικατασταθῇ δι' ἑνὸς φωνήεντος, τοῦ ἰδίου εἰς ὅλας τὰς λέξεις, καὶ κατόπιν νὰ σχηματισθῶσιν ὀκτὼ νέαι λέξεις.

Ὄφελος, κοινός, πυρῶ, τρέπω, κωφός, κέρμα, κυρτός, ζυγία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνος.

65. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

α) Πᾶν θηρευόμενον ζῷον δὲν τρώγεται.
β) Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος τιμᾶται.
γ) Ἡ μνήμη τῶν ὁσίων εἶνε ἱερά.
δ) Τὸ ψεῦδος εἶνε μυσαρόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργάνης Ἀθηνᾶς.

66. Ἐρωτήσεις.

Ποῖος συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε προστακτικὴ λατινικοῦ ῥήματος ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρόνιμου Παιδιοῦ.

67. Ἀπροσδόκητον.

Τί χωρίζει τὸν γέλωτα ἀπὸ τὰ δάκρυα ;

Ἐστάλη ὑπὸ Πέτρου Παγώνη.

68. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχημάτισον τὸ ὄνομα ἥρωος τῆς Τρῳάδος.

1. Μέλος τῆς ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Βασιλεὺς ἀποθανών. 4 Μία ἐκ τῶν Μουσῶν. 5. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 6. Πόλις τῆς Γαλλίας. 7. Μέρος τοῦ χρόνου. 8. Ἄνθος. 9. Ποιήτρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυρπολικοῦ τοῦ Κανάρη.

69. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ἡ—*ιά**α*ι*—εἶ*ε—*ε*ιο*ί*ὸ*—*ὁ*ο*—εὐ*ά*ί**ον—ὦ**ε—ά*α*ι*ώ**ω*—*ι*—αὐ*ὴ*—*ὲ*—ἐ**οεῖ—*ὁ*ε—*α*ῆ*-*ε*—ὁ—*αι*ὁ*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Κατ' ἐπιτομὴν ὑπὸ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 65]

Τῇ 25 Μαΐου ἐφάνη ἡ πρώτη χιών, ὀλίγας ἡμέρας ταχύτερον ἢ πέρυσι. Τὸ πρόωρον δὲ τοῦτο τοῦ χειμῶνος ἦτο ἀρά γε δεῖγμα τῆς μελλούσης δριμύτητος αὐτοῦ ; τοὐλάχιστον τοιοῦτόν τι ἐφοβήθησαν αἱ παῖδες. Εὐτυχῶς δὲ τὸ σπήλαιον ἦτο ἐφωδιασμένον διὰ πολλοὺς μῆνας, καὶ οὔτε θερμότης ἔλειπεν, οὔτε τροφαί.

Ἤδη ἀπό τινων ἑβδομάδων εἶχον διανεμηθῇ χειμερινὰ ἐνδύματα, ἐπιβλέποντος τοῦ Γόρδωνος μήπως παραμεληθῇ τι συντείνον εἰς τὴν ὑγίειαν τῶν παίδων.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον ἡ μικρὰ ἀποικία συνεταράχθη ὀλίγον. Τὴν 10 Ἰουνίου ἔληγεν ἡ ἀρχὴ τοῦ Γόρδωνος, καὶ ἔμελλον νὰ γίνωσιν ἐκλογαὶ πρὸς ἐκλογὴν νέου προέδρου. Ἐκ τούτου ἤρχισαν νὰ γίνωνται διάφοροι συνομιλίαι, διαβούλια καὶ μὰ τὸ ναὶ καὶ μηχανορραφίαι. Καὶ ὁ μὲν Γόρδων, ὡς γνωστόν, δὲν ἤθελε νὰ ἀναμιχθῇ, ὁ δὲ Βριάν, καθὸ Γάλλος, οὐδὲ διενοεῖτο κἂν νὰ διοικήσῃ ἀποικίαν παίδων, ὧν οἱ πλεῖστοι ἦσαν Ἄγγλοι.

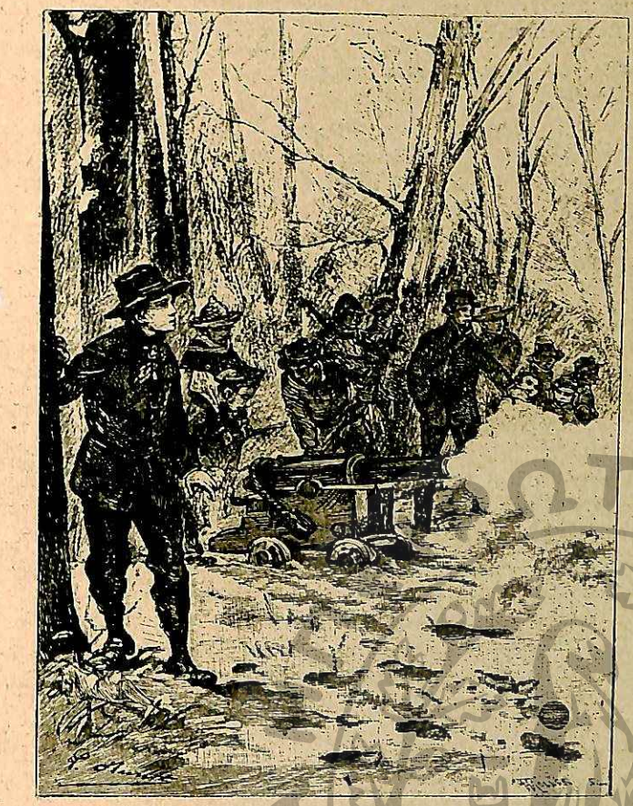

« Μπουμ ! » (Σελ. 84)

Ὁ μόνος δὲ ὅστις ἐφρόντιζε περὶ ἐκλογῶν καὶ ἠγωνία ἐνδομύχως χωρὶς νὰ τὸ ἀποδεικνύῃ πολύ, ἦτο ὁ Δόνιφαν. Καὶ προδήλως θὰ εἶχε πλείστην πιθανότητα ἐπιτυχίας, ἕνεκα τῆς εὐφυΐας του καὶ τῆς ἀδιαφιλονικήτου γενναιότητός του, ἂν μὴ ἦτο ἀλαζών, τυραννικὸς καὶ φιλονερός, τρία ἐλαττώματα τὰ ὁποῖα εἶνε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν τούτοις εἴτε ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι πάντως θὰ ἔχῃ τὴν πλειονοψηφίαν, εἴτε ἐπειδὴ ἡ ματαιότης του δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ ἐπαιτήσῃ ψήφους, δὲν ἐνήργησε τίποτε. Ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ὅμως συνέτρεχον οἱ φίλοι του Οὐίλκοξ, Οὐὲπ καὶ Κρός, προτρέποντες τοὺς συντρόφους των νὰ δώσωσι τὴν ψῆφόν των εἰς τὸν Δόνιφαν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὐδεὶς ἄλλος ὑποψήφιος ἐξετέθη, ὁ Δόνιφαν εἶχε βεβαιοτάτην τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἐκλογήν του ἐξησφαλισμένην.

Ἐξημέρωσεν ἡ 10 Ἰουνίου.

Ἡ ψηφοφορία ἔμελλε νὰ γίνῃ μετὰ μεσημβρίαν. Ἕκαστος θὰ ἔγραφε ἐπὶ δελτίου τὸ ὄνομα ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐψήφιζε, ἡ δὲ πλειονοψηφία θὰ ἀπεφάσιζεν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀποικία εἶχε δεκατέσσαρα μέλη— ὁ Μόκος ὡς μαῦρος δὲν εἶχεν ἀξιώσεις δικαιώματος ψήφου—ὁ ἐκλεχθησόμενος πρόεδρος ὤφειλε νὰ λάβῃ ψήφους τὸ ἥμισυ τῶν δεκατεσσάρων πλέον μιᾶς, τοῦτ' ἔστιν ὀκτώ.

Γενομένης διαλογῆς τῶν ψήφων ἐπιστατοῦντος τοῦ Γόρδωνος, ἐξήχθη τὸ ἑξῆς ἀποτέλεσμα, καθ' ὃ ἔλαβεν

ὁ μὲν Βριὰν	ψήφους	8
ὁ δὲ Δόνιφαν	»	3
ὁ δὲ Γόρδων	»	1.

Οὔτε ὁ Γόρδων οὔτε ὁ Δόνιφαν ἠθέλησαν νὰ ψηφίσωσιν, ὁ δὲ Βριὰν ἐψήφισε τὸν Γόρδωνα.

Ὁ Δόνιφαν ἀκούσας ἐκφωνούμενον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν ἀμηχανίαν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του.

Ὁ δὲ Βριὰν θαυμάζων καὶ ἐκπληττόμενος διότι ἐπλειονοψήφισε, κατ' ἀρχὰς μὲν διενοήθη νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ ἀποποιηθῇ τὴν προσφερομένην εἰς αὐτὸν τιμήν· ἀλλ' ἀναμφιβόλως σκεφθεὶς ἔπειτα καλλίτερον, ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἀδελφόν του Ἰάκωβον, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του :

«Σᾶς εὐχαριστῶ, συνάδελφοί μου, δέχομαι».

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δ' ἐκείνης ὁ Βριὰν ἦτο ὁ πρόεδρος τῶν νέων ἀποίκων τῆς νήσου Τσαίρμαν ἐπὶ ἓν ἔτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΨΥΧΟΣ ΔΡΙΜΥ.—ΕΠΙΔΕΞΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ. — ΑΠΕΙΘΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΝΙΦΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΟΣ. — ΟΜΙΧΛΗ. — ΜΑΥΡΑ ΣΗΜΕΙΑ

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου τὸ ποτάμιον ἤρχισε νὰ παγώνῃ. Τὸ ἑκατοντάβαθμον θερμόμετρον ἐδείκνυεν εἴκοσι περίπου βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός· ὥστε μετ'οὐ πολὺ θὰ ἐπάγωνε καὶ ἡ λίμνη.

Τὸ χειμερινὸν πρόγραμμα ἤρχισε νὰ ἐκτελῆται ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὁ Βριὰν ἐπέβλεπε τὴν ἀκριβῆ τήρησιν αὐτοῦ χωρὶς νὰ καταχρᾶται τὴν ἐξουσίαν του. Οἱ πάντες ὑπήκουον εἰς αὐτὸν μετὰ χαρᾶς, πρῶτος δὲ ὁ Γόρδων ἔδιδε τὸ παράδειγμα. Ὁ Βριὰν ἐφέρετο δικαίως πρὸς πάντας, ἀναλαμβάνων αὐτὸς τὰς μᾶλλον ἐπιπόνους καὶ δυσκόλους ἐργασίας, οὐδόλως φειδόμενος τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἤδη δὲ καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤρχισε νὰ ἀναμιγνύεται μετὰ περισσοτέρου θάρρους εἰς τὰ παιγνίδια τῶν ἄλλων παιδίων.

Τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον καὶ ὑπερβολικόν, καὶ τὸ θερμόμετρον ἔδειξε τριάκοντα βαθμούς. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀπηγορεύθη ῥητῶς ἡ ἔξοδος εἰς τοὺς μικρούς, οἱ δὲ μεγάλοι ἐξήρχοντο μόνον πρὸς συντήρησιν τῶν θερμαστρῶν τοῦ πτηνοτροφείου καὶ τῶν λοιπῶν ἐξαρτημάτων.

Εὐτυχῶς τὸ ψῦχος διήρκεσεν ὀλίγον. Ἔπειτα βαθμηδὸν τὸ θερμόμετρον ἀνέβη καὶ ἔμεινε σταθερῶς δεικνύον κατὰ μέσον ὅρον 7 βαθμοὺς μέχρι 8 κάτω τοῦ μηδενός. Ἤρχισαν δὲ τότε νὰ ἐξέρχωνται καὶ νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς λάκκους καὶ τὰς παγίδας, ὥστε καθ' ἑκάστην σχεδὸν εἶχον κρέας νωπόν.

Μία τῶν κοινοτάτων καὶ προσφιλεστάτων διασκεδάσεων τῶν κατοίκων τῶν βορείων μερῶν εἶνε καὶ ἡ παγοδρομία, νὰ τρέχωσι δῆλα δὴ ἐπὶ τοῦ πάγου. Ὁ Βριὰν λοιπὸν διενοήθη νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ πρόγραμμα τὴν παγοδρομίαν. Ἡ λίμνη δὲ πρὸς τοῦτο ἦτο καταλληλοτάτη. Ἀλλ' ἐχρειάζοντο παγοπατίδες, σανδάλια ἐπίτηδες κατεσκευασμένα. Ὁ Βάξτερ κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ προχείρως ζεύγη τινὰ παγοπατίδων.

Τὰ παιδία ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην διὰ τὴν νέαν ταύτην διασκέδασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον συνηθισμένα.

Λοιπὸν τῇ 25 Αὐγούστου περὶ ὥραν 11 π. μ. ὁ Βριάν, ὁ Γόρδων, ὁ Γάρνετ, ὁ Σέρβης, ὁ Γέγκινς καὶ ὁ Ἰάκωβος μετέβησαν εἰς τὴν λίμνην νὰ ἐξετάσωσι τὰ διάφορα μέρη αὐτῆς, καὶ νὰ ἴδωσι ποῦ εἶνε πυκνότερον τὸ στρῶμα τοῦ πάγου καὶ νὰ ἐκλέξωσι τὸ καταλληλότατον μέρος εἰς παγοδρομίαν. Ἐμειναν δὲ ἐν τῷ σπηλαίῳ ὁ Δόλης, ὁ Ἴβερσον καὶ ὁ Κοστὰρ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Μόκου καὶ τοῦ Πιστοῦ.

Ὁ Βριὰν εἶχε παραλάβῃ μικρὰν σάλπιγγα τοῦ πλοίου διὰ νὰ συναθροίζῃ τὸ μικρὸν του στράτευμα ὁσάκις ἀπεμακρύνετο πολὺ ἐπὶ τῆς ἐκτεταμένης λίμνης. Πάντες δὲ προεγευμάτισαν πρὶν ἐκκινήσωσιν, ὑπολογίζοντες ὅτι θὰ ἐπανέλθωσι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Τρία ὅλα μίλλια ἐδέησε νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς λίμνης διὰ νὰ εὕρωσι τὸ κατάλληλον μέρος, καὶ πράγματι εὗρον ὅπως το ἤθελον.

Περιττὸν δὲ εἶνε νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρὸς εἶχον παραλάβῃ καὶ τὰ ὅπλα των. Ὁ δὲ Βριὰν καὶ ὁ Γόρδων, οἵτινες δὲν ἠγάπων τὴν παγοδρομίαν συνώδευσαν τοὺς συντρόφους των μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τους προσέχωσι, καὶ νὰ προλάβωσιν οἱανδήποτε τυχὸν ἀπερισκεψίαν καὶ ἀταξίαν.

Ἀναντιρρήτως οἱ ἄριστοι παγοδρόμοι ἦσαν ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρός, μάλιστα δὲ ὁ Ἰάκωβος ὑπερέβαινε πάντας καὶ εἰς τὴν ταχύτητα καὶ εἰς τὴν ἐπιδεξιότητα μεθ' ἧς ἐχάρασσεν ἐπὶ τοῦ πάγου καμπύλας κανονικωτάτας καὶ πολυπλόκους.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ παιγνιδίου ὁ Βριὰν συγκαλέσας πάντας εἶπε πρὸς αὐτοὺς ταῦτα:

« Περιττὸν εἶνε νά σας συστήσω νὰ εἶσθε φρόνιμοι καὶ νὰ ἀποφεύγετε πᾶσαν φιλονικίαν καὶ ἀφορμὴν ἔριδος. Διότι καὶ ἂν δὲν εἶνε φόβος νὰ σπάσῃ ὁ πάγος, εἶνε ὅμως πάντοτε φόβος νὰ σπάσετε κανὲν ποδάριν ἢ κανὲν χέρι. Μὴ ἀπομακρύνεσθε πολὺ ὥστε νὰ μὴ φαίνεσθε, ἀλλ' ἐὰν ὅμως συμβῇ τοιοῦτόν τι μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ Γόρδων καὶ ἐγὼ θὰ εἴμεθα ἐδῶ καὶ θά σας περιμένωμεν εἰς τοῦτο ἐδῶ τὸ μέρος· λοιπὸν ὅταν σαλπίσω τὴν σύναξιν πρέπει εὐθὺς νὰ ἑτοιμασθῆτε νὰ ἐπιστρέψετε καὶ νὰ συναχθῆτε ἐδῶ. »

Μετὰ τὰς παραγγελίας ταύτας οἱ παγοδρόμοι διεσπάρησαν ἐπὶ τῆς λίμνης καὶ μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἔτρεχον· τοῦτο δὲ παρετήρησεν ὁ Βριὰν μετὰ πολλῆς χαρᾶς, συνέβησαν καὶ ὀλίγαι πτώσεις ἀλλὰ μόνον γέλωτα προεκάλεσαν.

Ἀληθῶς ὁ Ἰάκωβος ἦτο θαῦμα νά τον βλέπῃς· ὠλίσθαινεν ἐπὶ τοῦ πάγου ἐμπρός, ὀπίσω, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδός, ἐπὶ τῶν δύο, ὄρθιος ἢ ὀκλάζων περιγράφων κύκλους καὶ ἐλλείψεις μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας. Φαντασθῆτε δὲ τὴν χαρὰν τοῦ

Βριὰν βλέποντος τὸν ἀδελφόν του παίζοντα μετὰ τῶν λοιπῶν παίδων!

Πιθανῶς ὁ Δόνιφαν ὅστις μανιωδῶς ἠγάπα τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ἠσθάνετο ζηλοτυπίαν τινὰ πρὸς τὸν Ἰάκωβον, τὸν ὁποῖον πάντες ἐπευφήμουν διὰ τὰς ἐπιτυχίας του. Διὰ τοῦτο ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς ὄχθης παρὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Βριάν. Μάλιστα δὲ ἔνευσε πρὸς τὸν Κρὸς νὰ ἔλθῃ πλησίον του.

« Αἴ! Κρός, εἶπε πρὸς αὐτόν, βλέπω ἀγριόπαπιες ἕνα σωρὸ ἐκεῖ πέρα... διακρίνεις; ...

— Μάλιστα, Δόνιφαν!

— Ἔχεις τὸ ὅπλον σου!... Ἔχω τὸ ὅπλον μου!... λοιπὸν ἐμπρός... ἂς κυνηγήσωμεν!...

— Ἀλλ' ὁ Βριὰν ἀπηγόρευσε!...

— Οὔ καὶ σύ! μή με σκοτίζῃς μὲ τὸν Βριάν σου!... Ἐμπρός, ἀκολούθει με, νὰ γίνωμεν ἀστραπή!»

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρὸς διέβησαν ἥμισυ μίλλιον καταδιώκοντες τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα ἵπταντο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης.

« Ποῦ πηγαίνουν; εἶπεν ὁ Βριὰν πρὸς τὸν Γόρδωνα βλέπων αὐτοὺς ἀπομακρυνομένους.

— Θὰ πηγαίνουν νὰ κυνηγήσουν, εἶπεν ὁ Γόρδων, ἡ μανία τοῦ κυνηγίου....

— Εἰπὲ μᾶλλον ἡ μανία τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς παρακοῆς, εἶπεν ὁ Βριάν. Πάλιν ὁ Δόνιφαν!...

— Λέγεις, Βριάν, νὰ ἔχουν κανένα φόβον;...

— Τίς οἶδε; πάντοτε ὅμως εἶνε ἀπερισκεψία νὰ ἀπομακρύνωνται!... Κύτταξέ τους πόσον ἀπεμακρύνθησαν! »

Καὶ πράγματι παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ δρόμου ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρὸς μόλις ἐφαίνοντο ὡς δύο μαῦρα σημεῖα εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς λίμνης.

Καὶ ἂν εἶχον ὥραν νὰ ἐπανέλθωσι, διότι ὑπελείπετο ὀλίγων ὡρῶν ἡμέρα ἀκόμη, πάλιν ὅμως θὰ ἦτο ἀπερισκεψία ἡ ἀπομάκρυνσίς των. Διότι ἦτο φόβος μήπως μεταβληθῇ ὀλίγον τι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις καὶ ἐπέλθῃ ὁμίχλη. Δυστυχῶς περὶ ὥραν 2 μ. μ. ὁ ὁρίζων ἀφνης ἐκαλύφθη ὑπὸ ὁμίχλης πυκνοτάτης, καὶ ὅμως ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρὸς δὲν εἶχον ἐπανέλθῃ· ἡ δὲ ὁμίχλη ἀπέκρυπτεν ἐντελῶς τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Φαντάζεσθε τὴν ταραχὴν τοῦ Βριάν.

« Ἔγινε ὅ τι ἐφοβούμην! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν. Τώρα πῶς θὰ εὕρουν τὸν δρόμον;

— Σάλπισε!... σάλπισε!...» εἶπε μετὰ ζωηρότητος ὁ Γόρδων.

Τρὶς ἀντήχησεν ἡ σάλπιγξ καὶ ἡ χαλκίνη φωνή της διεπέρασε τὸ διάστημα. Ἴσως ἀπαντήσωσι διὰ πυροβολισμῶν.

Ὁ Βριὰν καὶ ὁ Γόρδων ἠκροάσθησαν... ἀλλ' οὐδεὶς κρότος ὅπλων ἦλθεν εἰς τὰ ὦτά των.

Καὶ ἤδη ἡ ὁμίχλη ἐγίνετο πυκνοτέρα καὶ μετ' ὀλίγον ἡ λίμνη θὰ ἐγίνετο ἀφανής.

Ὁ Βριὰν τότε προσεκάλεσε τοὺς παῖδας, οἵτινες ἦσαν διεσπαρμένοι καὶ μετ' ὀλίγον πάντες συνηθροίσθησαν εἰς τὴν ὄχθην.

« Τί ποιητέον;... ἠρώτησεν ὁ Γόρδων.

— Νὰ προσπαθήσωμεν διὰ παντὸς τρόπου νὰ εὕρωμεν τὸν Δόνιφαν καὶ τὸν Κρός, πρὶν ἀποπλανηθοῦν ἐντελῶς ἐντὸς τῆς ὁμίχλης. Ἂς πεταχθῇ κανεὶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐξηφανίσθησαν νὰ προσπαθήσῃ νά τους συνάξῃ μὲ τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος.

—Ἐγὼ πηγαίνω, εἶπεν ὁ Βάξτερ.

— Καὶ μεῖς! εἶπον ταυτοχρόνως δυο ἢ τρεῖς ἄλλοι.

—Ὄχι!... εἶπεν ὁ Βριάν, πηγαίνω ἐγώ!...

—Ἐγὼ πηγαίνω, ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος...

—Ἔστω! εἶπεν ὁ Βριάν. Πήγαινε, Ἰάκωβε, καὶ πρόσεχε νὰκούσῃς τίποτε πυροβολισμούς. Στάσου! πάρε καὶ τὴν σάλπιγγα διὰ νά τους δώσῃς εἴδησιν ὅτι τοὺς ἀναζητεῖς.

— Πολὺ καλά, ἀδελφέ!» εἶπεν ὁ Ἰάκωβος καὶ ἔδραμεν ὡς βέλος ὀλισθαίνων ἐπὶ τῆς λίμνης διὰ τῶν παγοπατίδων του.

Μετ' ὀλίγον ἔγινεν ἄφαντος.

Ὁ Βριάν, ὁ Γόρδων καὶ οἱ ἄλλοι ἠκροῶντο μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπί τινα ὥραν ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον βαθμηδὸν ἀπεσβέσθη ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως.

Παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα, ἀλλ' οὐδὲν σημεῖον ἐφαίνετο, οὔτε πυροβολισμὸς ἠκούετο οὔτε ἦχος σάλπιγγος.

«Καὶ τί θὰ γίνουν καὶ οἱ τρεῖς ἂν νυκτώσῃ πρὶν ἐπανέλθουν;

—Ἂν εἴχαμεν τοὐλάχιστον ἄλλα ὅπλα μαζί μας, ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης, ἴσως...

—Ὅπλα; εἶπεν ὁ Βριάν, ἂς τρέξωμεν εἰς τὸ σπήλαιον ἀμέσως. Ἐμπρός, παιδιά, μὴ χάνωμεν καιρόν.»

Πρὶν παρέλθῃ ἡμίσεια ὥρα, ὁ Βριάν, ὁ Γόρδων καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες διῆλθον τὰ τρία μίλλια τὰ χωρίζοντα αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ σπηλαίου.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην οὐδεὶς ἐσκέφθη περὶ οἰκονομίας τῆς πυρίτιδος. Ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Βάξτερ ἐγέμισαν δύο ὅπλα καὶ ἐπυροβόλησαν πρὸς ἀνατολάς.

Ἀλλ' οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις! Οὐδεμία ἀπόκρισις! οὔτε πυροβολισμός, οὔτε ἦχος σάλπιγγος.

Καὶ ἦτο ἤδη τρεῖς ἥμισυ μετὰ μεσημβρίαν· καθ' ὅσον δὲ ὁ ἥλιος κατήρχετο, καὶ ἡ ὁμίχλη ἐγίνετο πυκνοτέρα. Ὥστε οὐδὲν διεκρίνετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης.

«Τὸ πυροβόλον, παιδιά! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

— Ναί ναὶ τὸ κανόνι! ἀνεφώνησαν τὰ μικρὰ παιδία.»

Ἓν τῶν μικρῶν πυροβόλων τοῦ Σλώγι εἶχον

στήσῃ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου τὸ ἔσυρον λοιπὸν πρὸς τὰ ἔξω εἰς ἐπίπεδον μέρος καί το ἔστρεψαν βορειανατολικῶς. Τὸ ἐγέμισαν μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπυροβόλησαν.

«Μπούμ! ἠκούσθη βαρὺς βρόντος, καὶ ὁ Δόλης καὶ ὁ Κοστὰρ ἔφραξαν τὰ ὦτά των διὰ τῶν μικρῶν χειρῶν των.

Ὁ κρότος τοῦ πυροβόλου θὰ ἠκούσθη βεβαίως εἰς διάστημα πολλῶν μιλλίων, διότι ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἤρεμος.

Ἀκρεῶνται... ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις!

Ἐπὶ μίαν ὥραν ἐξηκολούθουν πυροβολοῦντες ἀνὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀδύνατον δὲ ἦτο νὰ παρεξηγήσωσι τοὺς κρότους τούτους ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Ἰάκωβος. Ἔπειτα δὲ βεβαίως ἠκούοντο οἱ κρότοι ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης, διότι ἡ ὁμίχλη εἶνε καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἤχου, τοῦτ' ἔστι διαδίδει τὸν ἦχον, καὶ τόσον εὐκολώτερον καὶ μακρότερον, ὅσον εἶνε πυκνοτέρα.

Τέλος ὀλίγον πρὸ τῆς 5 μ. μ. ἠκούσθησαν δύο ἢ τρεῖς βολαὶ ὅπλου μακρόθεν μὲν ἀλλὰ καθαρὰ ἐρχόμεναι ἐκ τοῦ βορειανατολικοῦ μέρους.

«Αὐτοὶ εἶνε!» ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης.

Παρευθὺς δὲ ὁ Βάξτερ ἀπήντησεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Δόνιφαν διὰ τελευταίας ἐκπυρσοκροτήσεως.

Μετά τινας στιγμὰς δύο σκιαὶ διεγράφοντο διὰ μέσου τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, ἥτις ἦτο ὀλιγώτερον πυκνὴ παρὰ τὴν ὄχθην ἢ ἐπὶ τῆς λίμνης, καὶ ταυτοχρόνως ἐπευφημίαι καὶ ζήτω ἠκούσθησαν ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὰ ζήτω τῶν παίδων.

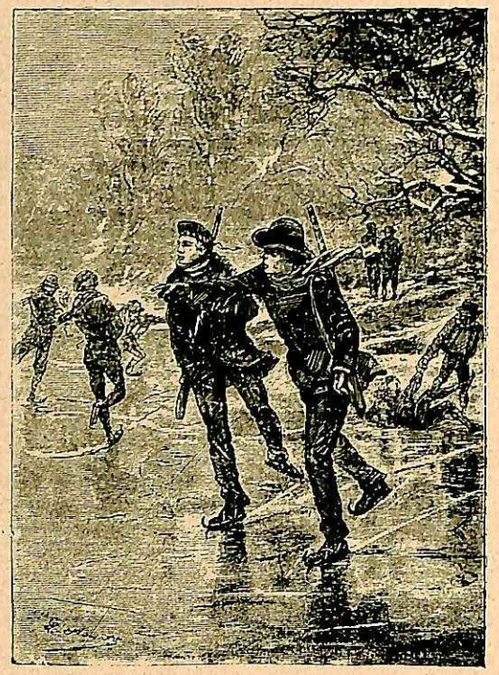

«ΒΛΕΠΩ ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΕΣ ΕΚΕΙ ΠΕΡΑ... ΔΙΑΚΡΙΝΕΙΣ;...» (Σελ. 83)

Ἦσαν δὲ ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρός.

Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο μετ' αὐτῶν.

Φαντάζεσθε τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν θλῖψιν τοῦ Βριάν! Ὁ ἀδελφός του δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τοὺς δύο κυνηγούς, οἵτινες οὐδ' ἤκουσαν κἂν τὰ σαλπίσματά του, διότι πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν εἶχον τραπῇ αὐτοὶ καὶ πρὸς ἄλλην ἐκεῖνος, οὗτος μὲν πρὸς ἀνατολάς, ἐκεῖνοι δὲ πρὸς μεσημβρίαν. Οὐδ' ἐκεῖνοι δὲ θὰ ἠδύναντο ν' ἀνεύρωσι τὴν ὁδὸν ἄνευ τῶν κρότων τοῦ πυροβόλου.

Ὁ Βριὰν συλλογιζόμενος τὸν ἀποπλανηθέντα ἀδελφόν του ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, οὐδὲ διενοήθη κἂν νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Δόνιφαν, ὅστις ἕνεκα τῆς παρακοῆς του καὶ τῆς ἀπειθείας ἐκινδύνευε νὰ γίνῃ αἴτιος δεινῆς συμφορᾶς. Διότι, ἐὰν ὁ Ἰάκωβος ἠναγκάζετο νὰ διανυκτερεύσῃ ἐπὶ τῆς λίμνης ὑπὸ θερμοκρασίαν ἥτις ἴσως θὰ κατέβαινεν εἰς δεκαπέντε βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τοσοῦτον δριμὺ ψῦχος;

«Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ὑπάγω ἀντ' αὐτοῦ, ἔλεγεν ὁ Βριάν, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Γόρδων καὶ ὁ Βάξτερ προσεπάθουν νὰ ἐμβάλωσι θάρρος καὶ ἐλπίδα.

Ἔρριψαν ὀλίγας ἔτι βολὰς πυροβόλου, τὰς ὁποίας θὰ ἤκουεν ὁ Ἰάκωβος ἐὰν εἶχεν ἔλθῃ πλησίον τοῦ σπηλαίου καὶ θὰ ἔσπευδε νὰ ἀπαντήσῃ διὰ τῆς σάλπιγγός του. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔπαυσαν καὶ οἱ τελευταῖοι ἦχοι τῶν κρότων τοῦ πυροβόλου, οὐδεμία ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ἀπάντησις.

Καὶ ἤδη ἡ νὺξ προσήγγιζε, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σκότος ἤθελε περιβάλῃ ὅλην τὴν νῆσον.

Ἐν τούτοις συνέβη τι ὅλως ἀπρόοπτον καὶ πολὺ εὐνοϊκόν. Ἡ ὁμίχλη ἐφαίνετο τείνουσα νὰ διαλυθῇ. Ὁ λεπτὸς ἄνεμος, ὅστις ὡς συνήθως ἔπνεε κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἤρχισε νὰ ἀπωθῇ τὴν ὁμίχλην πρὸς ἀνατολὰς καὶ νὰ καθαρίζῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης. Ὥστε ὁ Ἰάκωβος διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν τοῦ σπηλαίου ἐν μόνον ἐμπόδιον εἶχε, τὸ σκότος. Ὅθεν ἀπεφάσισαν νὰ ἀνάψωσι μεγάλην πυρὰν δι' ὅλης τῆς νυκτός, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν Ἰάκωβον ὡς φάρος.

Καὶ ἤδη ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Σέρβης συνεσώρευον τὰ ξύλα τῆς πυρᾶς· ἀλλ' ὁ Γόρδων εἶπε πρὸς αὐτούς:

«Σταθῆτε μίαν στιγμήν!»

Καὶ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου παρετήρει μετὰ προσοχῆς πρὸς τὸ βορειανατολικὸν μέρος τῆς λίμνης.

«Νομίζω ὅτι βλέπω ἓν μαῦρον σημεῖον... εἶπεν, ἓν σημεῖον τὸ ὁποῖον κινεῖται...»

Καὶ ὁ Βριὰν λαβὼν τὸ τηλεσκόπιον παρετήρησε καὶ αὐτός.

«Ἆ! δόξα σοι ἢ Θεός! ἀνεφώνησεν. Αὐτὸς εἶνε... Ὁ Ἰάκωβος εἶνε... Τὸν διακρίνω!...»

Πάντες δὲ οἱ παῖδες ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἀνεφώνησαν ὡς ἐὰν ἦτο δυνατὸν ν' ἀκουσθῶσιν αἱ κραυγαί των εἰς ἀπόστασιν ἥτις δὲν θὰ ἦτο ὀλιγωτέρα ἑνὸς μιλλίου!

Ἀλλ' ὅμως ἡ ἀπόστασις αὕτη ἠλαττοῦτο προφανῶς. Ὁ Ἰάκωβος διὰ τῶν παγοπατίδων του ὠλίσθαινεν ὡς βέλος ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς ἐπιφανείας τῆς λίμνης. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ ἔφθανε.

«Δὲν φαίνεται νὰ εἶνε μόνος του,» εἶπεν ὁ Βάξτερ μετ' ἀπορίας χειρονομῶν.

Τῷ ὄντι παρατηρήσαντες προσεκτικώτερον, εἶδον δύο ἄλλα σημεῖα μαῦρα κινούμενα ὄπισθεν τοῦ Ἰακώβου μίαν ἑκατοστὸν περίπου βήματα.

«Τί νὰ εἶνε;... ἠρώτησεν ὁ Γόρδων.

—Ἄνθρωποι;... εἶπεν ὁ Βάξτερ.

—Ὄχι δά... φαίνονται σὰν ζῶα, εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ.

—Ἄγρια ἴσως! ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν, καὶ ἄνευ τινὸς δισταγμοῦ ἁρπάζει τὸ δίκαννόν του καὶ σπεύδει εἰς προϋπάντησιν τοῦ Ἰακώβου, πυροβολεῖ κατὰ τῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα παρευθὺς ὑποχωροῦσι καὶ ἐξαφανίζονται μετ' ὀλίγον.

Ἦσαν δύο ἄρκτοι, πρᾶγμα ἀπροσδόκητον! Ἐὰν ὅμως ὑπῆρχον ἄρκτοι εἰς τὴν νῆσον, πῶς δὲν εἶδόν ποτε ἴχνη των οἱ παῖδες εἰς τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομάς των; Ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν ἦσαν κάτοικοι τῆς νήσου, ἀλλ' ὅτι τον χειμῶνα ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσον εἴτε διὰ τῆς παγωμένης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἴτε καθήμεναι ἐπὶ μεγάλων ὄγκων πάγου παρασυρομένων ὑπὸ τῶν ρευμάτων. Τοῦτο δὲ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὑπῆρχεν ἤπειρος πλησίον τῆς νήσου;

Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἄξιον προσοχῆς καὶ μελέτης.

Ὅπως δήποτε ὁ Ἰάκωβος ἐσώθη καὶ ὁ Βριὰν ἔθλιβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τὰ συγχαρητήρια, οἱ ἀσπασμοί, αἱ δεξιώσεις δὲν ἐλείψαν. Ὁ δύσμοιρος παῖς, ἀφ' οὗ μάτην ἐσάλπιζε προσκαλῶν τοὺς δύο συνοδοιπόρους του, ἀπεπλανήθη καὶ αὐτὸς καὶ δὲν εἵξευρε ποῦ εὑρίσκεται, ὅτε αἴφνης ἤκουσε βολὴν πυροβόλου.

«Τὸ πυροβόλον μας θὰ εἶνε» εἶπε καθ' ἑαυτόν, προσπαθῶν νὰ καταλάβῃ πόθεν ἔρχεται ὁ κρότος. Ἦτο δὲ τότε πολλὰ μίλλια μακρὰν τῆς ὄχθης πρὸς τὸ βορειανατολικὸν τῆς λίμνης. Παρευθὺς μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν παγοπατίδων του ὠλίσθησεν ἐπὶ τοῦ πάγου πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κρότου. Αἴφνης καθ' ἣν στιγμὴν διελύετο ἡ ὁμίχλη ἐφάνησαν ἔμπροσθέν του δύο ἄρκτοι καὶ ἐφώρμησαν κατ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ καί τοι ὁ κίνδυνος ἦτο προδηλότατος, ὁ Ἰάκωβος ὅμως δὲν τα ἔχασε, καὶ κατώρθωσε διὰ τῆς ταχύτητός του νὰ προχωρήσῃ πολὺ πρὸ τῶν ἄρκτων καὶ νά τας ἀφήσῃ ὄπισθέν του. Ἐὰν ὅμως, ὃ μὴ γένοιτο, ἤθελεν ὀλισθήσῃ καὶ πέσῃ, τότε βεβαίως, τετέλεσται, θά τον ἔφθανον τὰ θηρία.

«Ο ΔΟΝΙΦΑΝ ΑΡΠΑΖΕΙ ΤΟ ΔΙΚΑΝΝΟΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΣΠΕΥΔΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΑΚΩΒΟΝ»

Οὕτω πως ἐσώθη ὁ Ἰάκωβος· ἐν ᾧ δὲ πάντες ἐπανήρχοντο εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ Ἰάκωβος λαβὼν κατὰ μέρος τὸν ἀδελφόν του εἶπε πρὸς αὐτὸν σιγά:

«Εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου, διότι μοῦ ἔδωσες τὴν ἄδειαν νά....»

Ὁ δὲ Βριὰν ἔθλιψε τὴν χεῖρά του καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Ἔπειτα ἐν ᾧ ὁ Δόνιφαν ἔμελλε νὰ διαβῇ τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, εἶπε πρὸς αὐτόν:

«Σοῦ ἀπηγόρευσα, Δόνιφαν, νὰ ἀπομακρυνθῇς πολύ, καὶ εἶδες ὅτι ἡ ἀπείθειά σου παρ' ὀλίγον ἔγινεν αἰτία μεγάλου δυστυχήματος. Ἀλλά, ἂν καὶ ἔπταισες, οὐχ ἧττον ὅμως ὀφείλω νὰ σὲ εὐχαριστήσω, Δόνιφαν, διότι ἔσπευσες εἰς βοήθειαν τοῦ Ἰακώβου, τὸν ὁποῖον αἱ ἄρκτοι βεβαίως θὰ ἔφθανον καὶ θά τον κατεσπάρασσον.

— Τὸ καθῆκόν μου ἔπραξα», ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν μετὰ ψυχρότητος, καὶ δὲν ἔλαβε τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ὁ Βριὰν μετ' ἐγκαρδίου ἀγάπης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

ΣΤΑΘΜΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΝΟΤΙΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ.— ΔΟΝΙΦΑΝ, ΚΡΟΣ, ΟΥΕΠ ΚΑΙ ΟΥΙΛΚΟΞ.— ΧΩΡΙΣΜΟΣ. —ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑΝ ΟΧΘΗΝ.— ΑΦΙΞΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΒΟΛΗΝ

Ἐξ ἑβδομάδας μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμβάντα, τέσσαρες ἐκ τῶν ἀποίκων τῆς νήσου ἐστάθμευσαν εἰς εἰς τὸ μεσημβρινὸν ἄκρον τῆς λίμνης περὶ ὥραν 5 μ. μ.

Ἦτο 10 Ὀκτωβρίου, τοῦτ' ἔστι ἄνοιξις, ἔαρ. Τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἦσαν δροσερὰ καὶ καταπράσινα. Αὖρα λεπτὴ ἐρρυτίδωνεν ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης. Πτηνὰ πολλὰ καὶ διάφορα ἵπταντο κατὰ στίφη, καὶ κραυγάζοντα ἀπήρχοντο εἰς τὰς νυκτερινὰς κατοικίας των εἴτε ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιὰν τῶν δασῶν, εἴτε εἰς τὰς ῥωγμὰς τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς.

Πυρὰ λαμπρὰ παρὰ τὴν ῥίζαν δένδρου διεσκόρπιζε τὸν εὐώδη καπνόν της, τὸν ὁποῖον ὁ ἄνεμος ὤθει μακράν. Μεταξὺ δὲ δύο πετρῶν ἐπὶ προχείρου ἑστίας ζεῦγος πτηνῶν ἐψήνετο διαχέον εὐώδη κνίσσαν.

Οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι μετὰ τὸ δεῖπνον περιετυλίχθησαν διὰ τῶν σκεπασμάτων των, καὶ οἱ μὲν τρεῖς ἀπεκοιμήθησαν ὕπνον γλυκύτατον, ὁ δὲ τέταρτος ἔμεινεν ἄγρυπνος, φυλάττων μέχρι πρωΐας τοὺς κοιμωμένους συνοδοιπόρους του.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι ἦσαν ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρός, ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Οὐίλκοξ. Ἀλλὰ πῶς εὑρέθησαν ἐδῶ καὶ πῶς ἀπεχωρίσθησαν τῶν συντρόφων των ;

Κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας τοῦ δευτέρου χειμῶνος, ὃν οἱ μικροὶ ἄποικοι διῆλθον ἐν τῇ νήσῳ, ἡ ψυχρότης τῶν σχέσεων μεταξὺ Δόνιφαν καὶ Βριὰν ἐκορυφώθη. Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Δόνιφαν μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν, ἐνθυμεῖσθε τὴν ἀπείθειάν του καὶ τὴν παρακοὴν κατὰ τὴν παγοδρομίαν· κατόπιν ὅμως ἔγινε θρασύτερος καὶ ἀπειθέστερος, ὥστε ὁ Βριὰν εἶχεν ἀποφασίσῃ νά τον τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς, διότι οὕτω πως παρέλυε τὴν πειθαρχίαν καὶ ἔδιδε κακὸν παράδειγμα.

Ὁ δὲ Δόνιφαν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, Κρός, Οὐὲπ καὶ Οὐίλκοξ ἔζων χωριστά, καὶ μόνον τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ παρεκάθηντο μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἡμέραν τινὰ εἶπεν ὁ Βριὰν πρὸς τὸν Γόρδωνα: «Μοῦ φαίνεται, Γόρδων, ὅτι σκοπεύουν νὰ φύγουν ἀπ' ἐδῶ καὶ νά κατοικήσουν χωριστὰ εἰς ἄλλο μέρος τῆς νήσου.

— Πῶς το ὑποθέτεις; ἠρώτησεν ὁ Γόρδων.

— Εἶδα τὸν Οὐίλκοξ καὶ ἀντέγραφε τὸν γεωγραφικὸν πίνακα τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ . . .

— Ὁ Οὐίλκοξ τον ἀντέγραφε; . . .

— Μάλιστα, Γόρδων, ὁ Οὐίλκοξ. Καὶ μὰ τὸ ναί, Γόρδων, δὲν εἰξεύρω ἐὰν πρέπῃ νὰ παραιτηθῶ διὰ νὰ λείψουν ὅλαι αὐταὶ αἱ διαφοραὶ καὶ αἱ ἐνοχλήσεις. Θὰ παραιτηθῶ, Γόρδων, εἴτε ὑπὲρ σοῦ εἴτε καὶ ὑπὲρ τοῦ Δόνιφαν ! καὶ οὕτω πως παύει πᾶσα ἀντιζηλία . . .

— Ὄχι, Βριάν ! εἶπεν ὁ Γόρδων ἐντόνως, ὄχι ! κατ' οὐδένα λόγον. Ἐάν το κάμῃς αὐτὸ παραβαίνεις τὰ καθήκοντά σου καὶ τὰς ὑποσχέσεις σου πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοί σε ἐψήφισαν !»

Ἡ ψυχρότης ὁσημέραι ηὔξανε, καὶ οὕτω πως παρῆλθεν ὁ χειμών.

Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου τὸ ψῦχος ἐξέλιπε, ἐλύθησαν οἱ πάγοι τῆς λίμνης καὶ τοῦ ποταμίου, καὶ τὴν ἑσπέραν τῆς 9 Ὀκτωβρίου ὁ Δόνιφαν ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς συντρόφους του ὅτι θὰ φύγῃ μετὰ τοῦ Οὐέπ, τοῦ Κρὸς καὶ τοῦ Οὐίλκοξ.

«Θά μας ἀπαρνηθῆτε λοιπόν; εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Ὄχι, Γόρδων, δέν σας ἀπαρνούμεθα, ἀλλὰ μόνον ὁ Κρός, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐὲπ καὶ ἐγὼ ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑπάγωμεν νὰ κατοικήσωμεν εἰς ἄλλο μέρος τῆς νήσου.

— Καὶ διατί , Δόνιφαν ; ἠρώτησεν ὁ Βάξτερ.

— Ἁπλούστατα, διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ ζήσωμεν ὅπως θέλομεν, καὶ νά σου εἰπῶ τὴν μαύρην ἀλήθειαν, διότι δὲν ἐννοοῦμεν νὰ δεχώμεθα διαταγὰς ἀπὸ τὸν Βριάν !

— Ἤθελα νὰ εἴξευρα, Δόνιφαν, τί σου ἔκαμα ἐγώ ; ἠρώτησεν ὁ Βριάν.

— Τίποτε... μόνον ὅτι μᾶς ἐκάθισες εἰς τὸ κεφάλι μας. Εἴχαμεν Ἀμερικανὸν ἀρχηγόν . . . τώρα ἔχομεν Γάλλον, δὲν λείπει ἄλλο πλέον παρὰ νὰ ἐκλέξωμεν καὶ τὸν Μόκον.

— Δὲν πιστεύω νὰ ὁμιλῇς σπουδαίως, Δόνιφαν, εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Τὸ μόνον σπουδαῖον εἶνε, εἶπεν ὁ Δόνιφαν ἀλαζονικῶς, ὅτι ἂν ἀρέσκῃ εἰς τοὺς συντρόφους μας νὰ ἔχουν ἀρχηγὸν ἄλλον παρὰ Ἄγγλον, τοῦτο οὔτε εἰς ἐμὲ ἀρέσκει, οὔτε εἰς τοὺς φίλους μου.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Βριάν.... Οὐίλκοξ, Οὐέπ, Κρὸς καὶ σὺ Δόνιφαν, εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ φύγετε καὶ νὰ παραλάβετε ὅσα πράγματα σᾶς ἀναλογοῦν.

— Ἐννοεῖται καὶ γάρ! εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Ἔχομεν ἀπόφασιν σταθερὰν νὰ φύγωμεν καὶ θὰ φύγωμεν μάλιστα αὔριον.

— Εἴθε νὰ μὴ μετανοήσετε! » εἶπεν ὁ Γόρδων πεπεισμένος ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο περιττὴ καὶ ματαία.

[Ἕπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Η ΛΥΠΗ ΤΟΥ ΣΤΑΘΗ

Πολὺ πτωχὸν παιδίον ἦτο ὁ Στάθης. Οἱ γονεῖς του κατῴκουν εἰς μικρὸν καὶ ἐλεεινὸν καλυβόσπιτον. Ἀπὸ τὰ παράθυρα ἔμβαινεν ὁ ἄνεμος καὶ ἀπὸ τὴν χαμηλὴν στέγην τὴν σκεπασμένην μὲ πέταυρα ἔμβαινεν ἡ βροχή. Ἡ τροφή των ἦτο ψωμὶ ξηρὸν μὲ ἐλαίας ἢ τυρί.

Ἀφ' οὗ οἱ γονεῖς τοῦ Στάθη ἦσαν τόσον πτωχοὶ ἔπρεπεν αὐτὸς νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του καὶ πραγματικῶς ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς κτηματίου, τοῦ ὁποίου ἔβοσκε τὰς ἀγελάδας.

Ἡμέραν τινα τοῦ Ἰουλίου ὁ Στάθης ἐφύλαττε τὸ ποίμνιόν του εἰς τὴν κοιλάδα. Αἱ ἀγελάδες ἔβοσκον, αὐτὸς δ' ἐκάθητο εἰς τὴν σκιὰν μιᾶς ἐλάτης καὶ ἔπαιζε τὴν μικρὰν φλογέραν του, τὴν ὁποίαν μόνος του εἶχε κατασκευάσῃ. Ὄχι μακρὰν ἦτο ἓν ποτάμιον ἀρκετὰ βαθὺ καὶ πλατύ. Μετ' ὀλίγον ἦλθον ἐκεῖ δύο παιδία τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὰ ἐνδύματά των ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἀρχοντόπουλα. Τὰ δύο παιδία ἐξέβαλον τὰ ἐνδύματά των ὀπίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον, ἔπεσαν εἰς τὸ ποτάμιον καὶ ἐκολυμβοῦσαν.

Μετά τινα ὥραν ὁ Στάθης ἀκούει ἔξαφνα φωνὰς δυνατὰς ἀπὸ τὸ ποτάμιον.

—Βοήθεια ! γιὰ τὸ Θεό ! Βοήθεια !

Ὁ Στάθης ἔτρεξεν ὡς ἀστραπὴ εἰς τὸ ποτάμιον. Ἀλλ' ἐκεῖ εἶδε μόνον ἓν παιδίον, τὸ ἄλλο εἶχε βυθισθῇ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἠγωνίζετο μὲ τὰς χεῖρας καὶ μὲ τοὺς πόδας ν'ἀναβῇ ἐπάνω. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε, διότι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ ποτάμιον ἦτο βαθύ.

Τότε μία καλὴ ἰδέα ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Στάθη. Ἔλαβε τὴν ποιμενικήν μαγγοῦράν του καὶ τὴν ἐβύθισεν εἰς τὸ ὕδωρ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πνιγομένου παιδίου. Τὸ παιδίον ἐπιάσθη ἀπ' αὐτὴν καὶ τὴν ἐκράτει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν τῷ ἔδιδεν ἡ ἀπελπισία. Ὁ Στάθης τότε ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του καὶ ἔσυρε τὸ παιδίον ἔξω. Ἂν δὲν ἦτο ἐκεῖ ὁ Στάθης, τὸ πλουσιόπαιδον θὰ ἐπνίγετο χωρὶς ἄλλο.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Στάθης δὲν ἐφύλαττε πλέον ἀγελάδας. Ἔζη μετὰ τῆς πλουσίας οἰκογενείας, τῆς ὁποίας τὸν υἱὸν εἶχε σώσῃ. Ἡ καλὴ ἐκείνη οἰκογένεια παρέλαβεν ἐξ εὐγνωμοσύνης τὸν Στάθην εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ τὸν μετεχειρίζετο ὡς ἴδιον της τέκνον.

Ὁ Στάθης τώρα ἦτο πολὺ καλά. Εἶχε νέα καὶ ὡραῖα ἐνδύματα, ἔτρωγε πάντοτε ὡραῖα. Ἡ οἰκία εἶχεν ἕνα ὡραῖον καὶ μεγάλον κῆπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ περιφέρεται καθ' ἡμέραν. Τὴν ἑσπέραν ἐκοιμᾶτο εἰς ἓν ὡραῖον δωμάτιον, εἰς καθαρὰν καὶ ὡραίαν κλίνην.

Οὐδέποτε εἶχεν ἰδῇ τόσην εὐτυχίαν ὁ Στάθης, καὶ ὅμως δὲν ἦτο εὔθυμος. Ἐβάδιζε πάντοτε σιωπηλὸς καὶ κατηφής. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐγέλα. Κάποτε ἐκάθητο εἰς μίαν καθέκλαν καὶ ἔμενεν ἀκίνητος καὶ συλλογισμένος.

Ἡ οἰκοδέσποινα, ἥτις ἦτο γυνὴ μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα, παρετήρησε τὴν τοιαύτην κατάστασιν τοῦ παιδίου καὶ ἡμέραν τινα τῷ εἶπε:

— Στάθη, διατὶ εἶσαι τόσον λυπημένος ; Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος; Δὲν ἔχεις ὅ,τι θέλεις ; Σοῦ λείπει τίποτε ;

—Ὦ, ὅλα τὰ ἔχω, πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζω, ἀπήντησεν ὁ Στάθης· ἀλλ' ἕνα πρᾶγμα μοῦ λείπει· δὲν βλέπω τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου. Ἐγὼ εἶμαι καλά· ἀλλὰ ἐκεῖνοι τί κάμνουν ; ἤθελα νὰ τοὺς ἰδῶ, νὰ καθήσω ἀναμεσά τους εἰς τὸ τραπέζι, νὰ μιλήσω μαζί των.

—Μόνον αὐτὸ εἶνε ; εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα· αὔριον ἴσα ἴσα εἶνε κυριακή· πήγαινε, μεῖνε ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἔλα τὸ βράδυ διὰ νὰ ὑπάγῃς πάλιν τὴν δευτέραν εἰς τὸ σχολεῖόν σου.

Διὰ μιᾶς τὸ πρόσωπον τοῦ Στάθη ἠκτινοβόλησεν ἀπὸ χαράν. Ἡ κυρία τῷ ἔδωκε διάφορα πράγματα νὰ φέρῃ εἰς τοὺς γονεῖς του.

Δὲν περιγράφεται ἡ χαρὰ τούτων ὅταν εἶδον τὸ ἀγαπητὸν παιδί των, τὸ ὁποῖον εἶχον στερηθῇ μὲ τόσην λύπην. Δὲν ἐχόρταιναν νὰ τὸ βλέπουν μὲ τὰ ὡραῖά του φορέματα. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ φορέματα καὶ ἀπὸ τὰ δῶρα τί νομίζετε τοὺς ηὐχαρίστησε περισσότερον ; Ἡ ἀγάπη τοῦ Στάθη, ποῦ δὲν ἐξιππάσθη ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ δὲν τοὺς ἐλησμόνησε, ἀλλὰ τοὺς ἐνεθυμεῖτο καὶ τοὺς ἠγάπα καὶ τίποτε δὲν τῷ ἐφαίνετο καλὸν χωρὶς αὐτούς.

Ἔκτοτε ὁ Στάθης ἦτο εὔθυμος καὶ εὐτυχής· δὲν τῷ ἔλειπε τίποτε· μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα ἐπήγαινε καὶ ἔβλεπε τοὺς ἀγαπητούς γονεῖς του· τὸ μέγαρον τῆς πλουσίας οἰκογενείας δὲν τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὸ πτωχὸν καλυβόσπιτόν των.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΩΤΗΣ

Οἱ πέντε δάκτυλοι τῆς χειρός, ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα ἕως τὸν ὠτίτην, ἔζων πάντοτε ἡνωμένοι καὶ εὐτυχεῖς. Μίαν ἡμέραν ὅμως ὁ παράμεσος ἐκοσμήθη διὰ χρυσοῦ δακτυλίου μεστοῦ μαργαριτῶν λεπτοφυῶν καὶ λαμπόντων ὅπως ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ὁ δακτυλιώτης τότε ὑπερηφανεύθη καὶ περιφρονῶν τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς ἄλλους τέσσαρας δάκτυλους, δὲν ἤθελε νὰ τοὺς συντροφεύῃ εἰς τὰς ἐργασίας των.

— Φύγετε ἀπὸ 'μένα, τοὺς ἔλεγε περιφρονητικῶς, μὴ μ' ἐγγίζετε, θὰ μὲ λερώσετε, θὰ σκοτεινιάσετε τὴν λάμψιν τοῦ ὡραίου μου δακτυλίου.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπείραξαν πολὺ τοὺς ἄλλους τέσσαρας δακτύλους.

Ὁ ἀντίχειρ τοῦ εἶπεν ὠργισμένος:

— Ἀφοῦ εἶσαι τόσον ὑπερήφανος καὶ μᾶς ἀρνεῖσαι, δὲν θὰ σὲ θεωροῦμε κ' ἐμεῖς 'σὰν ἀδελφό μας· δὲν θέλομεν σχέσεις μαζί σου. Καὶ ποτέ, εἰς τίποτε δὲν θὰ σὲ βοηθήσωμεν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, ὁ δακτυλιώτης ἤθελε νὰ κόψῃ ἀπὸ τὸν κῆπον ἕνα λαμπρὸν ῥόδον τὸ ὁποῖον ἦτον ἀνοικτὸ εἰς τὸν ἥλιον· ἀλλ' ὁ ἀντίχειρ τοῦ εἶπε :

—Μπορεῖς νὰ τὸ κόψῃς μόνος, κύριε ὑπερήφανε, δὲν θὰ σὲ βοηθήσω, αὐτὸ δὰ εἶνε βέβαιον.

Οὕτω ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὸ ῥόδον ἐπάνω εἰς τὸ στέλεχός του.

Ἄλλην ἡμέραν, ὁ δακτυλιώτης ἤθελε νὰ συνάξῃ κεράσια· ἀλλὰ πῶς ; οἱ ἄλλοι δάκτυλοι τῷ ἠρνοῦντο τὴν συνδρομήν των· ἐδοκίμασε νὰ πλέξῃ, ἀλλ' εἰς μάτην· ἠναγκάσθη ν' ἀφίσῃ καὶ τὴν κλωστὴν καὶ τὰς βελόνας. Ἠθέλησε νὰ γράψῃ· δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν κονδυλοφόρον, τοῦ ἐξέφευγε.

Ὁ δακτυλιώτης εἶδε τότε ὅτι δὲν κατόρθωνε τίποτε νὰ κάμῃ μόνος του, ἄνευ τῆς βοηθείας καὶ τῶν ἀδελφῶν του. Θλιβόμενος λοιπὸν καὶ διότι τοὺς ὕβρισε καὶ διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν του, ὁ δακτυλιώτης ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ τοῖς ἐζήτησεν εἰλικρινῶς συγγνώμην.

Τότε οἱ ἄλλοι δάκτυλοι βλέποντες τὰ δάκρυά του τὸν ἐσυγχώρησαν καὶ συνεβιβάσθησαν. Ἔκτοτε οἱ πέντε ἀδελφοὶ ἔζησαν πολὺ ἀγαπημένοι. Φ.

ΓΕΝΝΑΙΟΝ ΨΕΥΔΟΣ

Κάποιος βασιλεὺς εἶχε καταδικάσῃ εἰς θάνατον αἰχμάλωτόν τινα. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἀπηλπισμένος πλέον περὶ τῆς ζωῆς του ἤρχισε νὰ ὑβρίζῃ τὸν βασιλέα, εἰς τὴν γλῶσσάν του, μὲ τὰς βαναυσοτέρας ὕβρεις.

Ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε τί λέγει.

—Ὦ βασιλεῦ ! εἶπεν αὐλικός τις, ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς φωνάζει ὅτι ὁ παράδεισος ἀνήκει εἰς ὅσους συγχωροῦν τὸν πλησίον, καὶ πιστεύει ὅτι μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς θὰ ἐλκύσῃ τὴν ἐπιείκειάν σας.

Τῳόντι ὁ βασιλεὺς συνεκινήθη καὶ τῷ ἐχάρισε τὴν ζωήν.

Ἄλλος αὐλικός, ἐχθρὸς τοῦ πρώτου, εἶπε τότε: —Εἶνε ἀνάξιον δι' ἡμᾶς νὰ ψευδώμεθα ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· ὁ αἰχμάλωτος αὐτὸς σᾶς ἐξύβρισε βαναυσότατα, μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς παρατηρῶν αὐτὸν μεθ' οἴκτου τῷ ἀπεκρίθη :

—Τὸ ψεῦδός του ἦτο εὐσπλαγχνικόν καὶ ἡ ἀλήθειά σου σκληροτάτη· ἐκεῖνος ἐζήτησε νὰ σώσῃ ἕνα δυστυχῆ καὶ σὺ ἠθέλησες νὰ τὸν καταστρέψῃς. Τὸ ψεῦδος τὸ ὁποῖον χαρίζει τὴν σωτηρίαν ἀξίζει περισσότερον παρὰ ἡ ἀλήθεια ἥτις γεννᾷ τὴν καταστροφήν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου αἱ συμβουλαὶ κακὸν μόνον προξενοῦσι ! Γ.

ΤΑ ΚΑΤΣΑΡΑ ΤΗΣ ΚΙΚΗΣ

«Καλημέρα σου, κουκλίτσα»,
Λὲν ὁ Στάμος κ' ἡ Λιλὴ
Καὶ κυττάζουν 'ς τὴν κουνίτσα
Σγουρομάλλα κεφαλὴ
Μὲ κοράλλινα χειλάκια
Μ' ὁλογάλανα ματάκια
Μὲ ὁλόχρυσα μαλλιά,
Μὰ βουβὴ 'χωρὶς μιλιά.

Τὴ μικρὴ Κικὴ ξυπνοῦνε
Καὶ πασχίζουν καὶ πονοῦν
Τὰ μαλλιά της νὰ κοποῦνε
Καὶ τῆς μόδας νὰ γενοῦν·
Καὶ δὲν χάνουν διόλου ὥρα
Κι' ὅπως εἶν' ἡ μόδα τόρα
Πόλκα θέλουν τὰ μαλλιὰ
Κι' ἔτσι βρίσκουνε δουλειά!

'Σ τὴν καθέκλα της καθίζει
Ἡ μητέρα—ἡ Λιλὴ,—
Καὶ τὸ κούρευμα ἀρχίζει
Σοβαρὰ καὶ σιγηλὴ·
Κι' ὁ πατέρας ὁ Σταμάτης
Ἐκεῖ στέκεται σιμά της
Τὴν κρατεῖ καὶ προσπαθεῖ
Μὴ τυχὸν καὶ κινηθῇ.

Τὸ ψαλιδι της ἀρχίζει
Κόψε 'δῶ καὶ κόψε 'κεῖ,
Οὐδὲ τρίχα δὲν χαρίζει
'Σ τὴν καϊμένη τὴν Κική.
Κι' ἀρχινᾷ ἡ Λιλὴ νὰ κλαίῃ,
Ἀλλ' ὁ Στάμος λέει πῶς φταίει
Εἰς αὐτὸ τὸ ξαφνικό
Τὸ ψαλλίδι τὸ κακό!

Τὴν σηκώνουν, τὴν πλαγιάζουν
Τὴν κουκλίτσα τους ξανὰ
Καὶ καλὰ τηνε σκεπάζουν.
Μὰ τὰ δυό της γαλανὰ
Καὶ γλυκά, γλυκὰ ματάκια
Σὰν νὰ λένε 'ς τὰ παιδάκια
—Τί μου 'κάνατε πῶ! πῶ!
'Σ τὴ μαμά σας θά το 'πῶ!

Καὶ ἐκεῖνα φοβισμένα
Τὴν κυττάζουν λυπηρὰ
Γιατὶ 'ξεύρουν τά καϊμένα
Τί κακὸ τὰ καρτερᾷ.
Ἔτσι εἶνε ὅποιος βάνει
Εἰς τὸ νοῦ κάτι νὰ κάνῃ
Δίχως πρίν νὰ τὸ σκεφθῇ
Ἄφευκτα θὰ παιδευθῇ !

Φλκ

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΖΩΕΜΠΟΡΟΥ

Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ συνέβη πρὸ τριάκοντα ἢ τριάκοντα πέντε ἐτῶν καὶ ἴσως μερικοὶ γέροντες τὴν ἐνθυμοῦνται.

Εἷς πλούσιος ζωέμπορος ἐκ Θεσσαλίας εἶχε πωλήσῃ πολλὰ μοσχάρια καὶ πρόβατα εἰς τοὺς κρεωπώλας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, καὶ ἀφ' οὗ ἔλκβε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἀνήρχοντο εἰς σαράντα χιλιάδας δραχμάς, ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς Βῶλον. Μαζί του εἶχε μόνον ἕνα ὑπηρέτην.

Ἀλλὰ μίαν πρωΐαν αἰγοβοσκός τις ἐν ᾧ ὡδήγει τὰς αἶγάς του εἰς βοσκὴν ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἀστεροσκοπεῖον, διέκρινεν ἓν πτῶμα πλέον εἰς τὸ αἷμα· διὰ μιᾶς ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν. Ἦλθαν ἐκεῖ ἀστυνόμοι, ἀνακριταί, κλητῆρες, ἦλθε καὶ πλῆθος· ἐγνώρισαν ὅτι ὁ φονευθεὶς ἦτο ὁ πλούσιος ζωέμπορος· ἡ ὑποψία ἀμέσως ἔπεσεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του· ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης ἔγειναν ἄφαντος· καὶ αἱ σαράντα χιλιάδες ἐπίσης ἔγειναν ἄφαντοι· ἡ ἀστυνομία ἐχάλασε τὸν κόσμον διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ· οἱ κόποι της ὅμως ἀπέβησαν μάταιοι· κανεὶς δὲν ἤξευρε τί ἀπέγεινε.

Τὸ κακούργημα εἶχε προξενήσῃ φοβερὰν ἐντύπωσιν· εἶχαν γράψῃ αἱ ἐφημερίδες· συχνὰ δὲ ἠρώτων: «ἀκόμη δὲν ἀνεκαλύφθη ὁ ἔνοχος;» ἄλλοτε πάλιν ἔγραφον ὅτι διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ κοινὴ γνώμη ἡ ὁποία τόσον εἶχε ταραχθῇ, διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ δικαιοσύνη, εἶνε ἀνάγκη νὰ εὑρεθῇ ὁ φονεὺς καὶ νὰ τιμωρηθῇ.

Αἱ ἀρχαὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐνήργησαν μὲ ζῆλον· συνέλαβον πολλούς, τοὺς ἀνέκριναν· ἀλλὰ τίποτε· ὁ ἔνοχος δὲν εὑρίσκετο

Παρῆλθον δύο ἔτη, πέντε ἔτη, δέκα ἔτη. Πολλὰ γεγονότα συνέβησαν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐλησμονήθη· ἀλλὰ μίαν πρωΐαν αἱ ἐφημερίδες περιεῖχον τὴν ἑπομένην εἴδησιν.

«Ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἀναγνῶσταί μας τὸ πρὸ δεκαετίας φρικτὸν κακούργημα τοῦ ὁποίου θῦμα ἔπεσεν εἰς πλούσιος ζωέμπορος ἐκ Θεσσαλίας· ἐνθυμοῦνται ποῖον πάταγον ἐπροξένησεν ἡ παρὰ τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως φοβερὰ ἐκείνη δολοφονία, καὶ ὅτι ὁ φονεύς, ὁ ὑπηρέτης του ἔγειναν ἄφαντος. «ἀλλ' ἔστι δίκης ὀφθαλμές ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ,» ὡς ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας· ὁ βδελυρὸς φονεὺς ἔπεσε τέλος εἰς τοὺς ὄνυχας τῆς δικαιοσύνης, θὰ πληρώσῃ τὰ ἀντίποινα τῆς κακουργίας του καὶ ἡ κοινωνία θὰ ἱκανοποιηθῇ.

»Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δολοφόνου ἔγεινεν ὡς ἑξῆς.

»Χθὲς μετὰ μεσημβρίαν ὁ Δημήτριος Νεράντζης ὅστις ἐπὶ ἔτη ἦτο ἐπιστάτης τοῦ δολοφονηθέντος ζωεμπόρου συνήντησεν εἰς ἓν καφενεῖον παρὰ τὴν Ἀγορὰν ἄνθρωπόν τινα, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία δὲν τῷ ἦτο ἄγνωστος· ἐκάθησε πλησίον του καὶ ἐν ᾧ ἐκάπνιζον τὸν ναργελέν των ἤνοιξαν συνομιλίαν·

»— Σάν πως νὰ σὲ ξέρω, πατριώτη, τῷ εἶπε.

»— Κ' ἐμένα τὸ ἴδιο μοῦ φαίνεται.

»— Ποῦθε εἶσαι ἡ ἀφεντιά σου;

»— Ῥουμελιώτης, ἀπ' τὰ μέρη τῆς Λαμίας.

»— Ἔκαμες 'ς τὴ Θεσσαλία καθόλου;

»— Ἀμ' δὲν ἤμουνα κοντὰ 'ς τὸ μακαρίτη τὸν Δένδο, δεκάξη μῆνες;

»— Ἄ! ναί, ἔτσι ντὲ μίλα· ὁ Γιώργης δὲν εἶσαι;

»— Ὅλος κι' ὅλος.

»— Εἶχες ἔρθῃ μὲ τ' ἀφεντικό 'ς τὴν Ἀθήνα, δὲν εἶχες ἔρθῃ;

»— Ναί· ἐφέραμε ἀρνιακά.

»— Ὕστερα τί ἔγεινες;

»— Πῆγα 'ς τὴν Πόλι κι' ἄνοιξα κρεοπωλεῖο.

»— Γι' αὐτὸ δὲν φαίνουσαν 'ς αὐτὰ τὰ μέρη. Καὶ πῶς πᾶν ἡ δουλειές;

»— Καλά, καλά, δόξα σοι ὁ Θεός.

»— Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς πᾶν, φονιὰ τρισκατάρατε; εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Νεράντζης καὶ ἐσηκώθη·

»— Πρόσμενέ με, Γιώργη, σὲ 'λίγο ἔρχομαι.

»— Καλά, ὅσο νὰ πιῶ τὸν ναργελέ μου, νἄρθῃς.

»Μετά τινα λεπτὰ εἰς ἐνωμοτάρχης καὶ τρεῖς χωροφύλακες εἰσῆλθον εἰς τὸ καφενεῖον· κατόπιν παρηκολούθει ὁ Νεράντζης.

»— Αὐτὸς εἶνε; ἠρώτησε μὲ τὸ βλέμμα ὁ ἐνωμοτάρχης.

»— Ναί, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης τοῦ ζωεμπόρου.

»Τότε ὁ ἐνωμοτάρχης ὥρμησε καὶ συνέλαβε τὸν φονέα, ἐν ᾧ οἱ χωροφύλακες ἔδενον τὰς χεῖράς του μὲ σχοινίον.

»Ὁ φονεὺς προσεποιήθη ἔκπληξιν, ὅτι δὲν ἐνόει τί συμβαίνει· ἀλλ' ὅταν τῷ εἶπαν διατί τὸν συνέλαβον, ἔγεινε κίτρινος, ἀποταθεὶς δὲ μὲ ἀπελπισίαν πρὸς τὸν Νεράντζην εἶπε:

»— Ἄχ σκυλί, ἄδικα θὰ μὲ πάρῃς 'ς τὸ λαιμό σου!

»Ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι ὁ δολοφόνος καλλίτερον θὰ κάμῃ νὰ φροντίζῃ διὰ τὸν ἰδικόν του λαιμὸν παρὰ διὰ τὸν λαιμὸν τοῦ ἐπιστάτου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀσφαλής».

Ὅλοι εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τῆς συλλήψεως αὐτῆς ὡμίλουν· ὅταν δὲ συνοδεία χωροφυλάκων τὸν μετέφερον ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν δεμένον ὀπισθάγκωνα, τὸ πλῆθος ἔτρεχε κατόπιν.

Ἀλλ' ὁ ἔνοχος δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὁμολογήσῃ τὸ κακούργημά του· ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἡ πρώτη ταραχή του ὡμίλει μὲ ἀπάθειαν· ἔλεγεν ὅτι εἶνε ἀθῶος καὶ ὅτι ἡ ἀλήθεια θὰ φανῇ· ναί, εἶχεν ἔλθῃ μὲ τὸν Δένδον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' ἓν ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου του «τὸν ἀφῆκα ζωντανὸν καὶ ἀνεχώρησα, ἔλεγεν· ἤμουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὅταν ἔμαθα ὅτι τὸν ἐσκότωσαν, παίρνω ὅρκο 'ς τὸ Εὐαγγέλιο ὅτι λέγω τὴν ἀλήθεια».

Ἀλλὰ ποῖος τὸν ἤκουε; ὁμολογοῦν ποτὲ οἱ ἔνοχοι τὸ κακούργημά των; Ἐκτὸς τούτου εἶχον περάσῃ δέκα ἔτη καὶ πολλὰ πράγματα ἦσαν συγκεχυμένα. Τὸν ἐζήτουν ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἓν ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ζωεμπόρου μετέβη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' αἱ μαρτυρίαι τὰς ὁποίας ἔφερε δὲν ἐκρίθησαν ἀρκεταί. Καὶ ἄλλη μία δυσκολία εἶχε παρουσιασθῇ· ὁ φονεὺς ὅπως εἶχαν γράψῃ αἱ ἐφημερίδες ὠνομάζετο Γιώργης Φαρμάκης ἐν ᾧ αὐτὸς ὠνομάζετο Γεώργης Φερτέκης· ἀλλ' ἀφ' οὗ τόσα καὶ τόσα ἐμαρτύρουν ἐναντίον του τί βαρύτητα εἶχον δύο συλλαβαί; Κ' ἔπειτα μήπως δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του;

Παρεπέμθη λοιπὸν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον ἐπὶ φόνῳ μετὰ λῃστείας κατὰ τοῦ Εὐαγγέλου Δένδου καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς ὅπως περιμένῃ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης του.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔφθασε· χωροφύλακες μετέφερον μὲ ἄμαξαν καλῶς φρουρουμένην τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον· ἔξω ὅμως ἦτο γεμάτος πλῆθος· εἰς τὴν αἴθουσαν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν στιβαγμένοι.

Ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης· παρουσιάσθησαν οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ πρῶτος πρῶτος ὁ Νεράντζης· εἶχαν φέρῃ καὶ μερικοὺς ἐκ Θεσσαλίας, οἱ ὁποῖοι ἐβεβαίουν ὅτι αὐτὸς ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Εὐαγγέλου Δένδου· παρουσιάσθησαν καὶ μερικοὶ τῆς ὑπερασπίσεως, οἱ ὁποῖοι ἀφ' οὗ ὡρκίσθησαν ὡς καὶ οἱ προηγούμενοι εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον ὅτι θὰ εἰποῦν τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, εἶπον ὅτι τὸν Φερτέκην τὸν ἐγνώριζον ὡς τίμιον καὶ καλὸν ἄνθρωπον.

Ἔπειτα ἔλαβεν ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν λόγον· ἦτο πολὺ εὔγλωττος καὶ τὸ ὄνομά του ἐνέπνεε τρόμον εἰς τοὺς κατηγορουμένους· ὅπως παρίστανε τὰ πράγματα ἦτο πλέον φῶς φανερὸν ὅτι ὁ Φερτέκης ἢ μᾶλλον Φαρμάκης ἦτο ὁ ἔνοχος· ἀδιάφορον ἂν αὐτὸς δὲν ὡμολόγει τίποτε· ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης ἔπρεπε νὰ πέσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς του· ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἓν παράδειγμα· καὶ παρεκίνει τοὺς ἐνόρκους, οἵτινες ἐκάθηντο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἐξέδρας νὰ καταδικάσουν τὸν φοβερὸν κακοῦργον, τὸν ὁποῖον εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Ὁ Φερτέκης ἐκάθητο εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου, ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ ἦτο μία σειρὰ χωροφυλάκων, μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸ λοφίον εἰς τὸ πιλίκιον. Πέντε μῆνες μέσα εἰς τὰ ἀνήλια βάθη τῶν φυλακῶν τὸν εἶχον μαράνῃ· τὸ πρόσωπόν του ἦτο χλωμὸν καὶ ἰσχνόν. Ἐν ᾧ ὡμίλει ὁ εἰσαγγελεύς, οὗτος ἐκίνει βραδέως τὴν κεφαλήν του καὶ τὰ χλωμά του χείλη ἐμειδίων μειδίαμα πικρόν, γεμάτον ἀπελπισίαν.

Δύο δικηγόροι ὡμίλησαν ὑπὲρ αὐτοῦ· τὸν ὑπερασπίσθησαν μὲ εὐγλωττίαν· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῶν λόγων τοῦ εἰσαγγελέως ἦτο βαθεῖα· ναί, ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἓν μάθημα· ὁ φονεὺς ἔπρεπε νὰ καταδικασθῇ.

Ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀνεκεφαλαίωσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰ ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ δώσωσι τὴν ἐτυμηγορίαν των δηλαδὴ τὴν γνώμην των.

Ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν συνδιασκέψεων, καὶ μετὰ μίαν ὁλόκληρον ὥραν, ὥραν μακρὰν εἰς ὅλον τὸ περιμένον πλῆθος, ἀλλὰ αἰῶνα εἰς τὸν κατηγορούμενον, τὸν ὁποῖον εἶχον παραλάβῃ οἱ χωροφύλακες, οἱ ἔνορκοι ἐπέστρε-

ψαν καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῶν ἀνέγνωσε τὴν ἐτυμηγορίαν.

Ἦτο καταδικαστική· ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύσσετο ἔνοχος.

Οἱ χωροφύλακες ὡδήγησαν μετ' ὀλίγον τὸν κατηγορούμενον. ὅστις ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἦτο πλέον κατάδικος, καὶ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀπήγγειλεν εἰς αὐτὸν ὅτι κατεδικάσθη.

— Δὲν ὑπάρχει Θεός! ἀνέκραξε μὲ ἀπερίγραπτον πόνον ὁ κατάδικος ὅστις ἤξευρεν ὅτι ἡ καταδίκη του ἰσοδυνάμει μὲ καταδίκην εἰς θάνατον.

— Σιωπή, ἄθλιε! ἀπήντησαν πολλαὶ φωναὶ μὲ ἀγανάκτησιν.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡτοιμάζοντο νὰ τὸν παραλάβουν οἱ χωροφύλακες διὰ νὰ τὸν κλείσουν εἰς τὸν Μενδρεσὲν συνέβη σκηνή τις παράδοξος καὶ ἐκπληκτική, μοναδικὴ ἴσως εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικά, σκηνὴ ἡ ὁποία δὲν περιγράφεται ἐπαξίως.

Ἄνθρωπός τις κατέβη ἐκ τοῦ βήματος τῶν ἐνόρκων, ὠχρὸς ὡς νεκρὸς καὶ σταθεὶς πρὸ τοῦ ἑδωλίου τοῦ κατηγορουμένου εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀθῶος! Ἄλλος εἶνε ὁ φονεύς! τὸν γνωρίζω τὸν φονέα· εἶμαι ἐγώ! Ἐγὼ εἶμαι τὸ τέρας τὸ ὁποῖον ἔβαψε τὰς χεῖράς του εἰς τὸ αἷμα..... Ἡ ἀγάπη διὰ τὰ χρήματα μ' ἐμέθυσεν, ἐσκότισε τὸ λογικόν μου, μ' ἔκαμεν ἔξω φρενῶν καὶ ἐβύθισα τὴν μάχαιραν εἰς τὰ στήθη τοῦ κυρίου μου. Κατώρθωσα νὰ φύγω μετημφιεσμένος ὡς καλόγηρος· ἐπῆγα εἰς τὴν Βλαχίαν καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦ εἶχα, — τὰ βαμμένα εἰς τὸ αἷμα — ἔκαμα περιουσίαν. Πρὸ δύο ἐτῶν ἦλθα ἐδῶ· πλούσιος ἔμπορος μὲ ὑπόληψιν. Ποῖος νὰ μὲ ὑποπτευθῇ μετὰ ὀκτὼ ἔτη; ποῖος νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ χέρι τὸ ὁποῖον ἔδιδε τόσας ἐλεημοσύνας, τὸ χέρι ποῦ εὐλογοῦσαν οἱ πτωχοί, ἦταν τὸ ἴδιο ποῦ ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ κυρίου μου;... Ἀλλ' ἂν κανεὶς δὲν τὸ ἤξευρε, ἐγὼ ὅμως τὸ ἤξευρα, ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ ἐλησμονοῦσα. Ἡ σκιὰ τοῦ κυρίου μου νύκτα καὶ ἡμέραν παρουσιάζετο ἐνώπιόν μου καὶ μ' ἐβασάνιζε· τὰ πάντα μοῦ ἐφαίνοντο αἱματωμένα· ἡ ζωή μου ἦτο κόλασις, κόλασις φρικτή. Ἕως τώρα ὑπέφερα· ἀλλ' ἀπέκαμα πλέον· ὅταν ἐκεῖ μέσα ὡς ἔνορκος — διότι ἔγεινα καὶ ἔνορκος διὰ νὰ κρίνω τοὺς ἄλλους ἐγὼ ὁ φονιᾶς, ὁ κακοῦργος! ὅταν ἐκεῖ μέσα ἤκουα νὰ στέλλουν εἰς τὴν λαιμητόμον αὐτὸν τὸν ἀθῶον ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν· θὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶπα· θὰ κάμω τὸν κόσμον νὰ φρίξῃ μ' ἐμέ· ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ εἰπῶ ὅλα· ἐσκότωσα ἕνα· ἂς μὴ γίνω αἰτία νὰ σκοτωθῇ καὶ ἄλλος· ἔχω ἕνα βάρος 'ς τὴν ψυχή μου· φθάνει! φθάνει! ἂς μὴ γίνουν δύο· ἐγὼ εἶμαι ὁ Γιώργης Φαρμάκης· αὐτὸ τὸ ὄνομα ποῦ ἔχω τώρα εἶνε ψεύτικο· ὅλα μου εἶνε ψεύτικα· σᾶς δίδω τὸ κεφάλι μου· ἐγὼ εἶμαι ὁ φονιᾶς· ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀθῶος!

Φαντάζεσθε τὴν ἔκπληξιν, τὴν συγκίνησιν, τὴν φρίκην, ἔπειτα τὴν βοὴν καὶ τὴν ταραχήν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κακουργιοδικείου οἱ ἀπροσδόκητοι οὗτοι λόγοι.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀκροατῶν ἦτο ἐκεῖ καὶ ὁ Φερτέκης, ὁ κατάδικος Φερτέκης τὸν ὁποῖον οἱ χωροφύλακες ἡτοιμάζοντο νὰ σείρουν εἰς τὸν Μενδρεσέν, καὶ ἐκεῖθεν μετὰ ἕνα ἢ δύο μῆνας ἴσως εἰς τὴν λαιμητόμον.

— Ζῇ κύριος ὁ Θεός! ἀνεφώνησε μὲ αἴσθημα θερμὸν πίστεως, ὑψῶν τας χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐπλησίασε νὰ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν τελευταίαν στιγμὴν μὴ ἀντέχων πλέον εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, ἦλθε νὰ θυσιάσῃ τὴν ἔνοχον κεφαλήν του ἀντὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀθώου.

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε πέσῃ ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ σανιδώματος· τὸ αἴσχος, ἡ τρομερὰ συγκίνησις, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀπερίγραπτος ἐκείνη ἐπανάστασις ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ μέσα εἰς τὴν ψυχήν του, τὸν ἔρριψαν ἀπόπληκτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀναίσθητον, νεκρόν.

Τώρα ὅτε εἶχε παρουσιασθῇ ὁ ἔνοχος πόσα πράγματα σκοτεινὰ ἐξηγοῦντο, πόσα μυστήρια ἐσαφηνίζοντο! Τώρα ἐγίνετο ὁλοφάνερον ὅτι ὁ Φερτέκης ἦτο ἀθῶος.

Ἐν ᾧ δὲ τὴν ἐπαύριον ἐν φέρετρον ἐγκαταλελειμμένον, συνοδευόμενον ὑπὸ ἑνὸς ἱερέως ἐφέρετο εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὁ κατάδικος ἀφίετο ἐλεύθερος. Ὅτε τὸ ἀνήγγειλαν πρὸς αὐτόν, μολονότι ἦτο ἤδη βέβαιος περὶ τούτου, ἔβαλε τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ ἐκλαυσε.

Ὦ! ὁποιος κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν ζωήν μόνον αὐτὸς ἠξεύρει τί ἀξίζει, πόσον γλυκειὰ εἶνε!...

Κ...

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΚΟΡΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μητέρα τῆς μικρᾶς Ἄννας ἦτο πολὺ ἄρρωστη. Ἦτο εἰς τὸ κρεββάτι καὶ εἶχε δυνατοὺς πόνους. Ἐπονοῦσε τὸ κεφάλι της, ἐπονοῦσε τὸ στομάχι της, ἐπονοῦσε ὅλο τὸ κορμί της.

Ἐφώναξαν ἕνα ἰατρόν. Ὁ ἰατρὸς διέταξε πολλὰ ἰατρικά, ὅλα τὰ ἐπῆρεν ἡ μητέρα τῆς Ἄννας, ἀλλὰ δὲν εἶδε ὄφελος.

Ἐκάλεσαν καὶ ἄλλον ἰατρόν. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸς ἠμπόρεσε νὰ τὴν κάμῃ καλά. Οἱ πόνοι της ἔγειναν μεγαλείτεροι· δὲν ἠμποροῦσε πλέον οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ Ἄννα ἔμενε σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν κοντὰ εἰς τὸ κρεββάτι της. Καὶ πότε ἔπαιρνε τὸ χέρι τῆς καλῆς της μητέρας καὶ τὸ ἔσφιγγεν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν της. Πότε ἐφιλοῦσε τὰ ὠχρὰ μάγουλά της.

— Εἶσαι καλλίτερα, μητεροῦλά μου; ἐρωτοῦσε σχεδὸν κάθε στιγμήν. Ἔχεις ἀκόμη ζάλη; Δὲν σὲ γιάνῃ γρήγορα ὁ ἰατρός;

Μίαν ἡμέραν ἡ μητέρα εἶπε:

— Ἄχ, Ἄννα μου, καλή μου κόρη, ὁ ἰατρὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ γιάνῃ. Εἰς τὸν Θεὸν μόνον ἐλπίζω, αὐτὸς μόνον ἠμπορεῖ νὰ μὲ γιάνῃ. Καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα. Παρακάλεσέ τον καὶ σύ, παιδί μου, τὸ βράδυ ποῦ θὰ πᾷς νὰ πλαγιάσῃς, παρακάλεσέ τον μὲ ὅλη σου τὴν καρδιὰ νὰ δώσῃ πάλι τὴν ὑγεία της εἰς τὴν καϊμένη τὴν μητερίτσα σου.

Ὅταν τὸ βράδυ ἡ Ἄννα ἐπῆγε νὰ πλαγιάσῃ, δὲν ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τὸ κρεββάτι· ὄχι, ἐκάθησεν εἰς τὸ κρεββατάκι της, ἐσήκωσε τὰ χεράκια της, καὶ εἶπε:

— Θεέ, καλέ μου Θεέ! Ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα εἶνε πολύ, πολὺ ἄρρωστη. Εἶνε ὥρα πολὺν καιρὸν εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ἔχει δυνατοὺς πόνους! Δὲν ἠμπορεῖ πλέον οὔτε νὰ φάγῃ. Γιάνε την, Θεέ μου σύ, ποῦ εἶσαι τόσον καλός, καὶ ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις. Κάμε την καλὰ τὴν καϊμένη τὴν μητεροῦλά μου. Νἄξευρες πόσον τὴν ἀγαπῶ, Θεέ! Δῶσέ της τὴν ὑγεία της νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πηγαίνωμε μαζὶ περίπατον, μαζὶ εἰς τὴν ἐκκλησία, καθήμεθα εἰς τὸ τραπέζι πλάγι, πλάγι. Ὦ, ἂν την κάμῃς καλά, θὰ εἶμαι πάντα καλό, καλὸ κοριτσάκι, καὶ θὰ εἶσαι εὐχαριστημένος μὲ μένα.

Ἀφ' οὗ εἶπε αὐτὴν τὴν προσευχὴν ἡ καλὴ κόρη, ἐπλάγιασε καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὸ πρωὶ ἡ μητέρα τῆς Ἄννας τῆς εἶπε ὅτι ἦτο κἄπως καλλίτερα. Μετὰ δύο ἡμέρας τὸ ἀκόμη καλλίτερα. Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἦτο ἐντελῶς καλά.

Ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχὴν τῆς καλῆς κόρης.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις.

Ἐρ. Ὅταν πηγαίνῃς εἰς τὸ σχολεῖον καὶ βλέπεις ὅτι ὁ διδάσκαλός σου ὁμιλεῖ μὲ δυσκολίαν, τί θὰ κάμῃς;

Ἀπ. Θὰ εἶμαι φρονιμώτερος παρ' ὅσον συνήθως, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζεται ὁ διδάσκαλός μου νὰ μ' ἐπιπλήττῃ, θὰ προσέχω πολὺ εἰς τὸ μάθημα, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναλαμβάνῃ δύο φορὰς τὸ ἴδιον πρᾶγμα· θὰ κάθημαι ἥσυχος, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγκάζω νὰ φωνάζῃ.

Ἐρ. Εὑρίσκεις εἰς τὸν δρόμον μίαν ἐπιστολὴν κλειστήν· εἰς τὸν φάκελλον εἶνε γραμμένη ἡ διεύθυνσις· τὸ γραμματόσημον εἶνε κολλημένον. Τί θὰ τὴν κάμῃς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην;

Ἀπ. Θὰ πάρω τὴν ἐπιστολὴν καὶ θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ρίψω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, διότι ἴσως εἶνε βιαστική. Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον ποῦ τὴν ἔγραψεν· ἀλλ' ἂν κ' ἐγὼ μίαν ἡμέραν ἔχανα μίαν ἐπιστολήν, θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένος νὰ κάμῃ τις τὸ ἴδιον καὶ δι' ἐμέ.

Ἐρ. Ἂν ἕνα βράδυ περνᾷς ἀργὰ ἀπὸ ἕνα δρόμον καὶ βλέπεις νὰ βγαίνουν ἀπὸ μίαν καπνοδόχην φλόγες καὶ καπνός, καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας κοιμοῦνται, τί θὰ κάμῃς;

Ἀπ. Θὰ κτυπήσω τὴν θύραν ἕως ὅτου ἐξυπνήσουν οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας καὶ θὰ τοῖς εἰπῶ τί συμβαίνει διὰ νὰ λάβουν τὰ μέτρα των.

Τὰ ὑποδήματα τοῦ Σουΐφτ.

Ὁ Σουΐφτ εἶνε συγγραφεὺς Ἄγγλος περιώνυμος διὰ τὴν εὐφυΐαν του. Ἡμέραν τινα θέλων νὰ ἐξέλθῃ εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του.

— Τόμ, φέρε μου τὰ ὑποδήματά μου.

— Νά τα ἀφεντικό, εἶπεν ὁ Τόμ, καὶ τὰ ἀφῆκε πρὸ τοῦ κυρίου του, ἀλλὰ καταλασπωμένα ὅπως ἦσαν ἀπὸ χθὲς βράδυ.

— Πῶς; εἶπεν ὁ Σουΐφτ, δὲν τὰ ἐκαθάρισες;

— Ἄ! μπᾶ, ἀφεντικό, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! Γιὰ ἰδέτε ἀπὸ τὸ παράθυρο τί λάσπη εἶνε ἔξω. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες θὰ καταλασπωθοῦν ὅπως καὶ τώρα.

— Καλά, εἶπεν ὁ Σουΐφτ· ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του καὶ ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἀφεντικό· εἶπεν ὁ Τόμ.

— Τί τρέχει;

— Καὶ τὸ κλειδὶ τοῦ ντουλαπιοῦ;

— Τί νὰ τὸ κάμῃς;

— Γιὰ νὰ φάγω, ἀφεντικό! πεινῶ.

— Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ δύο ὧρες θὰ ξαναπεινάσῃς πάλιν· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ φάγῃς!

Ἔκτοτε ὁ Τόμ ἐφρόντιζε νὰ καθαρίζῃ τακτικὰ καὶ μὲ προσοχὴν τὰ ὑποδήματα τοῦ Σουΐφτ.

Πῶς ἐξολοθρεύονται οἱ κώνωπες.

Ὁ ἁπλούστερος τρόπος πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν κωνώπων εἶνε ὁ ἑξῆς: Ἀφοῦ κλείσετε τὰ παράθυρα, τοποθετεῖτε εἰς τὸ κέντρον τοῦ δωματίου φανάριον ἀναμμένον, τοῦ ὁποίου ἀλείφετε τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑέλων μὲ μέλι. Οἱ κώνωπες προσελκυόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτὸς κολλῶτιν ἐπάνω εἰς τὸ μέλι καὶ σεῖς κοιμᾶσθαι ἥσυχοι.

Σοφὰ λόγια.

Ἡ πεῖνα παρατηρεῖ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ἀγαπῶντος τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὁ πολυτιμότατος θησαυρὸς εἶνε τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐπιμονή· δι' αὐτῶν δύναταί τις νὰ κατακτήσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἡ ὀκνηρία ὁμοιάζει μὲ τὴν σκωρίαν· κουράζει τὸ σῶμα περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Τὸ κλειδὶ τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα συχνὰ εἶνε πάντοτε γυαλιστερόν.

Ἡ ἀλεποῦ ποῦ κοιμᾶται ὄρνιθες δὲν πιάνει. Ὅταν θὰ μᾶς βάλουν εἰς τὸ νεκροκρέββατον εἰμποροῦμεν νὰ χορτάσωμεν ὕπνον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Βλέπεις πόσον σ' ἀγαπῶ, Περικλῆ μου; σοῦ ἔκαμα καλὰ φορέματα, σοῦ ἔδεσα ὡραῖα τὰ βιβλία σου· καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾷς, παιδί μου.

Ὁ Περικλῆς:

— Ναί, μ' ἀγαπᾷς... μ' ἀγαπᾷς... σὰν μ' ἀγαπᾷς γιατὶ δὲν ἐπῆρες ἕνα ζαχαροπλάστη ὅταν παντρεύθηκες;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτερωτῆς Φήμης.

*

Ὁ Δημητράκης, ὅστις μανθάνει βιολίον, ἔπαιζε προχθὲς μίαν διφδίαν μὲ τὸν καθηγητήν του.

— Διατί μένεις πίσω εἰς τὸν χρόνον, Δημητράκη;

— Ἀπὸ σέβας, κύριε καθηγητά.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

Οἱ ἔγγονοι:

— Παπποῦ, ἤλθαμεν νὰ σ' εὐχηθῶμεν ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ σήμερον ποῦ ἔχεις τὴν ἑορτήν σου. Καὶ μᾶς εἶπε ἡ μητέρα ἂν μᾶς δώσετε εἰς τὸν καθένα μίαν δραχμὴν νὰ προσέξωμεν νὰ μὴ τὴν χάσωμεν 'ς τὸν δρόμον ὅταν ἐπιστρέφωμεν 'ς τὸ σπίτι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

*

Ὁ Τάκης ἐπῆγε πρώτην φορὰν σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον.

— Πῶς σοῦ ἐφάνη λοιπὸν ὁ διδάσκαλος, Τάκη; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατήρ του ὅταν ἐσχόλασε.

— Τετραπέρατος ἄνθρωπος, μπαμπᾶ! ὅ τι δὲν ξεύρει αὐτός, μᾶς 'ρωτάει ἐμᾶς καὶ τοῦ τὸ λέμε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσολογγιτοπούλας.

*

— Γιατί κλαῖς; μήπως ἐχάθηκες; ἐρωτᾷ μία κυρία μικρὰν κόρην, τὴν ὁποίαν βλέπει μόνην εἰς τὴν πλατεῖαν.

—Ὦ! ὄχι ἐγώ, ἀποκρίνεται ἡ μικρά· ἡ μαμά μου ἐχάθηκε καὶ δὲν ξεύρω ποῦ εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Κρήτης.

Ὁ εὐφυὴς Παυλάκης διήρχετο ἔξωθεν Λυκείου βαδίζων βραδέως καὶ πολὺ σκεπτικός.

Τρεῖς μαθηταὶ τοῦ Λυκείου τὸν εἶδον καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν περιγελοῦν διὰ τὴν σοβαρότητά του. Ὅταν δὲ ἐπλησίασε, ὁ μεγαλείτερος ἐξ αὐτῶν θέλων νὰ τὸ πειράξῃ λέγει:

—Νά! νά! ὁ Αἴσωπος περνᾷ... ὁ Αἴσωπος περνᾷ...

—Ἔχετε δίκαιον, κύριοι, ἀπαντᾷ ὁ Παυλάκης· εἶμαι ὁ Αἴσωπος, διότι, ὡς βλέπω, κάμνω νὰ ὁμιλοῦν τὰ ζῶα...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαΐδος.

Ἡ μικρὰ Ἀνθούλα παίζει εἰς τὴν αὐλήν. Πτωχὴ γραῖα εἰσέρχεται καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνην. Ἡ Ἀνθούλα τρέχει εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ φέρει τεμάχιον ἄρτου.

— Εὐχαριστῶ, κοριτσάκι μου, λέγει ἡ πτωχή· θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ.

Καὶ ἡ Ἀνθοῦλα χαριέστατα:

— Τότε μὴ ξεχάσῃς νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ τὸ ἀλείψῃ καὶ μὲ πολὺ μέλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νηρᾴδας τῆς Λίμνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Μαῦρα μυνήματα μοῦ φέρνει τὸ πουλάκι μου. Τὸ δυστυχισμένο πῶς τὸ λυποῦμαι. Συλλογισθῆτε νὰ εἶνε ἀναγκασμένο νὰ μανθάνῃ τόσα δυσάρεστα πράγματα. Πόσο θὰ ὑποφέρῃ ἡ τρυφερὴ του καρδοῦλα, ἀφοῦ καὶ ἡ ἰδική μου τόσο πονεῖ. Τὸ καταλαμβάνω ἀπὸ τὸ πέταμά του, τὸ ἐννοῶ ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ζητεῖ νὰ κρυβῇ κἄπου, σὲ καμμιὰ γωνιά.

"Ελα, χρυσό μου πουλάκι, ἔλα σιμά μου.

—Ἄχ! τί νὰ σοῦ 'πῶ, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μου, πολὺ κουραστικὴ εἶνε ἡ δουλειά μου! Ἡ καρδιά μου εἶνε κομμάτια καμωμένη ἀπὸ τὴν λύπη.

— Μὰ γιατὶ ἐπὶ τέλους; 'πές μου.

— Νά! 'περνοῦσα τώρα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου χαρούμενο πῶς δὲν εἶδα τίποτε δυσάρεστο, διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὸ γραφεῖον, ὅτε βλέπω τέσσαρα πέντε παιδάκια ποῦ ἐσχόλαζαν ἀπὸ κάποιο λύκειον καὶ ἐπείραζαν δύο ἀτσιγάνες ἡ ὁποῖες ἐλογάριαζαν τὰ ὀλίγα λεπτὰ ποῦ εἶχαν συνάξῃ ἡ κακομοῖρες. Εἶχαν ἀφίσῃ χάμω τὰ κόσκινά των καὶ αὐτὰ τοὺς τὰ 'πῆραν καὶ ἔπειτα τὰ ἐκλωτσοῦσαν καὶ τὰ ἔσυραν κατὰ γῆς. Αὐτὲς ἐγύρισαν καὶ τοὺς ἐφώναξαν. Καὶ ἔτσι ἔφυγαν.

— Τὰ ὀνόματά τους διὰ νὰ τοὺς βάλω αὐστηρὰν ἀλλὰ πολὺ αὐστηρὰν τιμωρίαν;

— Ἄ! δὲν ξεύρω τὰ ψευδώνυμα τους καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ ἐντροπιάσω ἐμπρὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Πιστεύω ἅμα τὰ διαβάσουν αὐτὰ νὰ συνετισθοῦν καὶ νὰ καταλάβουν τὸ σφάλμα τους.....»

Ἐπέταξε ἔξω εἰς τὴν αὐλήν, ἐκάθησε ἐπάνω εἰς τὴν λεμονιά μου, κάτω ἀπὸ μερικὰ φύλλα καὶ ἤρχισε νὰ κελαδῇ θλιβερὸ τραγούδι. Ἐγὼ ἔμεινα ὀλίγην ὥραν συλλογισμένη, καὶ ἔπειτα ἤρχισα πάλιν τὴν ἐργασίαν μου. «Θεέ μου! εἶπα, εἶνε λοιπὸν καὶ παιδιὰ τοῦ σχολείου τόσον κακὰ ποῦ κυτάζουν πῶς νὰ βλασανίζουν τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ γίνωνται αὐτὰ προστάται των, ἂν τυχὸν ἔβλεπαν ἄλλα κακοαναθρεμμένα παιδιὰ νὰ τοὺς πειράζουν;

Τρυφερωτάτη ἡ ἐπιστολή σου, *Ἐργατικὴ Μέλισσα*· μὲ κατεμάγευσε. Τὴν ἐδιάβασα μιά, δύο φορές· καὶ ἔκλαυσα, σὲ βεβαιῶ. Πρέπει νὰ εἶσαι τόσον σοβαρὰ διὰ νὰ ἔχῃς ἔτσι ποιητικὴν καρδίαν. Σοβαρὰ ὅπως σὲ δείχτει ἡ φωτογραφία σου. Κ' ἔπειτα λέγεις πῶς εἶσαι γελαστή. Ἀλλὰ μήπως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε καὶ γελαστὸς καὶ νὰ ἔχῃ καὶ τὴ σοβαρότητα του; Γελαστή, ἅμα εἶσαι μὲ τὰς φίλας σου, καὶ σοβαρὰ ἅμα σκέπτεσαι τὰ τόσα εὔμορφα πράγματα ποῦ γράφει τὸ γράμμα σου. Τὰ ποιηματάκια σου εἶνε ἀρκετὰ καλά: *Τὸ Μυρολόγι* καλλίτερον ἀπὸ τὴν *Σελήνην*. Ἐργάζου πάντοτε, καλή μου *Ἐργατικὴ Μέλισσα*, καὶ οἱ κόποι σου δὲν θὰ πᾶνε χαμένοι. Πιστεύω πῶς θὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, ἡ ὁποία ὑπερηφανεύεται καὶ καμαρόνει ποῦ ἔχει τέτοιες καλὲς φίλες καὶ φίλους, καὶ ἡ ὁποία σὲ ἀγαπᾷ πολύ.

Ἀνάγνωσε, φίλε *Ἀνδρέα Ἕλλην*, ὅσα εἶπα εἰς τὸ περασμένον φύλλον εἰς ἄλλους φίλους μου διὰ τὰ παιδικὰ πνεύματα. Τὰ εἶπα νὰ τ' ἀκούσουν ὅλοι.

Δυστυχῶς ἀπραγματοποίητος ἡ ἐπιθυμία σου, φίλε *Πὶν-Χό*, ἂν καὶ ἐγὼ τὸ ηὐχόμην. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν καλήν σου καρδίαν. Ὅσον διὰ τὸ νέον ψευδώνυμόν σου τὸ φοβοῦμαι ἀληθῶς. Πῶς; δέν σ' ἄρεσε *Πὶν-Χὸ* καὶ ἐζήτησες νὰ γίνῃς *Βασιλεὺς τῶν Καννιβάλων*; Καὶ ἐσὺ ἔπρεπε νά το συλλογισθῇς γινόμενος τοιοῦτος βασιλεύς, μὴ τυχὸν καὶ οἱ ὑπήκοοί σου σὲ καταβροχθίσουν καμμίαν ἡμέραν. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ οἱ φίλοι της δὲν θὰ δεχθῶσιν τὴν δυναστείαν σου! Πῶ! πῶ! *Βασιλεὺς τῶν Καννιβάλων*!

Καλὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Καλλίχορος Πηγή*, καὶ τὰ αἰνίγματά σου καλὰ ἐπίσης, ἀναμένω ὅμως καὶ ἄλλα καλλίτερα ἀκόμη. Νὰ ἰδοῦμεν!

Ἁπλούστατον, ἀγαπητὸν *Τέκνον τῆς Χώρας τῶν Ὀρέων*: ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ φυλλαδίου. Διὰ τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σοὶ λέγω, καὶ ἂς τὸ ἀκούσουν ὅλοι οἱ στέλλοντες τοιαῦτα, ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὅταν δὲν τὰ δημοσιεύει δὲν λέγει τὸ διατί, διότι ὑπονοεῖται ὅτι δὲν ἦσαν καλά, ἢ ὅτι εἶνε δημοσιευμένα εἰς προηγούμενα φύλλα της.

Εὐχαριστῶ πολύ, φίλε *Ἀλέξανδρε Δημητριάδη*, διὰ τὰ αἰσθήματά σου πρὸς ἐμέ. Ἡ λύσις τῶν αἰνιγμάτων εἶνε ὀρθὴ καὶ θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Βεβαίως τὰ μαθηματά σου πρῶτα, ἀγαπητὲ *Χωραφᾶ*, καὶ κατόπιν νὰ λύῃς αἰνίγματα. Ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἀπασχολῶ τοὺς φίλους μου ἀπὸ τὰ μαθήματά των· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ τοὺς διασκεδάζω εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως.

Καλῶς ὥρισες, *Βασίλειε Βουλγαροκτόνε*, πῶς δὲν συνώδευσες τὸ γράμμα καὶ μὲ πνευματικὰς ἀσκήσεις; ἢ λύσεις;

Ῥόδον τῶν Κερμεδέκ, διὰ τόσον μικρούλικο γραμμα σοῦ ἄφησαν καιρὸν τὰ μαθήματά σου; Συλλογίζομαι τί μελέτη θὰ κάνῃς καὶ πιστεύω ὅτι θὰ εἶσαι ἡ πρώτη τῆς τάξεώς σου. Δὲν πειράζει ὅμως, ἐτοιμάζου, καθὼς λέγεις, ἀπὸ τώρα διὰ μέλλοντα διαγωνισμὸν συνθέσεως διηγήματος.

Δὲν εἶνε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, φίλτατε Λ. Θ. Π. *Λαδωμένος Πορτικός*. Ἄλλος τὸ ἐξέλεξε πρὸ σοῦ. Εὑρὲ λοιπὸν ἄλλο τίποτε· φίλησέ μου τὸν *Πολεμιστὴν τοῦ 1821*.

Καλέ, ἡ *Ἀμφιτρίτη* τί γίνεται; Πῶς δὲν γράφει πλέον; Κ' ἐγὼ καρτερῶ τὸ ταχυδρομεῖον κάθε φορὰν καὶ τρέμω ἀπὸ συγκίνησιν ἅμα βλέπω τὸν ταχυδρόμον καὶ ὅμως γράμμα της ἔχω χρόνια νὰ ἰδῶ. Χρόνια! Ἀκούεις, *Ἀμφιτρίτη*; Μήπως ἠσθένησες καὶ δὲν τὸ 'ξεύρω;

Τὸ ἀστεῖον μιὰ φορὰ γίνεται, λέγει μιὰ παροιμία, φίλε *Ἀρρικαρὲ Λεών*· ἔγραψα μιὰ φορά, ὅλοι τώρα θ' ἀρχίσουν τὰ ἴδια· ἀλλοίμονον τότε! Καὶ τὰ μαθήματα τί θὰ γίνουν; Γράψε μου τί φύλλα σοῦ λείπουν, νὰ σοὶ τὰ στείλω.

Τὸ ὑπὸ τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἐκδιδόμενον κατὰ τεύχη *Ἐπίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν* τοῦ ὑφηγητοῦ κ. Α. Ν. Γιάνναρη ὁλονὲν πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος του· ἐξεδόθη τελευταῖως τὸ 11ον τεῦχος ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Δ μέχρι τῆς λέξεως Μήτρα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Ὀκτωβρίου]

70. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον μου ὁμνύει, τὸ δεύτερόν μου χαίρει·
Τὸ σύνολόν μου κόπτει ἀκέραιον εἰς μέρη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρυγόνος.

71. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἅγιος σπουδαῖος, νικητὴς καὶ στρατηλάτης,
Καὶ μὲ σέβονται μεγάλως.
Ἀλλ' ἓν γράμμα ἂν ἀφαιρέσης, τότε θὰ προβάλῃ ἄλλος
Τὴ μητέρα του τῇ γῇ
—Ἥτις εἶνε εἰς ἐκεῖνον καὶ τοῦ πλούτου ἡ πηγὴ—
Νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ εἶνε πάντοτε αὐτῆς ἐργάτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιν-Χό.

72. Αἴνιγμα δημῶδες.

Τὸ φεῖδι ρουφᾷ τὴ θάλασσα κ' ἡ θάλασσα τὸ φεῖδι
Καὶ 'ς τοῦ φειδιοῦ τὴν κεφαλὴ ὁ ἥλιος βασιλεύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καλλιχόρου Πηγῆς.

73. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσατε ἑπτὰ λέξεις ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ 3 μόνον φωνήεντα καὶ ταῦτα ὅμοια. Ἡ θέσις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Αἱ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

1) Πολύτιμον πρᾶγμα· 2) Ἰσθμόν· 3) Καρπόν· 4) Τετράποδον· 5) Νόμισμα· 6) Πόλιν τῆς Ἑλλάδος· 7) Πρᾶγμα χρήσιμον εἰς τοὺς ἀρχαίους ἠθοποιούς.

α'.) ΣΜΔ. β'.) ΝΣΠΜ, γ') ΝΣΝ. δ') ΣΛΣΜΣ. ε') ΛΣΒ. στ'.) ΦΡΓ. ζ'.) ΝΘΣΚΡ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανῆς Βίβλου.

74. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

1. Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
2. Ὄργανον μουσικόν.
3. Ἐπίρρημα ἐρωτηματικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Τσὶγκ-Τσὸγκ-Τσί.

75. Παίγνιον.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται ὁριζοντίως ὀνόματα πτηνῶν

+++++ Π ++++
++++ Α ++++
+++ Ι +++
+++ Γ ++
++ Ν ++
+++ Ι ++++
+++++++ Ο +++++++
+++ Ν ++

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

76. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος υἱὸς εἶνε φρόνιμος;

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ Ἀστέρος.

77. Στιχουργία.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάτωθι ὁμοιοκαταληξιῶν νὰ γραφῇ ἑξάστιχον. Ἐκ τῶν σταλησομένων τὸ κάλλιστον θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ «Διαπλάσει» μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα ἢ τὰ ψευδώνυμα τῶν συνθετῶν ἀξίων λόγου ἑξαστίχων· θὰ λογισθῶσι δ' ἁπλῶς ὡς ὀρθαὶ λύσεις πάντα τὰ ἄλλα ἑξάστιχα ὧν ἡ ἔννοια καὶ τὸ μέτρον θὰ εἶνε ἀνεπιλήψιμα. Ἡ τάξις τῶν ὁμοιοκαταληξιῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ κατ' ἀρέσκειαν.

Μάθημα, δακρυσμένα, ῥάθυμα, ἐμένα, κοιμήσου, καϊμοί σου.

78. Μαγικὸν γράμμα.

Νὰ σχηματισθῶσι διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτω λέξεων μεθ' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἥλιος, ναρκῶ, κρῖκος, νυστάζω, Ἰταλός, ὕφαλος, παίζω, μικρός, τόνος, καλός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βρεγμένης Γάτας.

79. Φύρδην—μίγδην.

Ράχιν ἑπτὸ μὴ νολῇσμης κόκαν νὴμ μυνέσαιθῆ·
Δίδε νόκλα ἰτὰν κοῦκα ἑπτὸ νὴμ σαικιέκδῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Χωραφᾶ.

80. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν ἑξῆς λέξεων σχηματίζουσι τὸ ὄνομα μεγάλου ἀνδρός.

Ἡμέρα. Ἐνωρίς. Χωρίον. Πεδιάς Νῆσος. Φεύγω. Ροδόχρους. Ὑγεία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

81. Ἀκροστοιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων πέντε ἡρώων τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας σχημάτισον τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς 15 καὶ 31 Αὐγούστου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

31. Καισάρεια, πατρὶς τοῦ Ἁγίου Βασιλείου (Καῖσαρ, ἴα).—32. Σικυὼν (Συκή, ὤν). — 33. Μιτυλήνη, (Μήτη, λινή).—34. Μάρκος, Ζάρκος.—35. Ἡ θέλησις.—36. Ἄνθρωπος ἀγράμματος ξύλον ἀπελέκητον.—37 Τὰ $^2/_3$ τῶν 12 ὡρῶν εἶνε 8 ὧραι· τὸ $^1/_4$ τῶν 8 ὡρῶν εἶνε 2 ὧραι καὶ τὸ ἥμισυ τῶν δύο ὡρῶν εἶνε 1 ὥρα· ἦτο λοιπὸν 1 ὥρα καὶ $^1/_4$.—38. Ἡ ἀντικατάστασις θὰ γίνῃ διὰ τοῦ φωνήεντος ε, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε αἱ ἑξῆς: Κεραμίτης, τείνω, λέων, νέφος, λέγω, μέλος, τέρμα, χαμένη, ἔρημον, ρεῦμα.—39. Ἡ γάτα εἶδε τὸ ψητὸ καὶ ἅπλωσε τὸ πόδι της, — μ' αὐτὸ ποῦ ἔκαιγε φωτιὰ τὴν ἔκαψε καὶ τ' ἄφησε.—40. Λιθάρι ποῦ συχνοκυλᾷ δὲν πιάνει χορταράκι.—41. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, οἶνος, ὕσκα, κίσσα, ἴασις, αἶνος, Νικίας, σκόλιον.—42. ΙΟΝ, ΣΥΣ (1. Ἴρι Σ. 2. Οὐδαμο Υ. 3. Νάξο Σ).—43. Ὁ χρόνος εἶνε χρυσός· μὴ ἀπορρίψῃς. οὐδὲ ἓν πρωτόλεπτον, ἀλλὰ ὑπολόγισέ το.—44. Ὁ Διάκος ἦτον ἀνδρεῖος Ἕλλην.—45. Πολυτέλεια (πολύ, τελεία).—46. Ὁ κισσός.— 47. Ἡ χιών.—48. Ὁ νοῦς.—

49. —50. —51.

Κ Ο Μ Ν
ΜΥΣ ΥΟΩ
ΚΥΦΟΣ ΡΝΒ
ΣΟΣ ΒΑΤΑΥΙΑ
Σ ΡΧΛ
ΤΟΙ
Σ Ν Α

1	15	14	4
12	6	7	9
8	10	11	5
13	3	2	16

—52. Ἡ καρφίτσα.— 53. Ὁ παππᾶς, ὅστις τὴν ἡμέραν φορεῖ τὰ ῥάσα του καὶ τὴν νύκτα τὰ νυκτικά του.— 54. Ἡ ἀντικατάστασις θὰ γίνῃ διὰ τοῦ φωνήεντος α, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι νέαι λέξεις εἶνε: Ἄχρους, ἁλυκός, παῦρος, κάλπη, ῥανίς, καλός, κατιών, γαῦρος, τάφρος.

—55. Ὡς ἀλλοιοῦται ὁ καιρός, ἐν τῇ ζωῇ ὁμοίως
Τῆς εὐτυχίας ὁ ἀστὴρ σκοτίζετ' αἰφνιδίως,
Κ' ἐνῷ ἀρτίως ἥσυχος ἐπέκειτο γαλήνη
Κακοκαιρία ταραχὴν πολλάκις διαχύνει.
Ἀλλά, θνητέ, μὴ δυσφορῇς εἰς τὰ δεινὰ τοῦ βίου
Τὸ πᾶν εὐθύνει τοῦ Θεοῦ ἡ χεὶρ τοῦ αἰωνίου.
Ἰδοὺ αὐτὸς τοῦ πάσχοντος καὶ κλαίοντος ἐφείσθη,
Ἐξέλιπον τὸ δάκρυα, τὸ πάθος ἠφανίσθη.

—56. ΔΡΥΣ (Μακεδονία. 2. ΛάΡος. 3. ΣάτΥρος. 4. Καραϊ Σκάκης).—57. Ὅταν παγώσῃ.—58. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Μυθιστορια ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Κατ' επιτομην υπο Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81]

Τὸ σχέδιον τοῦ Δόνιφαν ἦτο τοιοῦτόν τι:

Ἑβδομάδας τινὰς πρότερον ὁ Βριὰν διηγούμενος τὰ τῆς γνωστῆς ἐκδρομῆς αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνατολικὸν τῆς νήσου, εἶχε διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ μικρὰ ἀποικία ἠδύνατο νὰ κατοικήσῃ κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀξιόλογα καὶ μετὰ πάσης ἀνέσεως, διότι καὶ σπήλαια πολλὰ ὑπῆρχον καὶ δάση, καὶ ποτάμια γλυκυτάτου ὕδατος, καὶ κυνήγιον ἄφθονον. Προσέτι δὲ ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ σπηλαίου καὶ τῆς παραλίας ἦτο μόλις δώδεκα μιλλίων κατ' εὐθεῖαν, ἐξ ὧν ἓξ θὰ δαπανηθῶσιν εἰς τὸν διάπλουν τῆς λίμνης, καὶ ἄλλα τόσα σχεδὸν εἰς τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμίου. Ὥστε χρείας τυχούσης ἠδύναντο εὐκόλως νὰ συγκοινωνῶσι πρὸς τὸ σπήλαιον.

Τὴν διήγησιν ταύτην τοῦ Βριὰν ἀκούσας ὁ Δόνιφαν, ἐμελέτησε τὸ ζήτημα σπουδαίως καὶ κατέπεισεν εὐκόλως τὸν Οὐίλκοξ, τὸν Κρὸς καὶ τὸν Οὐὲπ νὰ ἀπέλθωσι μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ κατοικήσωσιν εἰς τὴν ἄλλην ἀκτὴν τῆς νήσου.

Διὰ νὰ μὴ ἔχωσι δὲ βάρος καθ' ὁδόν, ἀπεφάσισαν νὰ παραλάβωσιν ὀλίγα πράγματα, δύο ὅπλα, τέσσαρα περίστροφα, δύο μικροὺς πελέκεις, ἱκανὰς τροφάς, ὄργανα ἁλιευτικά, σκεπάσματα ὁδοιπορικά, μίαν πυξίδα τοῦ κόλπου καὶ τὸ ἐλαστικὸν φορητὸν ἀκάτιον. Ταῦτα βεβαίως ἤρκουν εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην, ἥτις ἔμελλε νὰ παραταθῇ τὸ πολὺ εἰς ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέρας. Ἀφ' οὗ δὲ ἤθελον ἐκλέξῃ τὸν τόπον τῆς νέας κατοικίας, ἔμελλον νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον, νὰ παραλάβωσι τὸ ἀνάλογον μερίδιόν των ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ Σλώγι, νά το φορτώσωσιν εἰς τὸ ἁμάξιον καὶ νά το μεταφέρωσιν. Ἐὰν δέ ποτε ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν των ὁ Γόρδων ἢ οἷος δήποτε ἄλλος, μετὰ χαρᾶς ἤθελον δεχθῇ αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὅμως συγκατοικοῦντες, ἐχόντων τῶν πραγμάτων ὅπως ἔχουσιν, εἶνε τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον.

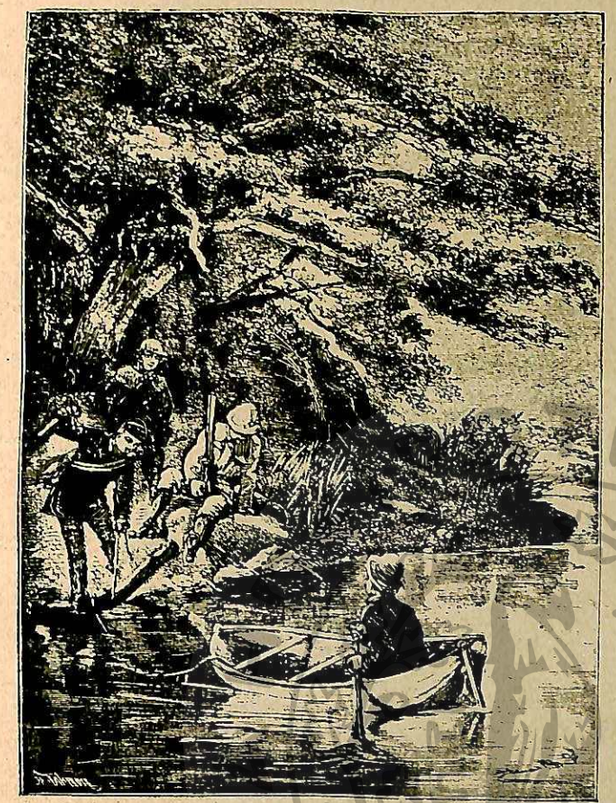

« Πρωτος επεβιβασθη ο Δονιφαν » (Σελ. 98)

Λοιπὸν τὴν πρωΐαν τῆς 10 Ὀκτωβρίου ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρός, ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Οὐίλκοξ ἀπεχαιρέτισαν τοὺς συντρόφους των σφόδρα συγκεκινημένους καὶ περιλύπους διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦτον. Ἴσως καὶ αὐτοὶ ἦσαν πλέον συγκεκινημένοι παρ' ὅσον προσεπάθουν νὰ μὴ φαίνωνται. Ἀλλ' ὅμως τὸ πεῖσμα ἐνίσχυεν αὐτοὺς εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγωϊστικοῦ σχεδίου των. Διέπλευσαν τὸ ποτάμιον διὰ τοῦ κέλητος, τὸν ὁποῖον ἐκυβέρνα ὁ Μόκος, ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον ἀφ' οὗ οἱ τέσσαρες φυγάδες ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην.

Καθ' ὁδὸν ὁ Δόνιφαν ἐφόνευσε μόνον πτηνά τινα ὅσα θὰ ἦσαν χρήσιμα πρὸς τροφὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐξοικονομῶν οὕτω τὴν πυρίτιδα, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἀφειδῶς ἔκαιε. Τὴν ἡμέραν ταύτην διήνυσαν μόλις ἓξ μίλλια, καὶ περὶ ὥραν 5 μ.μ. ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς λίμνης καὶ ἐκεῖ ἐστάθμευσαν νὰ διανυκτερεύσωσι.

Τὴν ἐπιοῦσαν καὶ οἱ τέσσαρες ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐστάθησαν παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ ἐγευμάτισαν. Ἔπειτα ἐξεκίνησαν πάλιν καὶ τὴν ἔκτην τῆς ἑσπέρας ἐστάθησαν πλησίον τοῦ ποταμίου παρὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἄλλοτε σταθμεύσῃ ὁ Βριάν. Καὶ πράγματι ἐσώζετο ἀκόμη ἡ στάκτη τῆς πυρᾶς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνάψῃ ὅτε εἶχε διανυκτερεύσῃ μετὰ τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Μόκου.

Ποῦ νὰ εἴξευρεν ὁ Βριὰν ὅτε πρὸ ὀκτὼ μηνῶν διενυκτέρευεν ὑπὸ τὰ δένδρα ταῦτα, ποῦ νὰ εἴξευρεν ὅτι τέσσαρες ἐκ τῶν συντρόφων του θὰ διενυκτέρευον καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ οὐχὶ προσωρινῶς, ἀλλ' ἔχοντες ἀπόφασιν ἀκράδαντον νὰ ζήσωσι χωριστὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νήσου!

Καὶ αὐτοὶ δὲ μοκρὰν τῶν συντρόφων των καὶ μὴ ἔχοντες τὰς εὐκολίας καὶ τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν ἀφθονίαν τὴν ὁποίαν εἶχον ἐν τῷ σπηλαίῳ, τίς οἶδε πόσον ἐλυπήθησαν ἐνδομύχως! Ἀλλὰ ἡ τύχη των τώρα πλέον ἦτο συνδεδεμένη μετὰ τῆς τύχης τοῦ Δόνιφαν· οὗτος δὲ ἦτο σφόδρα μάταιος καὶ ἐπίμονος, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ παραιτήσῃ τὸ σχέδιόν του, σφόδρα ζηλότυπος, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ κλίνῃ τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν κατὰ πρότασιν τοῦ Δόνιφαν ἀπεφασίσθη νὰ διαπλεύσωσι τὸ ποτάμιον καὶ νὰ ἀποβιβασθῶσιν εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην αὐτοῦ. Ἔλυσαν λοιπὸν τὸ φορητὸν ἀκάτιον καί το ἔρριψαν εἰς τὸ ποτάμιον· πρῶτος δὲ ἐπεβιβάσθη ὁ Δόνιφαν καὶ ἐξεκίνησεν ἀφίνων ὄπισθεν τοῦ ἀκατίου συρόμενον σχοινίον, τοῦ ὁποίου τὴν ἄλλην ἄκραν ἐκράτουν οἱ σύντροφοί του. Ἦτο δὲ τὸ πλάτος τοῦ ποταμίου τεσσαράκοντα περίπου ποδῶν. Ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἀντικρὺ καὶ ἀπεβιβάσθη, ἔσυραν οἱ ἄλλοι τὸ σχοινίον καὶ ἦλθε τὸ ἀκάτιον πλησίον τῶν καὶ ἐπεβιβάσθη ἄλλος, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἕως ὅτου καὶ οἱ τέσσαρες διέπλευσαν τὸ ποτάμιον. Ὁ Οὐίλκοξ ἐτύλιξε τὸ ἀκάτιον, τὸ ἔβαλεν ἐπὶ τῆς ράχεως του καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν.

Εὐκολώτερον βεβαίως ἦτο ἐὰν εἶχον μεγάλην ἄκατον νὰ εἰσέλθωσι καὶ οἱ τέσσαρες καὶ νὰ ἀφήσωσι νά τους παρασύρῃ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ὅπως εἶχε κάμῃ ὁ Βριάν, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Μόκος· ἀλλ' ἐκεῖνοι εἶχον, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὸν κέλητα, ἐν ᾧ ὁ Δόνιφαν καὶ συντροφία εἶχον τὸ μικρὸν φορητὸν ἀκάτιον, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἕνα μόνον ἐπιβάτην.

Ἡ πορεία τὴν ἡμέραν ταύτην ἦτο ἐπιπονωτάτη. Ἡ πυκνότης τοῦ δάσους, τὸ ἔδαφος καλυπτόμενον ὑπὸ πυκνῶν χόρτων καὶ ξηρῶν κλάδων, τοὺς ὁποίους εἶχον ῥίψῃ αἱ τελευταῖαι καταιγίδες, καὶ ἄλλα πλεῖστα ὅσα ἀνέλπιστα κωλύματα κατεπόνησαν τοὺς δυστυχεῖς φυγάδας.

Τὴν μεσημβρίαν ἐγευθησαν προχείρως, καὶ πάλιν ἐξηκολούθησαν διὰ τοῦ πυκνοῦ δάσους μέχρι τῆς ἑβδόμης ὥρας τῆς νυκτός, διότι πλειστάκις ἠναγκάσθησαν νὰ κόπτωσι διὰ τῶν πελέκεων τοὺς πυκνοὺς κλάδους νὰ ἀνοίγωσι δίοδον, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσι πολὺ ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο νὺξ πλέον, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσι ὁποῖός τις ἦτο ὁ τόπος ἐκεῖνος. Τοῦτο μόνον ἐβεβαιώθησαν, ὅτι εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους καὶ ὅτι μακρόθεν ἠκούετο ὁ θόρυβος τῆς θαλάσσης θραυομένης ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν κατάκοποι, ἀπεκοιμήθησαν ταχέως καὶ ἐν ὑπαίθρῳ. Φρονίμως δὲ σκεπτόμενοι, ἀπεφάσισαν νὰ συντηρήσωσι τὴν πυρὰν ὅλην νύκτα, νὰ φυλάξῃ δὲ τὰς πρώτας ὥρας ὁ Δόνιφαν.

Ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐέπ ἐξηπλωμένοι ὑπὸ πυκνὴν πεύκην καὶ κατάκοποι ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας, ἀπεκοιμήθησαν παρευθύς. Ὁ δὲ Δόνιφαν ἀγρυπνῶν κατεπάλαιε κατὰ τοῦ ὕπνου μετὰ πολλῆς δυσκολίας. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν ἀντικαταστάτην του, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐξυπνίσῃ οὐδένα· τόσον γλυκύτατον ὕπνον ἐκοιμῶντο καὶ οἱ τρεῖς, καὶ ἐλυπεῖτο νά τους χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν.

Ἔπειτα δὲ καὶ τὸ δάσος ἦτο τόσον ἥσυχον, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι τὸ μέρος ἦτο ἀσφαλέστατον. Ἔρριψε λοιπὸν ἀρκετὰ ξύλα ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ κατεκλίθη καὶ αὐτὸς παρὰ τὴν ῥίζαν τῆς πεύκης. Μόλις ἤγγισε κατὰ γῆς ἡ κεφαλή του καὶ παρευθὺς ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὅτε δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ ἥλιος ἦτο ἤδη ὑψηλὰ εἰς τὸν ὁρίζοντα ὑπεράνω τῆς στιλβούσης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

ΕΡΕΥΝΑΙ. — ΣΧΕΔΙΑ ΠΕΡΙ ΕΠΑΝΟΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ. — ΣΦΟΔΡΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ. — ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ;

Παρευθὺς οἱ τέσσαρες παῖδες ποριηκολούθησαν τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμίου μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔρριψαν δὲ ἅπληστα βλέμματα κύκλῳ ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ταύτης θαλάσσης, τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἔβλεπον. Ἦτο δὲ αὐτὴ ἔρημος.

Ἐπεσκέφθησαν τοὺς παρὰ τὴν ἀκτὴν βράχους καὶ παρετήρησαν πλῆθος σπηλαίων συνεχομένων, καὶ ἐκ τούτων ἐξέλεξαν τὰ καταλληλότατα εἰς κατοικίαν. Ἔρριψαν τὰ δίκτυά των εἰς τὴν θάλασσαν καὶ συνέλαβον ἡμίσειαν δωδεκάδα ἰχθύων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο πέρκας εὐμεγέθεις. Εἶχε δὲ ἡ παραλία διάφορα κογχύλια καὶ μαλακόστρακα, ἰδίως δὲ μύδια ἀφθονώτατα. Ὥστε οἱ νέοι κάτοικοι τῆς παραλίας ταύτης ἔμελλον νὰ ἔχωσιν ἐν ἀφθονίᾳ τὰ διάφορα προϊόντα τῆς θαλάσσης.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Οὐίλκοξ ἀνερριχήθησαν εἰς βράχον, ὅστις μακρόθεν εἶχε σχῆμα κεφαλῆς ἄρκτου· καὶ διὰ τοῦτο ὠνόμασαν αὐτὸν τὰ παιδία Ἄρκτον. Παρετήρησαν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, ἀλλ' οὔτε πλοῖον οὔτε ἄλλο τι ἐφαίνετο. Δὲν ἐφαίνετο δὲ οὐδὲ τὸ λεπτὸν στίγμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ ὁ Βριάν, εἴτε διότι ὁ ἥλιος ἦτο χαμηλότερα, εἴτε διότι ὁ Βριὰν εἶχεν ἀπατηθῇ καὶ ὅ τι ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἦτο ὀπτικὴ ἀπάτη.

Τὴν ἑσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον προετέθη τὸ ζήτημα: «Ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθωσιν εὐθὺς εἰς τὸ σπήλαιον καὶ νὰ μετακομίσωσι τὰ ἀναλογοῦντα εἰς αὐτοὺς σκεύη, διὰ νὰ ἐγκατασταθῶσι πλέον ὁριστικῶς εἰς τὴν νέαν των κατοικίαν;»

«Ἐγὼ νομίζω, εἶπεν ὁ Οὐέπ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ βραδύνωμεν, διότι ἡ μεταφορὰ θά μας φάγῃ πολλὰς ἡμέρας.

— Ναί, παρετήρησεν ὁ Οὐίλκοξ, ἀλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ κερδήσωμεν καιρόν, ἂν θά τα μετακομίσωμεν διὰ τῆς λίμνης ὅπως ἔκαμεν ὁ Βριάν· νὰ ζητήσωμεν τὸν κέλητα.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Οὐέπ, οὕτω πως θὰ κερδήσωμεν καὶ καιρὸν καὶ κόπους.

— Τί λέγεις, Δόνιφαν; ἠρώτησεν ὁ Κρός.»

Ὁ Δόνιφαν ἐσκέπτετο, βλέπων ὅτι ἡ πρότασις ἦτο ὠφελιμωτάτη· ἀπεκρίθη λοιπόν:

«Καλὰ λέγεις, Οὐίλκοξ, ἂν τα φορτώσωμεν εἰς τὸν κέλητα τὸν ὁποῖον νὰ κυβερνήσῃ ὁ Μόκος...

—Ἂν θέλῃ ὅμως καὶ ὁ Μόκος, εἶπεν ὁ Οὐέπ μετά τινος ἀμφιβολίας.

— Καὶ διατί τάχα νὰ μὴ θελήσῃ; εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Τάχα δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νά τον προστάξω καὶ ἐγὼ ὅπως ὁ Βριάν;

—Βέβαια ὀφείλει νὰ ὑπακούσῃ, εἶπεν ὁ Κρός.

—Καὶ ἂν δέν μάς τον δώσουν τὸν κέλητα; εἶπεν ὁ Οὐέπ ἐπιμένων.

—Ποῖός το εἶπε; Νὰ μή μάς τον δώσουν! καὶ τίς θὰ τολμήσῃ!

—Ὁ Βριάν!... Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἀρχηγός;

—Ὁ Βριάν!... νὰ μή μάς τον δώσῃ! καὶ μήπως εἶνε κτῆμά του; Ἂν τυχὸν καὶ δὲν θελήσῃ!...»

Καὶ δὲν ἀπετελείωσε τὸν λόγον του· ἀλλ' ὅμως ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχεν σκοπὸν νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ ἀντιπάλου του.

«Καλὲ τοῦ κάκου χολοσκοῦμε, εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ Βριὰν δὲν θά μας φέρῃ καμμίαν ζυσκολίαν. Αὐτὸ δὲν εἶνε ζήτημα. Τὸ ζήτημα εἶνε ἂν θὰ ἐπανέλθωμεν εὐθὺς αὔριον εἰς τὸ σπήλαιον.

—Ἐγὼ τοὐλάχιστον νομίζω ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον, εἶπεν ὁ Κρός.

— Τότε λοιπὸν αὔριον;... ἠρώτησεν ὁ Οὐέπ.

—Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν. Πρέπει πρῶτον νὰ ἐξετάσωμεν ὅλην ἐδῶ τὴν παραλίαν μέχρι τοῦ βορείου ἄκρου. Ἴσως ὑπάρχει πρὸς βορρᾶν καμμία γῆ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἰμπόρεσε νὰ διακρίνῃ ὁ Γάλλος ναυαγὸς καί, ἐννοεῖται, δέν την ἐσημείωσεν εἰς τὸν γεωγραφικόν του πίνακα. Δὲν εἶνε λοιπὸν λογικὸν νὰ κατοικήσωμεν ἐδῶ χωρὶς πρῶτον νὰ εἰξεύρωμεν τί μας γίνεται.

Ἡ παρατήρησις τοῦ Δόνιφαν ἦτο ὀρθοτάτη. Ὅθεν ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἡ ἔρευνα, ἔστω καὶ ἂν ἕνεκα αὐτῆς ἐπέλθῃ βραδύτης δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

Τὴν ἐπιοῦσαν, 14 Ὀκτωβρίου, ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι του ἐξεκίνησαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς βορρᾶν βαδίζοντες παρὰ τὴν παραλίαν.»

Ἐπὶ τρία ὅλα μίλλια ἐξετείνοντο οἱ βράχοι μεταξὺ τοῦ δάσους καὶ τῆς παραλίας· ἀπὸ τῆς βάσεως δ' αὐτῶν μέχρι τῆς θαλάσσης ἐξετείνετο ἀμμώδης ἔκτασις ἑκατὸν περίπου ποδῶν.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀντιπαρῆλθον καὶ τὸν ἔσχατον βράχον, καὶ ἐστάθησαν τότε νὰ γευματίσωσιν. Ἐκεῖ πλησίον ἐχύνετο εἰς τὴν θάλασσαν ἄλλο ποτάμιον, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς διευθύνσεώς του ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔρχεται ἐκ τῆς λίμνης. Διεπέρασαν καὶ τὸ ποτάμιον τοῦτο διὰ τοῦ φορητοῦ ἀκατίου, καὶ ἐξηκολούθησαν ἔπειτα τὴν πορείαν των. Ἐφ' ὅσον ἔφθανεν ὁ ὀφθαλμός των ἡ νῆσος ἦτο κατάπρασινος ὡς ἐκ τῶν πυκνοτάτων δασῶν.

Ἐννέα ὅλα μίλλια ἐβάδισαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὑπελείποντο δὲ ἄλλα ἐννέα μέχρι τοῦ βορείου ἄκρου τῆς νήσου.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐπανέλαβον τὴν πορείαν ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. Ἔσπευδον δέ, διότι προεμηνύετο μεταβολὴ ἀτμοσφαιρική. Ὁ ἐλαφρὸς πνέων ἄνεμος ἐφαίνετο μεταβαλλόμενος ἐπὶ τὸ θροσερώτερον, νέφη δὲ ἐπλανῶντο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἦτο φόβος βροχῆς, κατακλυσμοῦ. Βαθμηδὸν ὁ ἄνεμος ἔγινε σφοδρότερος καὶ ὀχληρός, καὶ περὶ ὥραν 5 μ. μ. αἴφνης ἐξήστραψαν πυκναὶ ἀστραπαὶ καὶ ἀντήχησαν βρονταὶ συνεχεῖς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνεμος ἦτο σφοδρότατος, ἦτο ἐλπὶς ὅτι δὲν θὰ ἐπέλθῃ βροχὴ τόσον ταχέως.

Ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ συνοδοιπόροι αὐτοῦ δὲν ὑπεχώρησαν οὐδὲ ἓν βῆμα· ἐξηκολούθουν δὲ προχωροῦντες καὶ ἐνισχυόμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ τὸ τέρμα τῆς πορείας των.

Περὶ ὥραν 8 μ. μ. ἔπαυσεν ἀκουόμενος ὁ μυκηθμὸς τῆς θαλάσσης καὶ ὁ θόρυβος τῶν εἰς τὴν ἀκτὴν θραυομένων κυμάτων· σημεῖον ὅτι ἐκεῖ πλησίον ἡ θάλασσα ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἐκτάσεως σκοπέλων.

Ἐν τούτοις ὁ συννεφώδης οὐρανὸς ἐσκοτίζετο κατ' ὀλίγον, καὶ οἱ παῖδες ἔσπευδον νὰ προφθάσωσι πρὶν νυκτώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ δάσους, ὅπου ἐφαίνοντο

μακρόθεν κύματα ἀφρίζοντα. Ἤθελον δὲ νὰ βεβαιωθῶσιν ἐὰν κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ θάλασσα ἐφαίνετο ἀπέραντος, ἢ μήπως ἦτο στενὸν θαλάσσης, πορθμὸς χωρίζων τὴν νῆσον Τσαίρμαν ἀπό τινος νήσου ἢ ἠπείρου.

Αἴφνης ὁ Οὐίλκοξ, ὅστις εἶχε προτρέξῃ, ἐστάθη καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐδείκνυε πρὸς τὴν ἀκτὴν πρᾶγμα τι μαῦρον. Μήπως ἦτο ζῷόν τι θαλάσσιον, κῆτος, φάλαινα ἡ ὁποία εἶχεν ἐξοκείλῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου; Ἢ μᾶλλον μήπως ἦτο πλοιάριον;

Βεβαίως! ἦτο ἄκατος κεκλιμμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς· ὀλίγον δὲ μακρὰν αὐτῆς ὁ Οὐίλκοξ ἐδείκνυε δύο σώματα.

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Κρὸς πρῶτον μὲν ἐστάθησαν, ἀλλ' εὐθὺς ἔπειτα χωρὶς κἂν νὰ σκεφθῶσιν, ὥρμησαν διὰ τῆς ἀμμώδους παραλίας καὶ ἦλθον πρὸ τῶν σωμάτων τὰ ὁποῖα ἔκειντο ἐπὶ τῆς ἄμμου, πτώματα ἴσως!...

Ἐφοβήθησαν οἱ παῖδες καὶ κατέφυγον ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους νὰ διανυκτερεύσωσιν, οὐδὲ κἂν συλλογιζόμενοι ὅτι πιθανὸν οἱ δύο ναυαγοὶ νὰ εἶχον χρείαν περιθάλψεως, ἐὰν ὑπελείπετο εἰς αὐτοὺς ὀλίγη τις ζωή.

Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινή, πίσσα, φωτιζομένη ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ ἀστραπῶν, αἱ ὁποῖαι εὐθὺς ἔσβυνον καὶ τὸ σκότος ἐγίνετο πυκνότερον. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρότατος καὶ ἀνύψωνε τὴν ἄμμον, τὰ δένδρα ἔτριζον συγκρουόμενα, καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι μας διῆλθον ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνοι, ταλαιπωρούμενοι ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ψύχους, διότι δὲν ἠδυνήθησαν οὐδὲ πῦρ νὰ ἀνάψωσι.

Τὸ πρωὶ ὁ καιρὸς εἶχε βελτιωθῇ, καὶ πρώτη ἐργασία τῶν παίδων ἦτο νὰ δράμωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦ ναυαγίου διὰ νὰ θάψωσι τὰ πτώματα.

Ἀλλὰ τὰ δύο πτώματα δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ ὅπου ἦσαν χθές. Ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Οὐίλκοξ προχωροῦσιν εἴκοσι βήματα εἰς τὴν ἀμμώδη ἀκτήν, ἀλλὰ τίποτε!...

«Οἱ δυστυχεῖς! ἀνεφώνησεν ὁ Οὐίλκοξ, θὰ ἦσαν λοιπὸν ζωντανοί, ἀφ' οὗ εἰμπόρεσαν καὶ ἐσηκώθησαν ἀπ' ἐδῶ!...

— Καὶ ποῦ νὰ εἶνε τώρα; ἠρώτησεν ὁ Κρός.

— Ποῦ εἶνε; εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ἐκεῖ ὅπου τους ἐπῆγαν τὰ κύματα» καὶ ἔδειξε τὴν μαινομένην θάλασσαν.

Καὶ προχωρήσας εἰς τὸ ἄκρον τῶν σκοπέλων, παρετήρησε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Οὐδὲ ἓν πτῶμα ἐφαίνετο!

Ὥστε τὰ πτώματα τῶν ναυαγῶν εἶχον παρασυρθῇ εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ Δόνιφαν ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ Οὐίλκοξ, τοῦ Κρὸς καὶ τοῦ Οὐέπ, οἵτινες ἵσταντο πλησίον τῆς ἀκάτου. Μήπως ἐντὸς τῆς ἀκάτου ἦτο ἄλλος τις ζωντανὸς ἴσως;

Ἀλλὰ ἡ ἄκατος ἦτο κενή.

Ἦτο ἄκατος πλοίου ἐμπορικοῦ. Οὐδὲν σχεδὸν μέρος αὐτῆς ἦτο σῷον καὶ ἀβλαβές, ὥστε ἦτο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πλεύσῃ.

Ἡ πρύμνα τῆς ἀκάτου εἶχεν ἐπιγραφὴν δεικνύουσαν τὸ πλοῖον ὡς καὶ τὸν λιμένα εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε:

Σέβερν — Ἅγιος Φραγκίσκος

Ἅγιος Φραγκίσκος! λιμὴν τῆς Καλλιφορνίας!... Λοιπὸν τὸ πλοῖον ἦτο Ἀμερικανικόν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΒΡΙΑΝ.— ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ. - ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΑΕΤΟΥ. — ΚΥΡΑ ΚΑΙΤΗ. — ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ — ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΔΟΝΙΦΑΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ. — ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΒΡΙΑΝ.

Ἕνεκα τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Δόνιφαν, τοῦ Οὐέπ, τοῦ Κρὸς καὶ τοῦ Οὐίλκοξ, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐπεκράτει μεγάλη κατήφεια καὶ λύπη. Μάλιστα δὲ ἐλυπεῖτο ὁ Βριάν, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ ὁ Γόρδων.

«Θὰ ἐπανέλθουν, Βριάν, θὰ ἐπανέλθουν! Ὅσον ἐπίμονος καὶ ἂν εἶνε ὁ Δόνιφαν, τί θὰ κάμῃ ἐπὶ τέλους; θὰ ἰδῇ τὰ στενὰ καὶ θὰ γυρίσῃ ὀπίσω. Νὰ ἰδῇς, Βριάν, πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμών, θὰ εἴμεθα πάλιν ὅλοι ἐδῶ ὅπως καὶ πρῶτα.»

Ὁ δὲ Βριὰν σείων τὴν κεφαλὴν δὲν ἐτόλμα νὰ ἀποκριθῇ· διότι ναὶ μὲν ἦτο πιθανὸν νὰ ἐπανέλθωσιν οἱ ἀπόντες ἐξ ἀνάγκης τινός, ἐκ τυχαίου τινὸς γεγονότος, ἀλλ' ὅμως τὸ τυχαῖον τοῦτο δὲν θὰ ἦτό τι ἀσήμαντον, θὰ ἦτο σπουδαῖον καὶ σοβαρόν!

« Πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμὼν » εἶχεν εἴπῃ ὁ Γόρδων. Ὥστε κατὰ τὸ λέγειν του οἱ νεαροὶ ἄποικοι εἶνε καταδεδικασμένοι νὰ διέλθωσι καὶ τρίτον χειμῶνα ἐν τῇ ἐρημονήσῳ; Δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς αὐτοὺς βοήθεια ἔξωθεν; Δὲν θὰ διέλθῃ πλοῖόν τι; Τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον εἶχον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου, παρὰ τὴν ἀκτήν, δὲν θὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν πλοίου τινὸς παραπλέοντος; Ἀλλὰ τὸ σημεῖον ἦτο ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τοῦ Ὠκεανοῦ μηδὲν σχεδόν, ἦτο μόλις διακοσίους πόδας ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὥστε δὲν θὰ ἦτο ὁρατὸν ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως. Ἐσκέπτετο λοιπὸν ὁ Βριὰν νὰ ὑψώσῃ ἄλλο σημεῖον πολὺ ὑψηλότερα τοῦ πρώτου· ἀλλὰ πῶς νά το κατορθώσῃ;

Ἐσκέπτετο τί νὰ ἐπινοήσῃ· καὶ πράγματι ἡμέραν τινὰ εἶπε πρὸς τὸν Βάξτερ ὅτι δὲν ἐθεώρει ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῇ ἀετὸν ὡς σημεῖον.

« Οὔτε ὕφασμα μᾶς λείπει, οὔτε σχοινί, εἶπε πρὸς τὸν Βάξτερ. Ἂν λοιπὸν κατασκευάσωμεν ἀετὸν ἀρκετὰ μεγάλον, εἰμπορεῖ νὰ ὑψωθῇ εἰς ὑψηλοτέραν

ζώνην, φέρ' εἰπεῖν χιλίους πόδας ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

— Ὅταν ὅμως δὲν φυσᾷ ἄνεμος; παρετήρησεν ὁ Βάξτερ.

— Σπανίως συμβαίνει νὰ μὴ πνέῃ ἄνεμος. Κ' ἔπειτα ὅταν εἶνε νηνεμία, τὸν καταιβάζομεν. Ἀλλὰ ἂν δέσωμεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου καὶ τὸν ἀφήσωμεν νὰ πετᾷ, θὰ πετᾷ πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ κατὰ τὸν ἄνεμον ὁ ὁποῖος θὰ πνέῃ.

— Ἂς τὸ δοκιμάσωμεν, εἶπεν ὁ Βάξτερ.

— Καὶ ἂν ὁ ἀετὸς τὴν ἡμέραν θὰ φαίνεται ἀπὸ πολὺ μακράν, — περὶ τὰ ἑξήκοντα μίλλια —, ἐννοεῖται ὅτι θὰ φαίνεται καὶ τὴν νύκτα, ἂν κρεμάσωμεν εἰς τὴν οὐράν του φανόν!»

Τὸ σχέδιον τοῦ Βριὰν δὲν ἐφαίνετο ἀπίθανον, τοὐναντίον μάλιστα πολὺ πρακτικόν. Δὲν ἦτο δὲ καὶ δύσκολον, διότι οἱ παῖδες μυριάκις εἶχον πετάξῃ ἀετοὺς εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Ὅθεν χαρὰν μεγίστην ἐχάρησαν οἱ παῖδες, ὅτε ἤκουσαν τὸ σχέδιον τοῦ Βριάν. Μάλιστα δὲ οἱ μικροί, ὁ Γέγκινς, ὁ Ἴβερσον, ὁ Δόλης καὶ ὁ Κοστὰρ ἐθεώρησαν τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν διασκεδαστικὴν ὄψιν του, καὶ ἐπήδων ὑπὸ χαρᾶς, διότι θὰ ἔβλεπον ἀετὸν πελώριον, ὁποῖον οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ ἕως τότε.

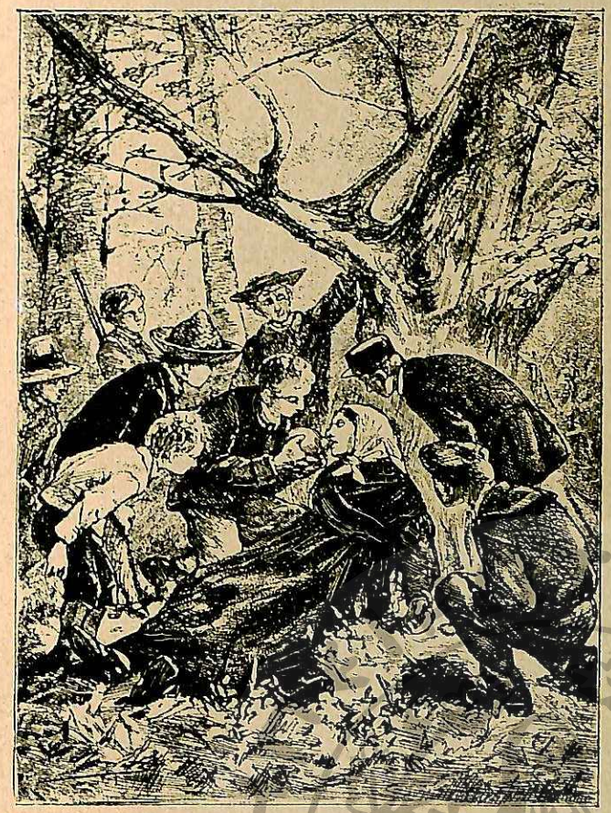

« ΕΝΕΣΤΑΛΑΞΕΝ ΟΛΙΓΑΣ ΣΤΑΓΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ » (Σελ. 102)

« Νὰ του βάλωμεν μεγάαλην οὐράν, ἔλεγεν ὁ Δόλης.

— Νά του βάλωμεν καὶ μεγάαλα αὐτιά, ἔλεγεν ὁ Κοστάρ.

— Νὰ ζωγραφίσωμεν καὶ ἕνα ἥλιον, ἔλεγεν ὁ Γέγκινς.

— Καὶ νά του στείλωμεν καὶ τηλεγραφήματα, ἔλεγεν ὁ Ἴβερσον ».

Λοιπὸν ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Βριὰν ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον εὐθὺς τὴν μεθαύριον τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Δόνιφαν καὶ συντροφία.

« Πῶς θά τους φανῇ, ὅταν ἰδοῦν τὸν ἀετὸν νὰ πετᾷ ὑψηλά, ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης.

— Καὶ θὰ φαίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς νήσου; ἠρώτησεν ὁ Γάρνετ.

— Τί λέγεις; εἶπεν ὁ Βριάν, θὰ φαίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ τριγύρω παράλια.

— Θά τον ἰδοῦν καὶ ἀπὸ τὰ σπίτια μας;.. ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Δόλης.

— Ὄχι, Δόλη μου! εἶπεν ὁ Βριὰν μειδιῶν πικρῶς. Τέλος πάντων ὅταν τον ἰδοῦν ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ ἄλλοι, θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ ἔλθουν ἐδῶ! »

Βλέπετε ὅτι ὁ γενναῖος παῖς μόνον τοὺς ἀπόντας συντρόφους ἐσκέπτετο, καὶ ἓν μόνον ἐπόθει, νὰ λείψῃ ἡ διχόνοια ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα.

Κατεγίνοντο λοιπὸν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀετοῦ εἰς σχῆμα ὀκτάγωνον κατὰ πρότασιν τοῦ Βάξτερ. Καὶ εἰς μὲν τὸν σκελετὸν μετεχειρίσθησαν εἶδός τι καλάμου στερεοῦ, ὅστις ἐφύετο παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, τὸν ἐκάλυψαν δὲ διὰ πανίων ἐλαφρῶν καὶ διὰ καουτσοῦ. Σχοινίον δὲ εἶχον ἀφθονον τοὐλάχιστον δύο χιλιάδων ποδῶν τὸ μῆκος καὶ στερεώτατον.

Τὴν 15 τοῦ μηνὸς ἦτο ἕτοιμος ὁ «Ἐναέριος γίγας» ὡς τὸν ὠνόμασαν. Ἔδεσαν στερεὰ τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ὁ Βριὰν εἶπε:

«Παιδιά, αὔριον τὸ μεσημέρι θά τον πετάξωμεν, καὶ νὰ εἶσθε ὅλοι παρόντες εἰς τὴν τελετήν.»

Ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἡ δοκιμὴ τοῦ ἀετοῦ. Σφοδρὰ θύελλα ἐξερράγη, καὶ ἄνεμος τόσον σφοδρός, ὥστε ὁ ἀετὸς θὰ κατεκερματίζετο ἐὰν ἐπεχείρουν νά τον ἀνυψώσωσι.

Ἦτο δὲ αὐτὴ αὕτη ἡ θύελλα, ἥτις, ὡς εἴδομεν, εἶχε καταλάβῃ τὸν Δόνιφαν μετὰ τῶν συντρόφων του καθ' ὁδόν, καὶ ἥτις εἶχε ῥίψῃ κατὰ τῶν σκοπέ-